

C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK01_-_Podhoubi_smrti.pdb

PDB Name: JFK01_-_Podhoubi_smrti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent
John Francis Kovář
11
PODHOUBÍ SMRTI

Jiří W. Procházka
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright (c) Jiří W. Procházka, 2007
Cover Art (c) Jan Patrik Krásný, 2007
Design (c) Jan Doležálek, 2007
Edition (c) 2007
All rights are reserved
ISBN 978-80-7254-989-4

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze
HUMAN IV tech
Komu: GODovi - Centrální Nad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:
Statut: ve službě dle požadavku vyšší autority
Rekapitulace: Agent JFK se zúčastnil mise mající za úkol zajistit nerušený chod dějin světa blízkého bazového. Vzhledem k významné intervenci dalších stran byly při restauraci historické události, označované v učebnicích jako "Ukřižování Ježíše Krista", použity nestandardní metody a prostředky (motorové pily a další). Cíle bylo v zásadě dosaženo, avšak Divize vnitřních záležitostí zahájila vlastní vyšetřování. JFK přesto nadále zůstává ve službě, viz statut. Analýza událostí naznačuje, že agent Kovář se stává nepohodlným pro jistou skupinu (viz materiál označený jako Nové mocenské centrum v následujícím dokumentu). Pravděpodobně se odhodlají k pokusu o likvidaci, a to způsobem, který přinese další nárůst jejich vlivu. Kombinované profesionální i osobní důvody. Nezasahovat - viz požadavek GODa.
Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-intelligence GODa:
Tlak na Ljubu Bytewskou a celé její oddělení se zvyšuje, zaregistrována snaha o rozpuštění oddělení. Materiály iniciující tento proces zadrženy, původce bohužel neodhalen. Podrobnosti v mimořádné zprávě KILLER X-8. Existence Trojského koně v Agentuře potvrzena, zahájeno obvyklé bezpečnostní vyšetřování.
KILLER
Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

NEBEŠTÍ JEZDCI

"Mayday! Mayday! Přecházíme na nouzový režim!"

JFK dnes prostě neměl svůj den. A podle všeho, nejen on.

"Dvanáctko, máme vás! Děláme na souřadnicích průniku!"

"Děláte? Tak to sebou, sakra, hod'te!" uhodil Kovář do palubní desky vyvedené v módní khaki. "Jsme na hranicích mezi dimenzemi a jestli nás odsud nedostanete, můžeme spadnout třeba do..."

"Třeba do pětačtyřicátýho," podotkl Vincent Vega, druhý pilot, střelec, kytarista a pijan, ve všem dokonalý profesionál, a měl pravdu. Ukazatel Geiger-Thurgauova časového indikátoru mluvil jasnou řečí čísel a letopočtů. "To bysme mohli zahájit třetí světovou ještě před Hirošimou."

Slaaashhh...

Další plazmatická střela velikosti kosatky jim olízla kokpit.

"Vinci, nech si kecý a věnuj se laskavě těm bleskům. Nebo z nás budou akorát tak připálený hambáče."

"Neboj. Tohohle parchanta mám taky," ohlédl se Vega za rotujícím, ostře pableskujícím výbojem a sejmul ho přesně cílenou dávkou z protometu. "Jo, a mimochodem, víš třeba, jak říkají v Paříži čtvrtlibráku se sýrem?"

"Nevím, a zrovna teď mě to nezajímá!"

"Tys začal o jídle."

Kovář neměl čas ani na to, aby Vincentovi nějak odsekl, protože prostorem kabiny to zase křičelo:

"Dvanáctko, podařilo se! Transformujeme vás do bazální dimenze!

Pokud vás neodkloní další řízený výron hyperplazmy, mohli byste přistát v cílové oblasti..."

"Na devíti hodinách!" zakřičel JFK.

Bylo to rychlé. Jako pokaždé.

Slaaasssh...!

"Vidím, ne?" řekl Vega a precizními pohyby zkušeného střelce usadil oslnivou kouli útočícího hyperfantóma do středu zaměřovací pavučiny. "A jakej byl," pousmál se ještě, než stiskl spoušť.

Kdyby Vincent Vega mohl, vyfoukl by kouř z ústí zbraní, zatočil by jimi na ukazovacích a šoupl by si je do prokletě nízko zavěšených pouzder. Jenže teď onen hmotný Hispánec nestřílel z tolik oblíbených koltů, ale z protoplazmatických kanónů šesté generace. Jedinou dávkou mohl vymazat celou hustě osídlenou aglomeraci - a nebo zničit jeden malý X-Hawkův hyperfantóm. A o ten právě nyní šlo.

* * *

Hrabě Xaverius Hawk uměl nejen ničit, nýbrž i tvořit.

Dokázal produkovat řízené časové tunely, jakési malé vlastní hyperfantómy, ale to byl jen zlomek toho, co chtěl skutečně vybudovat. Hrabě totiž nutně potřeboval své vlastní světy, ne jen hyperfantómy. A při tom některé staré světy musel zničit.

To byl hlavní problém, nejen těch světů, ale i samotné Agentury.

K tajným plánům X-Hawka měly sloužit coby základní stavební kameny existující světy. Temný hrabě vlastně jen suploval či urychloval běžné přírodní zákony a fyzikální děje. Aby mohlo vzniknout něco nového, něco starého musí zahynout. Jak prosté...

Jenže právě tohle jednoduché pravidlo Agentura - a postižené světy určené k likvidaci - nějak nechtěly chápat.

* * *

Po kontroverzní akci známé jako Jeruzalémský masakr motorovou pilou roz-

hodlo Oddělení vnitřních věcí nasazovat Johna F. Kováře a jeho nejbližší spolupracovníky spíš na mise "časové" než "paralelní". Ostatně, v jedné takové časovce - u Slavkova - podle nezpochybnitelného hodnocení KILLERA docela uspěl: 8,54 bodu z desíti možných. Jeho napůl dovolená a napůl "bondovsky" ztřeštěná akce v Palestině už tak dobře ohodnocená nebyla. Decentně by se to dalo vyjádřit asi tak, že nezaújala kritiky a taktéž divácký zájem byl spíš vlažný. Prostě normální propadák.

Služební i finanční postih za Jeruzalémský masakr díky velice přsnému zhodnocení experty Oddělení vnitřních věcí neodnesl však jen Kovář. Šéfka divize pro potlačování interrealitního pašování, korpu-lentní Ljuba Bytewská, která ho vždy obhajovala, ostatně jako všechny své lidi, se náhle a bezodkladně musela přestěhovat ze švýcarského technologického ústředí CERN na záložní fantómdrom v moravském podzemí.

Do akce Tunguzka, ve které šlo o dodatečnou kamufláž havárie sibiřského urychlovače v bazální realitě roku 1908 coby pádu meteoritu, nastoupili Kovář a Vega s tím, že to sice je takřikajíc za trest, ale na druhou stranu, jak se říká mezi agenty: lepší špatná mise než žádná.

Že to bude ale tak špatná mise nečekal nikdo, vedení Agentury z toho nevyjímaje...

Po úspěšném průletu nad Sibiří a po tlakovém pokácení pětadvacetit tisíc akrů tundry v povodí řeky Podkamennaja Tunguzka se agenti měli vrátit do výchozí reality a tam měl Kovář vyčkat na další šetření vedené proti němu Oddělením vnitřních věcí ohledně papežského masakru, jenže návrat ze zdánlivě bezproblémové rutiny se zcela vymkl kontrole. Celou cestu z časového pásma 1908 je pronásledovaly roje samonaváděcích časoprostorových fantómů a neúprosně je směřovaly do pásma 1945. Tedy do linie bazální reality, kde nenastala žádná třetí, tím méně jaderná světová válka. Hrabě Xaverius Hawk dokázal využít každické příležitosti, aby narušil chod obří Agentury, byť šlo o takřka bezvýznamnou misi.

Uměl vyvolávat chaos. Nejenže ho uměl vyvolávat, on potřeboval chaos. Tak jako masožravec cítí na hony kořist a pach teplé krve, tak X-Hawk vycítil každou možnost k prohloubení chaosu. Čím víc napadal cílů, bez ohledu na jejich velikost či důležitost, tím hůře bylo možné rozpoznat jeho pravý záměr. Hrabě Xaverius Hawk byl prostě Pan Protivník. Nemluvě o tom, že ohledně magických technologií a vůbec všeho, co se týkalo průniků paralelními vesmíry, na něj neměl nikdo. Nikdo s takhle malým n.

Jediný, kdo dokázal důstojně čelit jeho soustředěným atakům, byly spojené síly Agentury. A ty se teď setsakramentsky snažily, aby do-

staly dva elitní bojovníky zpátky na základnu, tedy do výchozí reality s výchozím technologickým zázemím.

Maurbyho efekt ostatně nedovoľoval moc ideálních řešení.

* * *

John Francis Kovář, toho času agent s nervy na pochodu, si otřel zpo-cené čelo.

"Tohle se ti povedlo, Vinci. Náhodou!"

"Tak aby se ti takhle náhodou povedlo i přistát, když už jsem prosekal cestičku k domovu."

"Dvanáctko, dostáváš se mimo náš dosah!" zaznělo po dlouhé době kupodivu klidně. Byl to úplně jiný hlas, hluboký, vyrovnaný. "Teď už je to na tobě! Hodně štěstí! Podle propočtů byste možná mohli i přezít!"

"Díky, letový! I když bez té poslední věty by to loučení znělo líp."

"Dvanáctko, pozor!" ozvalo se nečekaně interrealitní řídicí středisko znovu. To už rozhodně nebyl klidný hlas. "Máme tady..."

"Co máte? My se přece v téhle fázi už nemůžeme vrátit!"

"My nemůžeme ani zabrzdít, vid'?" doplnil ho Vega. Kovář mu odpovéděl zdviženým ukazovákem.

"Nemáme vás..." prskalo to kolem nich z virtuálních reproduktorů. "Máte kolem..."

"Proboha, co se to u vás, děje? Letový, slyšíte mě?!"

Chrouast! Prsk...

Kovář praštil do komunikačního displeje: "Krucinál, tohle spojení asi naposled testoval Marconi!"

Opět se soustředil na nejriskantnější část letu. Před nimi se rozevíral temně nachový přechodový fantóm kontrolovaný Agenturou. Nepatrný, kovově se lesknoucí disk mířil do jeho středu. Jakmile prošel pomyslnou kolmou rovinou, rozpoutalo se kolem nich fialově žhnoucí inferno.

"No, aspoň, že ses trefil do fantóma," ozvalo se za JFK.

"Příště jed' stopem," odsekl Kovář a pootočil se. "Hele, Vinci, co v tom letovém blbli? Co máme kolem nás - kromě našeho fantóma?"

Vincent Vega pokrčil obočím i rameny.

"Dík. Příště se zase na něco zeptám," zavrtěl Kovář hlavou a opět se zahleděl na pableskující, světelnými nitkami protkaný poklop kokpitu.

"Kdybys chtěl vědět, jak říkají sýrovému čtvrtlibráku v Paříži...", nedopovéděl Vega.

JFK jen mávl rukou.

* * *

Létající talíř s logem agentury Equilibrii Ferrarius vypadl ze smrtícího rozhraní mezi světy velkolepým stylem rekordmana ve skoku o tyči - který se ovšem po překonání laťky nabodne na vlastní nářadí.

"Vinci, sakra, kde se tady vzalo všechno tohle svinstvo?"

Kolem bylo žluto; kam se hrabe louka plná rozkvetlých pampelišek a petrklíčů s okolními lány řepky olejné.

Žlutá znamená nebezpečí.

Žlutě jsou natřená plynová potrubí, žlutě je označovaná radioaktivita, žluté jsou policejní pásy kolem místa činu, žlutí jsou i Číňané; tedy, vlastně jen ti zlí, v šestákových románech do vlaku. Kolem létajícího talíře se místo blankytného nebe nad ním či zeleného lesa pod ním rozprostírala jedovatá, jednolitá žluť.

"Kde to jsme?" otočil se JFK na partáka.

Druhý pilot Vincent Vega nestačil vydolovat z mozkových závitů ani jednu příhodnou hlášku a jen hlesl: "Jsme v prdeli, John. Tohle jsou totiž naši."

* * *

Hluboko pod nimi, hluboko v podzemí, několik dalších pater pod dnem propasti Macocha, taky někdo hlesl: "Vítejte, zbojníci. Vypadá to, že se na vás tady těšilo víc lidí."

Ljuba Bytewská těžce vstala z křesla. Venkovní obrazovky vyzařovaly do podzemního sálu ostře žlutý jas. "Tuhle souvislou sanitární clonu musel někdo pečlivě předem připravit," podotkla jakoby pro sebe, ale přitom tak nahlas, aby to slyšeli všichni.

"Tohle přece nemůžou přežít," hlesl agent Piérre Yang.

"Proboha, jak je to pole antitenzní pěny vůbec veliký?" těkala asistentka Nikita pohledem z jedné obrazovky na druhou.

"Koule o průměru pětapadesát metrů," odpověděl z komunikačního displeje von Wonder. Ačkoli zde nebyl přítomen fyzicky, bylo na něm vidět, že je plně přítomen duševně.

"To přece nemůžou přežít!" opakovala Nikita po Yangovi a obrátila se na šéfovou. Ta stála nehnutě, učiněný stalagmit. Obličej měla tvrdší než okolní krasové útvary.

"Vždyť to říkám," podotkl Piérre. "Buď je oddělá Maurbyho princip, nebo jim bouchne letoun pod zadkem. To nemůže přežít nikdo."

Bytewská jen mlčky zavrtěla hlavou. A povšimla si Andrey Villefortové. Komtesa stála opřená o masivní rám vstupních dveří. Bedlivě sledovala obrazovky, hodnoty na displejích řídicího pultu i reakce přítomných. A náhle tichým, nízko položeným sametovým hlasem ukončila podzemní debatu.

"Máš pravdu, Piérre. Tohle nemůže přežít nikdo. Nikdo, kromě Kováře."

* * *

"Naši? Chceš tím říct, že..."

Na přístrojové desce se začaly předvádět nouzové signály. Schválně, který z nich je nápadnější... Vnitřek kokpitu připomínal spíš diskotéku ze "zlatých osmdesátých" než řídicí centrum novodobého Stroje času.

"Jo, chci tím říct, že tohle je největší kus antitenzní pěny, jaký jsem kdy viděl!"

Kováři bleskla hlavou havárie ve švýcarském ústředí, hyperprostorový průnik tehdy museli likvidovat izolační pěnou. Vypadala jako klasická montážní pěna, jenže místo škvír pod zárubněmi nebo okeními rámy ucpávala díry v narušeném časoprostoru.

"Ale my přece nenarušujeme žádné kontinuum! My se vracíme do výchozí reality!"

"To máš pravdu, ale podle všeho si to myslíme jenom my!"

"Pozor!" skočil jim do řeči palubní počítač. "Právě byl spuštěn autodestrukční systém! Pozor, právě byl spuštěn..."

Kovář se otočil k reproduktoru: "Ti pitomci z technického asi koukají na samý sci-fárny! Ještě, že nezavedli třídu Nostromo!"

"Do exploze zbývá minuta, čtyřicet vteřin!"

"Uvažovali o tom," zamručel Vega. "Ale pak se rozhodli pro Nostradamus."

JFK zase zavrtěl hlavou. Neměl už sílu ani čas zabývat se touhle zásadní informací.

"Do exploze zbývá minuta dvacet vteřin!"

Bum!

Kovář umlčel autodestrukční systém jednou dobře mířenou ranou.

"Říká se sekund!" poznamenal.

"No, tak tohle nám rozhodně pomůže!" zhodnotil to Vincent Vega.

"Tahle mašina za minutu vylítne do vzduchu," zakřičel do vzrůstajícího hluku, houkání a praskání Kovář. "Ale proč?!"

Antitenzní pěna je bezpečně izoluje od okolní reality, asi jako vaječná slupka ještě nevyhlou želvu od okolního světa. Až sem to je v pořádku, jenže - podle všeho - se Kovář s Vegou do tohoto světa "nevyhlou", protože letoun se v rámci vlastních systémových příkazů a na základě Maurbyho efektu rozhodl pro sebezničení. Ale proč...?

"Bože, to ty Hawkovy blesky," pronesl náhle JFK.

"Správně," řekl Vega. "Musely se nějak implantovat do struktury letounu. To byl hlavní záměr těch útoků."

"Takže ne pětadvacíť? Žádná třetí světová? To celý bylo jen takový divadýlko..."

"Neřekl bych. Ta třetí světová měla určitě větší prioritu, ale když se to holt nepovedlo, tohle je zřejmě náhradní řešení!"

"Huhly minuty, hu hu vteřin!" ozval se neodbytný autodestrukční systém.

"Kolik říkal?" podíval se Kovář na palubní displej. Marně. Po jeho úderu pěstí se místo číslic zobrazovaly nesrozumitelné paznaky.

Vega pokrčil rameny. Kovář horečně uvažoval.

"Máš nějaký řešení?" zeptal se pro jistotu.

"Ne. Ty podělaný blesky překódovaly náš letoun tak, že se stal pro tuhle realitu nežádoucím objektem. Ať z něj vylítne na sedačkách

nebo na padácích, všechno pohltí sanitární pěna. Všechno cizí rozloží na atomy... Pokud to teda dřív neexploduje samo."

"Jasný! Maurbyho efekt!" zakřičel Kovář a rozesmál se.

"Huhly hu hu vteřin!"

"No, mě Maurbyho efekt v tuhle chvíli nepřipadá tak zábavný," poznamenal Vega nejistě.

"Hele, Vinci, podle toho, co v tomhle stroji ještě funguje, jsme nějakých sto metrů nad zemí. A protože nás pěna skoro zastavila, tak teď letíme asi tak čtyřicítkou..."

"Asi tě úplně nechápu," drbal se Vega na čele. "Pěna přece lokalizuje jakoukoli jinou technologii, tedy i padák. A my jsme komplet obklopení infikovanou technologií."

"No vidíš," přerušil ho Kovář. "Takže do naha!"

Vincent Vega vytřeštil oči.

"Netušil jsem, že jsi..."

"Nejsem přece..., do prdele!"

"No, právě..."

"Ale ne! Vinci, krucinál - musíme vypadnout! A protože antitenzní pěna napadne všechno, co podle ní do téhle reality nepatří, musíme vyskočit nahatý! Žádný technologie, žádný Maurbyho efekt! Jako Terminátor! Taky si musel vždycky oblečení najít až v tom novém světě!"

To už ze sebe oba strhávali kombinézy.

"Ale bez padáku to nebude ono!" namítl Vega a v duchu si pomyslel něco o staromilcích. Terminátor, pche! Kdyby Terminátor vyrazil s Johnem na jednu jedinou misi, teprve pak by poznal, co to znamená být nasazený do "ukončovací" akce. A pak by si teprve vážil své reality a nemíchal by se do jiných časoprostorových pásem.

"Vždyť jsme tady nedaleko takhle už padali," ukázal Kovář naslepo ven. "A taky bez padáků!"

"No, taky jsme dopadli."

"Hlavně jsme přežili."

Vzpomínka na závěr paralelní bitvy u Slavkova, kdy se nad napoleonskými vojsky a německými tanky zjevil harrier - aby se vzápětí hned rozložil na atomy - byla ještě živá.

Vincent Vega si místo další repliky jen povzdechl a nouzově otevřel dveře létajícího talíře. Otevíraly se stejným způsobem jako třeba v metru. Ještě, že technici pořád nekoukají na ty scifárny a občas cestují městskou hromadnou. Což tedy sice není sci-fi, ale občas je to čisto-krevný horor.

Pod sebou, i skrze tu hutnou žlutou mlhu, spatřili temné vrcholky stromů.

Byly blízko, byly přijatelně blízko.

Vincent Vega chápavě kývl. Skoky do korun stromů se učil ještě jako mladý a oddaný příslušník jakýchsi baretů, barvu si již přesně nevybavoval. Každopádně, z téhle výšky mají docela reálnou šanci přežít, bez padáku, bez ničeho. Díky tomuhle šílenci...

"Johně," otočil se ve dveřích. "Víš, že jsi docela fajn chlap."

"Tak teď bych se tě pro změnu zase zeptal já, jak to myslíš..."

"Ty seš vůl," zavrtěl hlavou Vega, pousmál se a skočil.

"Ha hihi vteřiny hastane hexploze!"

Vincent Vega se ohlédl vzhůru.

John Francis Kovář padal hned za ním.

Zatím to bylo dobré, první metry propadávali řídkou pěnou, ale potom to bude horší...

JFK si vzpomněl na klasický kameňák: "Chlap padá z mrakodrapu a v každém patře ho lidi slyší, jak říká: "Zatím je to dobrý."

A nad nimi, v zářivých barvách duhy, vybuchl užvaněný letoun.

POD JEZEVČÍ SKÁLOU

"To je zase dneska počasí, co, Anežko?"

"Hrůza povídat, Lojziku! Takovýhle divný mlhy nepamatuji, co jsem se sem přistěhovala."

"Snad jim neruply Dukovany," zasmál se nadlesní Alois Vašíček a přešel si prsty bujný knír. "A co houby? Jak vidím, tak rostou, rostou, co?"

"To víte, že jo, však to sám víte nejlíp. O vašem houbařském umění kolují účinné legendy."

"Ale, tak nezačínějte zase, Anežko. A nasedněte si. Beztak máte plný košík a já jedu kolem Pazderny, tak tož vás hodím domů."

"To jste hodnej, Lojziku. Ani nevíte, jak ráda se s vámi svezu..."

S takovým houbařem," dodala významně. V očích jí zajiskřilo.

Vrchní nadlesní Alois Vašíček, jedenáctý lesník v proslulém mysliveckém rodu, seskočil do mokré trávy na kraj vyježděné lesní cesty, obešel brumlající motor a pomohl Anežce Mlynářové do služebního džípu. Žena mu podala proutěný košík plný hub. Pozvedla sukni a vysoko odhalila nohu. Stupačka vozidla byla vysoko.

Vašíček se zalíbením pohlédl na pevné stehno. Mlynářová byla hezká ženská. Nebylo jí ani pětatřicet, porodila dva kluky jako buky a postavu by jí mohla závidět kdekterá rádobý cvičitelka aerobiku.

"Dovolíte?" zeptal se jí a aniž čekal na souhlas, zlehka jí volnou dlaň položil na zadnici a nadzvedl ji do sedačky.

"Ale jistě," obrátila se k němu Mlynářová. "Děkuji," zaculila se.

Slušelo jí to, když se usmívala. Měla bystré, zelené oči, ve tvářích doličky a kolem úst jí tancovaly vrásky; myšleno ty hezké vrásky, které spolu se rty, očima a duší tvoří úsměv.

"Tady máte váš dnešní úlovek," opětoval myslivec úsměv a podal jí plný košík. Jejich prsty se na chvíli dotkly. Byla to taková jejich hra. Ona se líbila jemu, on jí. Oba to věděli, a to, co věděli, nevěděl nikdo jiný.

Mladá paní Mlynářová si položila košík do klína, tak pomalu, aby ho statný hajný mohl stejně zvolna pustit. Usmáli se na sebe. Hajný Vašíček se vrátil na místo řidiče, sešlápl spojku, zařadil jedničku a rozjel se.

"A kdepak jste všude dneska byla? Koukám, že máte pěkný kozáky, a tyhle praváky..."

"Vy přece víte," pronesla Anežka Mlynářová a postupně zvedala z košíku jednu houbu za druhou. Na vrchu měla samé skvosty. "Tyhle kozáky jsem našla na svahu pod posedem, na té travnaté mýtině, a hříbka v dubovém hájku, hned vedle cesty do Lhoty."

"Ale vy máte i krásný křemeňáky!" podivil se Vašíček snad až příliš okatě. "Jak tak koukám, vám opravdu nic neunikne!"

"Ale ne," zarděla se Mlynářová a položila houby zpět do košíku.

"Občas mi něco uteče. A co je nejhorší, už to nejde vrátit."

Alois Vašíček suše polkl. Pohlédl na ni. Byla opravdu hezká. Slušelo jí to i v té obyčejné lněné sukni a béžové halence.

"Anežko, ani nevíte, jak rád vás zase vidím. A jak vás rád poslouchám," odhodlával se k jakémusi vyznání, hodlal odhalit to skryté, to hluboko uvnitř, nadechl se a...

Nadlesní cosi zahlédl periferním viděním a dupl na brzdy. Zároveň instinktivně vystřelil pravou paži, aby zabránil Anežce rozbit si obličej o přední sklo.

"Hlavně ji drž, mysliveckej," poradil mu nahý, zakrvavený muž s kusem klacku v napřažené paži. "Ať ti neprolítne oknem na kapotu."

* * *

"Lojziku!" zaječela Mlynářová. "Co to je?"

Nadlesní Vašíček nebyl žádný poseroutka. Hrál dozadu po brokovnici - a místo brokovnice sevřel cosi pevného. Patřilo to člověku. Vašíček zahlédl sverepou tvář pokrytou třídním strništěm vousů.

"Necháš tu pušku na pokoji!" řekl opět ten vpředu. Vašíček se zase otočil. Nicméně, stále za sebou vnímal rozkročenou postavu ohromného a nahatého chlapa, jehož právě držel za lýtko. Ten se zrovna rozmachoval brokovnicí a...

"Vinci, nech ho!"

"Proboha! Kdo jste?" zašeptala Anežka Mlynářové.

JFK ocenil, že už hystericky neječela.

"Co po nás vlastně chcete?" hystericky zaječela.

Vincent Vega zavrčel, španělsky. Česky nadávat neuměl. Pochytil sice od Kováře pár frází, ale netušil, jestli se hodí zrovna v téhle chvíli. Třeba Pal vocud', hajzle! nebo Vyvalte sudy a pište to hráběma.

Mlynářová se otočila a řekla: "Lojziku, pusťte toho pána. Zřejmě se mu nezamlouvá, že ho držíte za nohu."

Pak jí pohled vyjel vzhůru, mezi stehna rozkročeného černovlasého muže - a tiše si povzdechla.

To je dneska den, blesko jí hlavou. Celé týdny nic, a najednou tohle...

"Ehm, copak si přejete?" pronesla s podstatně jiným odstínem hlasu než před chvílí. A odvrátila se od urostlého Jižana. JFK v tu chvíli stál těsně u džípu, takže Anežka neměla možnost srovnávat, ale i tak usoudila, že dneska má na chlapy štěstí. Protože, jak již bylo řečeno, Alois Vašíček také nebyl žádný třasořítka.

"Potřebujeme váš džíp. A brokovnici," řekl Kovář. "Pro jistotu."

"Nic víc?" málem vyhrkla Anežka Mlynářová, ale včas se zarazila.

Přeci jen, byla zde s pohledným nadlesním. A vůči němu by taková otázka položená neznámým mužům byla poněkud netaktní. A netaktická...

"Nechtě tu ženu na pokoji a udělám, co řeknete," konečně se ozval Vašíček. Mluvil rozvážně, s nadhledem nad situací a také s vědomím, že se o jeho statečnosti díky Anežce Mlynářové dozví kdekdo v okolí. "Nechci vám ublížit...", chtěl pokračovat, ale cosi jako jeřáb ho vyvedlo ze sedačky a postavilo jej do bahna cesty.

"Nerozumí vám," řekl Kovář, když zjistil, že myslivec chce Vegovi cosi vysvětlovat. "Víš jen, že musíme získat vaše auto. Zbraň už má. Máte ve voze nějaké oblečení, nebo vás máme požádat o váš oděv?"

"Vezu montérky. Právě jsem je řasoval pro dřevorubce. Myslím, že vám budou, ostatně naši chlapi taky nejsou žádní trpajzlíci."

"Díky. My se do nich už nějak navlékneme."

Vincent Vega mezitím vklouzl do sedadla řidiče a usmál se na neustále šokovanou ženu. Pootevřel rty a odhalil velké, pravidelné bílé

zuby. V zablácené a notně zakrvácené tváři mu svítily jasněji než měsíce za úplňku mezi temnými, nízko letícími mračky; lepší přirovnání by stejně nikoho ze zúčastněných v tu chvíli ani nenapadlo.

"Madonna mia," zasmál se Vega. "Co tady pohledává tak krásná žena?"

"Říká vám, abyste vystoupila," přeložil volně Kovář.

"Já vím, co mi říká. Trošku rozumím španělsky," pohlédla Mlynářová na Kováře. "Vystoupím i tak, protože zde nenechám přítele samotného."

Ladně vyklouzla z terénního vozidla, pohlédla na svalnatého Vegu, Kovářovi nevěnovala ani pohled - rušil ji při komunikaci s jižanským obrem - a bez jakéhokoli náznaku rozpaků se zavěsila do rámě pana nadlesního.

"Přeji šťastnou cestu," pronesla španělsky a usmála se tajemněji než Nahá Maja.

Vincent Vega se pozvedl a hodlal pokračovat ve slibném dialogu, jenže na rameno mu dopadla pevná ruka JFK.

"Nech toho, krucinál! Kolem se hroutí světy a ty tady budeš tokat!

Jed' už, sakra!"

"Ty jsi fakt kazišuk," poznamenal Vega, nastartoval a rozjel se.

Kola džípu rozstříkovala kolem blátivé spršky. Vašíček a Mlynářová stáli za nimi, vedle cesty, byli přitisknutí k sobě a každému se hlavou honily poněkud odlišné myšlenky. Nicméně, společné jim bylo to, že přežili bez úhony takovéto vskutku podivuhodné setkání.

"Anežko, asi půjdeme domů, že?"

"Jistě, Lojziku. Radši pojďme... Ale ne! Nechala jsem tam košík s houbami!"

"Zítra vám nasbírám jiné. A nebo na ně vyrazíme spolu, co říkáte?"

"A já z nich udělám pravou kulajdu, tu jak jste u mě měl minule."

"Dobře si na ni pamatuji. Byla vynikající."

"I vy lichotníku."

EXPERTI

"Pořád nic?"

"Nic," zavrtěl Vega hlavou. Jednou rukou se opíral o palubní desku a druhou na vysílačce chytal všemožné frekvence. "To je divný. V případě takového lapsu Agentura přece využívá policejní i záchranářské frekvence, které se v dané realitě dají chytit."

"Nemluvě o tom," doplnil ho Kovář, "že tady jsme v naší realitě."

Takže bychom měli chytit i hitparádu von Wondera."

"Tak prostě dorazíme bez ohlášení. Kolik to ještě může být kiláků?"

"Devět, deset."

"To by člověk neřekl, jak se někdy může těšit do práce. Už abychom tam byli. Sprcha, jídlo, nový hadry a zase jídlo! Víťame vás v civilizaci! Hip hip hurá!"

JFK se v duchu pousmál. Vincent Vega holt nikdy jiný nebude. Ať ho potká cokoliv, vždycky je spolehlivý, ke všemu odhodlaný a navíc všeho schopný, doslova. A zejména - umí se radovat i z malých vítězství. Pravda, většinu vítězství také dokáže vybojovat.

"Hele, vem to za mě, já se jdu mrknout po nějakém žrádlu," vrátil Kováře ze vzravných úvah Vega. Zastavili, Kovář převzal řízení a Vega mezitím přešel dozadu propátrat, jestli by nějaké jídlo nenašel.

"Johne, proboha, co to vezeme?" ozvalo se zezadu, z nákladního prostoru džípu.

"Nahou stopačku? Vodíkovou bombu?" odhadoval podle tónu Vegova hlasu Kovář. Výhled mu náhle zastínil košík plný hub. Trošku uhnul hlavou, aby viděl na cestu.

"Houby," řekl.

"Houby? Tohle nejsou houby!"

"Vinci, houby, to nejsou jenom žampiony nebo hlívy ústříčné. Neroستou jen v podzemních plantážích osvětlovaných zářivkami, ale třeba i v lese. My tady chodíme do lesa a ty houby hledáme a sbíráme."

"Vy chodíte do lesa sbírat něco, co se živí vlhkem a hnilobou - a rostete jako plísň?"

"Jo. A jíme to."

"To je fakt hnusný."

"Vinci, krucinál! My jíme věci, které vyrostly ve volné přírodě, zatímco ty si v nůbl restaurantu pana Septima pochutnávaš na něčem, co vyrostlo na hnoji někde ve sklepě! A to nemluví o tom, že sis před bitvou u Slavkova pochutnával na polévce, která zrovna těchhle hub byla plná."

Vincent Vega mlčel. Odložil košík dozadu, sedl si vedle Kováře a zkoušel, jak mu padne pracovní oblek moravských dřevorubců. Stále mlčel. Ohrnul si rukávy až k loktům, zkusmo projel široký zip od krku do poloviny hrudníku, nahrbil se a nadechl se, a pořád mlčel.

"Co je zase?" nevydržel to už Kovář. Dneska měl opravdu den blbec.

Časoprostorový letoun za pár milionů je v hajzlu - to zas bude na Oddělení vnitřních věcí keců, uvědomil si. Místo důstojného návratu ze sibiřské mise drkotal po rozbahněné lesní cestě, namísto rutinního spojení se základnou nemají ani náznak kontaktu a parták mu truceje hůř než malý kluk. "Tak co se děje?"

Vega předpažil, sevřel ruce v pěsti a několikrát si zacvičil tokaidó.

"Nic," odvětil. "Přemýšlím."

"Aha. Promiň. Já že jsem si toho nevšiml. Obvykle, když přemýšlíš, ti kolem hlavy světlíkuje kruh a po obloze létají komety."

"Když jsi takový znalec jídla," ušklíbl se Vega a nenechal se vyvést z bohorovnosti tuctovými hláškami, "tak mi řekni, jak třeba v Paříži říkají čtvrtlibráku se sýrem?"

"Co to sem motáš? Kromě toho, že jsme přežili ten držkopád a že máme auták, hadry a zbraň, tak máš ještě jiné problémy? Vinci, nech toho. Máme už spojení?"

"To ty jsi naposled mluvil o hamburgerech. A kontakt zatím nullo-vý."

"Já že mluvil o těch houskách se sekanou. Aha," podrbal se Kovář na lebce. "Dobře, dobře. Jestli jsem se tě tou zmínkou o připálených hamburgerech nějak dotknul, tak promiň."

"To nic. Já jen, když jsi takový odborník na to, z jakého hnoje co jím, jestli taky víš, jak v Evropě říkají něčemu, co neroste na hnoji. Tak jak říkají čtvrtlibráku se sýrem v Paříži?"

"Oni mu neříkají čtvrtlibrák se sýrem?"

"Ne," podíval se na něj Vega. "Říkají mu roayal sýr," dodal s vítězným úsměvem. Kovář pochopil, že se asi dotkl nějakého bolavého Vincentova místa.

"Roayal sýr? Dobrý. A co Big Mac?" zkusil to ještě, na usměřenou.

"Big Mac je Big Mac," pokrčil Vega rameny. "Ale říkají mu le Big Mac..."

"Hele, viděl jsi to?" přerušil jej Kovář.

Vega se pátravě rozhlédl.

"Nevím co, ale určitě jsem to neviděl."

Kolem ubíhal les, nebe zase bylo modré a podle toho, kolik ujeli kilometrů, by měli být v prvním pásmu moravské pobočky. Kovář si promnul dlaní čelo.

"Co to mělo být?" zašeptal Vega.

"Nic. Jsem prostě unavený," řekl Kovář a raději zastavil. Seskočil z džípu a pátravě se rozhlížel. Vega se rozhodl využít zastávku k vykonání tělesné potřeby, tedy k tomu, co hrdinové v akčních filmech a agenti v dobrodružných příbězích nikdy nedělají. Vzadu v džípu totiž objevil balení toaletního papíru - a to ho potěšilo snad ještě víc než sličná stopařka; tedy, jen v tuto chvíli, samozřejmě.

John Francis Kovář se naklonil do auta přes sedačku řidiče a znova projížděl frekvence vysílačky. Přepnul na vysílání a na několika frekvencích opakoval:

"Tunguzka volá Macochu. Jsme na místě. Potvrďte příjem."

Marně.

"Johne! Pojd' sem! Tos ještě neviděl! Johnne!"

JFK se otočil a spatřil potácejícího se Vegu. Černovlasý hromotluk si ještě zapínal montérkové kalhoty. Nohy se mu bořily do temně zeleného mechového porostu a na tváři měl výraz naprostého úžasu. Za ním nebylo nic zvláštního, jen borovice, duby, modřiny, prostě les. Žádný medvěd brtník, žádný krácející smrk, tím méně smečka rozzuřeného kapradí.

"Johne! To... To...!"

"Vinci, podle toho, co vyvádíš, počítám, že jsi nejmíň posral trpaslíka," zavrtěl Kovář hlavou a zase se vrátil k vysílačce. Vega ho s šíleným výrazem doslova vyrval z kabiny. Pak vrazil trup dovnitř, vytáhl košík s houbami tak prudce, až půlku rozsypal, a vrazil ho Kovářovi před obličej.

"Vysvětlí mi to!" přerývaně oddychoval, v jedné ruce košík a druhou ukazoval za sebe. "Co to, sakra, je?"

Kovář pomalu, aby Vega ještě víc nepopudil, sáhl do košíku a s vše chápajícím úsměvem zvolna vyndával houby, jednu po druhé.

"Ano, ano. Tak toto je kozák březový, vyskytující se v lesích a hájích, výhradně pod břizami. Vyklenutý klobouk světle šedohnědý až tmavohnědý, jedlý. A tenhle výstavní exemplář je zase křemenáč dubový," pronášel rozvážným hlasem mykologického experta, "jenže já samozřejmě neznám z hlavy všechny ty jejich latinské názvy. A asi ti těžko vysvětlím všechno kolem houbaření..."

Vega mu vyrazil houby z ruky. Hodil košík do louže tak prudce, až z ní na břeh vyskočilo několik vylekaných žabek, a chytil Kováře za rukáv kombinézy.

"Nech toho šaškování a pojď!"

JFK přemýšlel, jestli se nestali obětí dosud nezaznamenaného halucinogenního působení antitenzní pěny. Přece jen, padali skrze ní bez jakékoliv ochrany, vdechovali rozprášený rosol...

Pak si ale vzpomněl na podivné dějství, jež se mu před chvílí přihlouplo před očima. A začal tušit, že opravdu něco není v pořádku.

Vega rozhrnul nízké větve rozložené jedle a vystrčil Kováře na palouk.

Ten jen vytřeštil oči.

* * *

John Francis Kovář stál na kraji sluncem ozářené mýtiny. Vpravo se k nebesům vzpínalo divoké maliní a ostružiní, vlevo se zelenaly mladé smrčky, na okrajích se bělaly břízky - a mezi tím vším ze země trčely čtyři skoro dvoumetrové bedly vlnaté.

A jeden víc než třímetrový "nádherný exemplář" hříbu kováře, jak by řekl Kovář. A ještě dva klouzci sliční, lesklé oranžové klobouky měli širší než pohádkový Dědeček Hříbeček.

"To jsou ale blbý fóry," pousmál se Kovář nejistě a ohlédl se na přítele. "Vidím, že moje houbaření se ujalo. Hřib kovář, já Kovář. Jistě netušíš, co se to tu děje, Vinci, vid'?"

Vega se ani nenamáhal odpovídat. Jen strnule ukazoval vlevo. Mezi dvěma pařezy se začal vlnit travní porost.

"To snad ne," hlesl Kovář a vydal se k evidentně houbové sopce, ale ani tak jednoduchý úkol, jako dojít k nevysokému pahorku, nedotáhl do konce. Po třetím kroku totiž zakopl o...

Agent jen tak tak vyrovnal pád, instinktivně uskočil do měkkého mechu před sebou a otočil se. Za ním z prosluněného povrchu mýtiny rostlo k nebi cosi obrovského. Rostlo to hrozivě rychle. Rostlo to rychleji, než by si kterýkoliv houbař na světě mohl přát. I kdyby našel za celé léto ani holubinku mandlovou.

Za Kovářem se s doprovodnými zvuky drolicí se zeminy drala k nebi gigantická muchomůrka, šarlatově červený klobouk posetý zažloutlými strupy měl v průměru přes dva a půl metru. JFK se rozhlédl po pasece. Všude kolem vyrůstaly další houby.

"Není tohle spíš raketodrom?" pronesl se stále stejně užaslým výrazem v tváři.

"To ti řeknu," odsouhlasil pár kroků za ním Vincent Vega. "Kam se hrabou ty filmy s otevírajícími se raketovými silami."

Kolem nich vyrůstaly další a další houby, jeden by až řekl - jako po dešti. Byly setsakramentsky rychlé.

"Běžíme zpátky," pronesl Kovář, a v jeho hlase byla cítit zmařená naděje na takový kapitální úlovek. Kdo by se kdy mohl pochlubit podobným houbařským úspěchem?

"To bychom pohnuli kostrou," řekl Vega. Kovář se ohlédl a pochopil proč.

Les za nimi zarůstal houbami.

Všude.

Utíkali jako o život.

Kdyby v téhle situaci chtěl kdokoliv hláskovat, jakkoli by to bylo nevhodné, řekl by, že konec konců jde o houby...

Kovář s Vegou kličkovali mezi stále se zvětšujícími nohama obřích muchomůrek a holubinek, vyhýbali se trsům václavěk a lišek, odráželi se od pevných klobouků kozáků a modráků.

"Támhle je!" zakřičel s úlevou Kovář a v běhu ukázal na lesácký džíp.

Pak zastavil a ruka mu poklesla. Vedle něj se zastavil Vega. Oba zhluboka oddychovali a zírali. Terénní vozidlo se připravovalo na svůj první vertikální výlet. Země pod ním se zvedala, a to hned na dvou místech. Uprostřed podvozku vyrůstal hřib satan a pod předním kolem jeho blízký příbuzný, hřib sírový.

Motor stále běžel.

"Byly ty kanystry vzadu plné?" zeptal se Kovář Vegy.

"Uvidíme," pokrčil rameny Hispánec.

Džíp se zvedal stejně jako na servisní rampě, ovšem na špatně seřizené servisní rampě. Začal sklouzávat po šedobílém, sametovém klobouku kupředu, ale přední maskou narazil do vršku hříbka sírového. Vozidlo chvíli stoupalo vzhůru v poněkud nakloněné rovině, bylo nad zemí už víc než tři metry, a pak se svezlo ze satana a zřítilo se pozadu na lesní cestu. Chvilí se nic nedělo, ale byla to opravdu jen chvilka...

"Zpátky!" zakřičel Kovář a vrhl se dozadu. "Au!" doplnil svůj rozkaz, protože narazil do tvrdé nohy olbřímího klouzka. Svezl se po ní k zemi a přikryl si hlavu dlaněmi.

Shuuuiis! zasvištělo to nad ním. Pádem poškozená benzínová nádrž, stále pracující motor a dva plné pětadvacetilitrové kanystry naturalu vykonaly to, co měly. Ohořelé kusy automobilu se rozlétly do všech stran a Kovář v tu chvíli děkoval klouzku obecnému, za jehož dužnaté tělo se mohl ukrýt. Pomalu vyhlédl zpoza osmahnutého houbového sloupu.

"Johne?" ozvalo se nedaleko vpravo. "Žiješ?"

"Snažím se," oddechl si JFK. "Teda spíš - smažím se."

"Už to nemůže být daleko!" sděloval Vincent Vega mezi hlubokými vdechy a výdechy. Na chvíli se zastavil. "Podělaný, zatracený houby! Taký nám mohly ten auťák nechat!" nadával do země v předklonu. Utíkali bez přestávky skoro hodinu. Ani teď si moc neodpočinuli, sotva pod sebou Vega ucítil pohyb země, odplivl si a seskočil z dalšího rašícího houbového pahorku. Připadal si jako v té nejprimitivnější počítačové hře.

Přeskoč včas na bezpečné místo, jinak přijdeš o body. Nebo o fanty. Nebo o život.

"Támhle!" ozval se několik hub před ním Kovář. "Jsme doma! Vinci, makej!"

"Doufám, že mě nezveš na tu nějakou tvou pochoutku z hub!"

"Nech si kecy na koledu a..."

"Co je zase?" doběhl Vega ke Kovářovi. "A hele," dodal.

To A hele... by asi řekl každý, kdo by spatřil to samé.

Místo strohého, železobetonovými vraty chráněného vchodu do nitra Agentury před nimi rašily obrovské koule. Pro houbaře sice přitažlivé, ale v každém případě to byly celé kupy balónů pýchavek. Před agenty se místo spásného vchodu do nitra moravské pobočky rozkládaly bělavé koule neuvěřitelně rychle rostoucích hub. Vytvářely celé trsy bobtnajícího, okrového, světlehnědého až tmavě kaštanového sousoší.

"Musíme se dostat dovnitř!" zakřičel Kovář. "Agentura přece musí vědět, co se tady děje!"

"Možná," dodal Vega. A zatvářil se tak skepticky, že Kovář nemohl nezareagovat:

"Chceš tím říct, že...?"

"Přesně to chci říct, Johnne," ohlédl se Vega na Kováře. "Agentura ví přesně tolik věcí, kolik potřebuje vědět. A nebo - jak moc toho chce vědět."

JFK chtěl něco dodat, ale už to nestačil. Shluky obřích pýchavek čokoládových a palicovitých, jež zakryly rozměrná železobetonová vrata do podzemí, se rozprskly. Kolem obou agentů létaly bělavé kusy houbové hmoty a pleskaly o kmeny stromů, o nohy hřibovitých obrů nebo padaly do mechových porostů.

"Co to má znamenat?" kryl se Kovář za nejbližší houbou. "Šéfová," ozvalo se za ním. "Asi se jí už stýskalo," dodal Vega. JFK nevěřicně hleděl na scénu jako vystřiženou z kteréhokoli akčního filmu o autech, kaskadérech a smyslu života.

* * *

Šedě okrovou, hutnou hmotou prolétl ven ohromný černý tahač. Za jeho předním sklem seděla major Bytewská. Ta řídila. Vedle ní byla zřetelná vychrtlá postava profesora von Wondera a zejména obrys svalové skulptury jménem Chuck, známější spíš pod přezdívkou Hulk. Černočerný tahač se stříbřitým logem agentury EF na přední masce prorazil skrze plodnice pýchavek cestu i dalším vozidlům. Dva humery, jeden s červeným křížem, druhý s černým, jedna oktávka z limitované série Pink Floyd, modrá skříňová avia a kanárkově žlutý ford Ka, ta všechna auta se prodírala záplavou šedavé hmoty; zejména káčko mělo problémy, i když jelo poslední. JFK a Vega běželi k tahači. Ten právě brzdil. Bytewská spustila okénko a zakřičela: "Sakra, tady jsou ti prevíti taky!" "To myslíte nás?" ozval se dotčeně Vega, ale Kovář ho včas zarazil. "Tím myslí houby!" zasyčel mu do ucha. "Kováři, Vego, co tady lelkujete? Okamžitě se přidejte se k záchranářům! Potřebujeme každou ruku!" rozkázala Bytewská z okna kabiny a vzápětí seskakovala na zem. "Jinak - vítám vás zpátky! A doufám, že průšvih s vaším návratem z Tunguzky nemá nic společného s tímhle houbařským šílenstvím!" "Na to se zeptejte Johna!" opět promluvil Vega a Kovář už neměl čas ho zastavit. Běžel totiž k dalším autům a hledal ji. Ano, koho jiného by hledal. "Celou dobu mi vysvětluje," pokračoval Vega, "jak jsou houby zdravé a jak jejich hledání v tichém lese blahodárně působí na nervovou soustavu," informoval Bytewskou Vega. "No, praskat se nemá, ale hlásit se to musí," zašklebil se a rozhlédl se. "Kde máte raněné?"

"Nemáme raněné," odvětila Bytewská stroze. "Mluvila jste o pomoci záchranářům, tak jsem předpokládal..." "Nemáme raněné. Máme obalené," vysvětlila Bytewská a ukázala dozadu. Z avie a ze záchranářského hummeru vynášeli bělostné kokony. Připomínaly ofačované mumie, tedy nikoli zámotky, v nichž se skrývá nový život, ale spíš schránky mrtvých. "Proboha, co to je?" "Ti byli přitom, když sem proniklo to svinstvo," kývla Bytewská hlavou. Otočila se a rozeběhla se k lidským figurínám, jenže vrazila do Kováře. Agent se zrovna poklusem vracel z letmé prohlídky zakuklených těl. "Kde je Villefortová?" vyhrkl a bylo vidět, že tohle mu leží v hlavě zřejmě nejvíc. Čert vem přerostlé křemeňáky a pestřice, do polívky s nimi! "Andrea zůstala dole, měla právě rozdělaný kontakt," řekla Bytewská. "Zavřela se do velínu hyperfantóma a jen vykřikla, že za námi vyrazí, jen co si vyřídí pár vroubků s těmi zatracenými houbami. Nevím přesně, co tím myslela, ale vím, že tam dole dlouho nemůže vydržet. Jen doufám, že ji nedostal nějaký X-Hawkův řízený jednosměrný tunel." Šéfová Divize pro potlačování interrealitního pašování přiklekla

k nehybným zámoťkům. Těla zasažených obepínala průsvitná, žlutavě žíhaná pavučina. Byla to vlákna neuvěřitelně vitálního a bleskově se rozpínajícího podhoubí. Obličejové nešťastníků byly dosud zřetelně rozpoznatelné, ale podhoubí houstlo a začínalo prorůstat do biologické podstaty obětí.

"Co jim máme dát proti té nákaze, když všechny léky typu antibiotik v sobě obsahují strukturálně modifikovanou plíseň?" ozval se doktor Janský, stálý zaměstnanec moravské pobočky, a bezmocně udeřil do kapoty hummera.

"Těmhle asi už nic," ozval se za nimi profesor von Wonder. "Ale my bychom se měli co nejdřív polít všemi dostupnými čistícími prostředky."

"To nám ale zničí kůži," podotkla Bytewská a rozhlédla se. "Teď tím nemám na mysli problémy s make-upem nebo se solárkem..."

"Já také ne," přikývl von Wonder. "Ale domnívám se, že při dnešních možnostech plastické chirurgie je možné obětovat část povrchu těla - proti metamorfóze člověka v houbu."

Bytewská přikývla.

"Fajn. Jakmile zaznamenáme další útok těch hub proti nám, tak se polejeme třeba Savem. Ale to teď nehrozí. Zatím ta pakáň jen roste na tom, co bezprostředně zasáhla. My teď máme před sebou dva úkoly: za první - dostat se odsud s postiženými, a za druhé - dostat se dovnitř. Se zdravými."

"Jaký řízený tunel?" zopakoval Kovář odpověď Bytewské, již se mu před chvílí snažila osvětlit situaci komtesy de Villefort. Mezi řečí se věnoval srdeční masáži nedobrovolně mumifikovaného kolegy.

"Pamatujete si na váš první nábor? Když vás to s Boormanem přesunulo do jiné reality?"

Kovář přikývl. Bodejť by si nepamatoval.

To byl den blbec...

Zachránil sice z hořícího domu dítě, ale šéf záchranky to vyhodnotil jako nadbytečný úkon. Kovář ho pak slušně poslal "do pryč" a místo toho, aby se po návratu domů zklidnil v náručí milované dívky, dostal padáka. Sportovci, a nejen oni, tomu říkají kopačky.

Opravdu, den blbec. Potom ho na ulici obrovský holohlavý černocho a sličná, jasně že štihlá blondýnka, oba jak z toho nejbledšího klipu na MTV, pozvali do jakési agentury.

Projeli se chvíli v naleštěné, nejmenší pětilitrové limuzíně a při rychlosti tří set kilometrů v hodině je zasáhlo něco, na co osádka auta reagovala pro Kováře tehdy nepochopitelnými výkřiky:

"Řízený jednosměrný tunel!"

"Ukotvili nesynchronizovanou bránu!"

Tak to všechno začalo...

A jak to tak vypadá, pořád to pokračuje.

NA HOUBÁCH

"Andrea měla rozpracovaný kontakt v dimenzi devětašedesát," řekla Bytewská a uhnula Janskému, který právě vrážel injekci hexarinu S dovolením, šéfová... zasaženému, jemuž se snažila pomoci uvolněním dýchacího traktu. Houbová vlákna byla neuvěřitelně houževnatá a ze všeho nejvíc připomínala pavučinu.

"Jde o svět, ve kterém se naplno rozvinuly biotechnologie založené na geneticky vyšlechtěných houbách a plísních. Je to dimenze prostlá a propojená jedním obřím podhoubím. Všudypřítomná vlákna podhoubí tam mají funkci informačních kanálů a energetických přenašečů. Z tamějších hub dokáží lidé vytvářet základy biostrojů. Automobily tam nevyrábějí, ale pěstují. Paralelní vesmír devětašedesát byl po celá staletí autonomním světem, pevně ukotveným ve struktuře spojených vesmírů."

"Tak proč se o něj Andrea zajímala?"

"Dědeček Hříbeček ji kontaktoval a..."

"Kdo ji kontaktoval?"

"Náš nejděle sloužící rezident, profesor Smotlacha. Od gangu Houbařů, což je nejmocnější skupina šedé ekonomiky na území Čechie, se dozvěděl o nové droze, která spolehlivě - už při prvním kontaktu - likviduje konzumenty závislé na houbách."

"S dovolením, odkdy řešíme konkurenční bitky drogových gangů?"

"Od té doby, kdy to ohrožuje rovnováhu toho světa."

"Protože si tam několik smažek šlehne dávku ze smaženice?"

"Těch několik smažek, agente, je v tomto případě kompletní obyvatelstvo světa D-99. Všichni lidé tam totiž žijí v menší či větší symbióze s houbami. A nedokáží žít bez nich. Andrea šla po té nové droze. Mezitím, co jste se s Vegou prolétali nad Sibiří, ona vstoupila do vědomí KILLERA a něco našla. Symptomaticke příznaky se prý podle ní dost podobaly něčemu, co již zažila. Takže se pustila i do analogo-

vých a papírových archívů a spojila se s Hříbečkem, aby ho informovala o potenciálních zdrojích té látky. A pak jste se objevili vy. Po vašem mayday jsme okamžitě rozjeli pohotovostní akci, což znamená..."

"Ze jste všechny systémy zmrazili a veškerou kapacitu jste vrhli na řešení našeho kolizního přiletu."

Ljuba Bytewská přikývla. Člověk v jejím náručí umíral. JFK jen stiskl rty.

"A potom se to vyřítilo odevšad," dodala ještě Bytewská. "Andrea zůstala uvězněná u hyperfantómu. Jak jsem řekla, odmítla odejít.

Jinak - tam dole to bylo hrozné. A ztráty ještě narostou," jemně položila na zem už zcela nehybný lidský kokon.

Kovář se rozhlédl. Většina postižených již nevykazovala viditelné známky života. Další, dosud zdánlivě zdraví příslušníci moravské pobočky EF se začali po počátečních křečích hroutit k zemi.

Pod kůží se jim začínaly vlnit první výhonky houbové tkáně.

* * *

"Nikito!" zakřičel u třetího vozu Chuck "Proboha, ne!"

Blondatá víla, která měla v týmu von Wondera na starost technické zabezpečení interrealitních průniků, se schoulila do klubíčka a třásla se víc než pověstná osika.

Chuck řečený Hulk byl postavou, úsporným vyjadřováním a často i chováním neuvěřitelně podobný rozzuřenému komiksovému monstru. Jen nebyl tak zelený.

"Doktora!" zařval Chuck a zvedl sténající Nikitu v náručí. Jeho obrovské paže vytvářely kolem štíhlého dívčího těla neprostupnou stěnu z provazců svalů, šlach, naběhlých žil a napjaté, potetované pokožky. "Krucinál, kde je doktor?!"

"Tady jsem," ozval se za ním Janský. "Položte ji támhle, na korbu. Uvedu ji do umělého spánku. Zpomalím její metabolismus, tím se snad zpomalí i to houbové rašení."

"Nic jiného neumíte?" zaduněl mu Chuck přímo do ucha. Doktor sice málem přišel o sluch, ale místo aby vykázal Chucka do patřičných mezí, jen bezmocně zavrtěl hlavou.

"Jestli by jí něco snad mohlo pomoci, tak to mám stejně dole," řekl a letmo ukázal paží ke vchodu do podzemních agenturních prostor, zarostlému obřími plodnicemi pýchavek. "V laboratoři. A tam se nedostaneme."

Chuck opatrně položil Nikitu na korbu Avie a sverepě pohlédl na houby.

"Tak to se ještě uvidí," poznamenal tiše a rázně vykročil k černému tahači.

"Pojďte se mnou, doktore. Prosím!"

To prosím se v žádném případě nedalo brát jako prosba. Byl to razantně a nekompromisně vyslovený příkaz. Doktorovi to však bylo jedno. Narychlo informoval další ošetřující personál o chabých možnostech léčby a následoval hromotluka - a to nikoli proto, že mu to poručil nebo že by se ho snad bál, ale proto, že se naskytla naděje, byť nepatrná, přivést lék postiženým.

Všude rostly houby a v kráčejičkách Chuckovi rostl vztek.

Jeho ideové podhoubí však mělo pevnější základ než to okolní, biologické. Bujelo z lásky, ale také ze sílící bezmoci a hněvu.

* * *

Hřib královský, bedla vysoká, liška obecná, ryzec pravý, všechny tyto jedlé houby se kolem tyčily do výšky korun desetiletých smrků. A to nemluvě o prudce jedovatých muchomůrkách a dalších prašivkách, které bujely stejně divoce, ale většina druhů si sama lámala svou předimenzovanou velikostí protáhlé, křehké nohy.

Kovář položil svého zasaženého opatrně na zem a sledoval blížícího se Hulka. Svalnatý obr je nevšimavě minul, oči měl přivřené a kdyby to šlo, tak by mu z rozšířeného chřípí jistě šlehaly plameny. Navzdory své zdánlivě nemotorné postavě se obratně vyšvihl na stupátko kabiny tahače.

"Počkej na mě, Chucku," ozvalo se za ním. Obr se podržel chromovaného držadla na předním sloupku a letmo se ohlédl.

"Co votravuješ, pašeráku?" zasyčel, když se jeho pohled střetl s Kovářovým. Nemohl mu zapomenout jeho angažmá v pašeráckém

kém gangu - o smrti svého bratra Bertrama ani nemluvě. "Máš problém?"

"Jedu tam s tebou."

"Tak to si musíš chytit jinýho taxíka, šmejde," zabručel Hulk a usadil se na místo řidiče. Sáhl pod volant a otočil klíčkem startéru. Motor začal s razancí býka vypuštěného do arény.

"Chucku!" zakřičela Bytewská ještě hlasitěji.

Všichni ztuhli.

"Chucku! Stůj!"

Šéfovou dosud ještě nikdo neslyšel takhle křičet. Jistě, byla to přísná ženská, ostatně, co čekat od vysoké důstojnice tak obrovské polovojenské organizace, jakou byli Kováři Rovnováhy.

Mocná instituce, která procházela napříč věky i paralelními vesmíry, na svých vedoucích místech netrpěla přehnané lidumily, rádoby filozofy nebo snad dokonce demokraty. Její hierarchie byla přísně strukturovaná, systém velení a odpovědnosti byl jasně definovaný - a při tomhle všem, co se zdálo neměnnými axiomy, bylo podivuhodné, že jednomu z hlavních oddělení - "Divizi pro potlačování interrealitního Pašování" - velela tato svébytná žena. Jistě, byla striktní, jak již bylo řečeno, ale jinak nezapadala do obvyklého průřezu vyšších kariérních příček.

I proto na ni všichni překvapeně hleděli, Chucka z toho nevyjímaje.

"Šéfová, já tam musím jet!" pronesl svalnatý pořez. "Nezlobte se, ale já tam vyrazím, i kdybych měl v Agentuře skončit."

To byl silný výrok. Chuck Hulk měl k Agentuře vztah tak říkajíc synovský.

Dnes již ve svém světě natrvalo sloužící rezident Klíma ho zachránil doslova z dračích pařátů. Chuckův paralelní vesmír byl v agenturních análech vedený jako dimenze D-1270 a neřeklo se mu jinak než Dračí doupě. Jak se později dozvěděl, bylo docela možné, že celý jeho svět vznikl díky myslím výjimečně nadaných mutantů, kteří ve svém světě hráli sofistikované deskové hry spojené s mentálním ponnorem do virtuálních světů.

Pravda, bylo to kapánek složitější, než si to Chuck vykládal, ale v hrubých rysech měl pravdu. To na tom bylo to krásné.

Nebo snad... hrozné?

"Chlapče, já jsem ta poslední, která by ti v tom bránila," pronesla major Bytewská. "Jenže kromě doktora a Kováře s tebou pojedou i já." Proti poslednímu slůvku neexistoval žádný argument. Ovšem, nebyl by to Kovář, aby se neozval: "Nechci se vám do toho plést, šéfová, ale nebylo by rozumnější řídit záchranné akce zvenku? Odsud?"

"Nebylo. Během pár minut tady bude zásahová jednotka z brněnských katakomb. Volala jsem je ihned po tom, co jsme vypadli z toho hnízda šílených hub. A kromě toho, mám pocit, že tu stále ještě velím."

"Jasný. Náčelník má vždycky pravdu," poznamenal Kovář s takovým tónem, že se Bytewská zarazila. Chtěla něco rázného pronést, ale pak se jen smutně usmála a mávla rukou.

"Jistě, náčelník má vždycky pravdu," zopakovala a ukázala na čekajícího Chucka. "Tak jedeme, ne?"

"Moment!" příběhl z opačné strany malého konvoje Vincent Vega.

"Neměl bych vzhledem ke své specializaci vyrazit s vámi?"

V té otázce byla spíš prosba než dotčenost.

"Vinci, právě díky tvé specializaci zůstaneš tady s ostatními," odvětila Bytewská.

"Ale to přece..." rozhodil Vega mohutnými rukama.

"To je přece dobrá volba, nemyslíš? Kdo jiný by měl ty lidi chránit než ty?"

Vega se rozhlédl a přikývl.

Kovář se vyšvihl z druhé strany do kabiny tahače. Chuck naprázdno přidal plyn. Bylo to sice jen pár desítek vteřin, ale už mu to připadalo dlouhé.

A podle všeho nejen jemu.

"Dobře, dobře," uznala Bytewská motorovou připomínku. "Už jdu."

JFK se podíval na sveřepě se tvářícího svalovce.

"Chucku, už jsme všichni."

"Tak to nejsme, pašeráku. Není tady brácha."

Chuck řečený Hulk zařadil, sešlápl plyn, pustil spojku a monstrózní vozidlo vyrazilo zpátky do biologického pekla tvořeného výhradně plísněmi a houbami.

CESTA DO STŘEDU ZEMĚ

Dovnitř se vříteli se stejnou razancí, s jakou před chvílí vylétli ven. To ještě měli o dost víc živých - a ti, co přežili, si mysleli, že to peklo mají konečně za sebou. Nyní někteří z těch, co přežili, umírali.

A pár šilenců, co ještě neumíralo, se řítily zpátky, do nitra houbového interna.

* * *

"Zastav!" zakřičel Kovář.

Chuck Hulk svíral volant, sešlapával plynový pedál až k podlaze a nutil gigantický stroj projet dalším zátarasem, tentokrát tvořeným obřími svazky václavků.

"Proč bych měl?" zavrčel, aby se neřeklo, že není týmový pracovník.

"Myslíš, že takhle prorazíme přes všechny ty podělané stěny?"

"Myslím," zasyčel Chuck Hulk a náhle prudce zabrzdil. "Myslet ale někdy znamená hovno vědět," uznal sebekriticky a stále hleděl dopředu. Ani se na Kováře nepodíval.

"Tak si vyříd, co potřebuješ, pašeráku."

"Díky," odvětil Kovář. "A pusť se toho volantu. Vystupujeme!"

Chuck se zvolna otočil. Upřel na Kováře temně zelené oči, aby ho konečně zabil pohledem, jenže Kovář mezitím už neseděl na svém

místě.

JFK venku kličkoval mezi vlnícími se plodnicemi žampionů vyrážejících z podlahy v druhém jeskynním dómu, který byl mimo jiné i nouzovým příručním skladem.

Tedy, přesněji řečeno - zbrojním skladem.

Chuck pochopil a vyskočil z kabiny. Vydal se za Kovářem, Bytewskou a Janským.

"Potřebujeme zbraně!" řekla Bytewská. "Hodně zbraní!"

Nepobrali toho sice tak moc, jak by si přáli, ale pořád to bylo lepší, než aby proti zdívočelému houbovému porostu vyrazili, jako když se chodí do lesa na houby. Tedy s proutěným košíkem a nožikem s krátkým ostřím a pohodlnou, do ruky padnoucí dřevěnou rukojetí. Ted' měli zcela jiné houbařské náčiní...

"Tak co, rostou, rostou?" jako by Kovář zaslechl někde v podvědomí.

"Rostou. Zatím pořád rostou, mrchy," pomyslel si. "Nadešel čas na poctivou kulajdu."

* * *

Vysoké tóny svištících rotujících střel doprovázelo basové burácení motoru.

Kovář stál nahoře za kabinou na servisním bloku tahače a páčil, co to šlo. Doktor Janský přidržoval pásové zásobníky a sem tam házel útočné granáty. Bytewská střelila z okna spolujezdce. Měla zdánlivě lehčí zbraně, byly však neméně výkonné.

Lidé kolem agenturního zbrojře Patrika Bezděcha dokázali zásobit rezidenty vymoženostmi, které se v daných realitách nevyskytovaly a Maurbyho efekt je navzdory očekávání - díky technologickému backgroundu v bazální realitě - nelikvidoval. Alespoň ne v prvních minutách jejich aktivní existence.

Prostříleli se dalším shlukem, tentokrát to byli houževnatí choroši šupinatí, a prorazili do rozměrného spojovacího tunelu mezi sekci.

"Jak jsme na tom s náboji?" zakřičel Kovář.

"Devět zásobníků! A asi dvacet granátů!" zakřičel Janský.

"Johne, jak jste na tom s náboji?" zakřičela Bytewská.

"Devět zásobníků! A tak dvacet granátů!" zakřičel Kovář.

"No, hlavně, že si pokecáte," zabručel Chuck a přidal plyn.

Řítily se dlouhou, blikajícími světly nouzového osvětlení ozářenou chodbou s oválně proraženými stěnami. Sem tam rozdrtili shluk přerostlých kuřátek žlutých nebo urazili rašící hlavu kotrče kadeřavé. A většinu cesty byli doslova na houbách.

Blížili se k centrální hale, v níž pulzuje hyperprostorový fantóm.

Tedy k místu, které je v každé dostupné realitě, v každém existujícím světě klíčovým bodem. A nezáleží na tom, jestli je tenhle bod spojovaný s bájnou řekou Styx, s Valhalou nebo s obecnou teorií relativity či jejím pokračováním v praktické aplikaci superstrun.

Fenomén pronikání mezi paralelními světy funguje jak v ryze technologických světech, tak ve vesmírech využívajících principiálně jiné technologie. Z nedostatku jiných výrazů se těmto poněkud nestandardním technologiím říká magie.

Nicméně, každý svět, který chtěl - či byl donucen - zasahovat do jiného, musel vlastnit tuto náročnou technologii. Podstatou každého pokusu o průnik do jiné dimenze bylo ovládnutí hyperprostorových fantómů, podivuhodných to kosmických úkazů.

A k jednomu z nich se právě řítily v kabině nákladáku ztemnělými podzemními chodbami, pokrytými rašícími souvislými porosty hub a expandujících plísni.

* * *

"Chucku, tady vlevo!" zakřičel zezadu doktor Janský.

Mohutný chlapík strhl volant určeným směrem. Tahač projížděl vysokým krápníkovým dómem jen po pravých kolech. Hvízdání pneumatik se tady rozléhalo hlasitěji než tóny barokních varhan v chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře.

Před nimi, mezi průsvitnými nohama bedel hřebenitých, pableskoval zelený kříž s Aeskulapovým hadem.

"Mám tam ty léky," dodal Janský, když zahlédl Kovářův zamračený obličej. "Jedeme přece pro ně, nebo ne?" ujistil se.

"Jistě, že jedeme pro léky!" ubezpečila rázně všechny Bytewská.

"Alespoň my dva pro ně jedeme, doktore. Protože Kovář má v merku něco jiného, že?"

JFK se ohlédl na nadřizenou. Vděčně přikývl hlavou a vztyčil palec pravé ruky.

Chuck na ně zíral s výrazem čerstvě vyorané myši.

"Hele, co se tady děje?"

"Ty jsi dojel pro léky pro Nikitu. Fajn, máš je mít. A já teď jdu za Andreou. Co tomu říkáš?"

Chuck Hulk pohlédl na doktora, který se rozběhl pro medikamenty, a pak zase na Bytewskou. Potom se podíval na Kováře a setkal se s temným ústím hlavně em šestnáctky. Ne, JFK nemířil na něj, jenom pohnul hlavní k nedalekému nápisu Sekce 01.

"Chucku, potřebujeme tě," ozvala se Bytewská. "O Nikitu se postaráme s doktorem. Vracíme se ihned zpátky, musíme pomoci i ostatním."

"Fajn. Zachraňte Nikitu. Prosím, paní Ljubo."

"Uděláme, co bude v našich silách," pohladila ho Bytewská po ramenou. Kdyby tuhle větu slyšela v televizi, přepnula by na jiný kanál. Tady však zněla nejvýstižněji.

"Ty teď pomůžeš Johnovi, ano? Jsi rozený přestupový technik. Ano, já vím, že nemáš kvalifikaci, hodnost ani oficiální glejt. Ale máš praxi. Znáš to od Nikity. Dokážeš to. Musíš dostat Kováře za Villefortovou!"

Chuck chvíli hleděl před sebe, ale netrvalo to dlouho.

"Tak jo. Jdeme na to, pašeráku!"

Kovář místo další zbytečné repliky rozstřelil na kusy zbytnělý pestřec bradavčitý který mezitím vypučel přímo před vchodem, do fantómového střediska interdimenzionálních přestupů, do sekce 01.

"John, já vím, je to šílené, ale opět to všechno leží na tobě," smutně se pousmála major Bytewská. "Musíš zjistit, co se stalo s těmi zatracenými houbami. A najdi Andreu... A hlavně, vrať se s ní."

"Já se vrátím," řekl Kovář.

Slavnější větu nemohl pronést, ani kdyby se o to snažil.

* * *

"Pašeráku, mám tady problém!"

"Neříkej mi pořád pašeráku! Přátelé mi říkají John."

"Já nejsem tvůj přítel!"

"Dobře! Tak mi říkej pašeráku - ale hlavně mi řekni, jaký máme problém!"

"Ty zasraný houby narušily komunikaci mezi fantómem a velínem."

"Chceš tím říct, že mě nedokážeš poslat pryč?" zakroutil Kovář hlavou a udeřil pěstí do polymorfního povrchu přestupové komory.

"Kurva, Chucku, já fakt nemám čas! Dělej něco! Hlavně, že jsme se postarali o Nikitu, co?! A Villefortovou necháme zařvat... Protože pán má problém."

"Já nikdy nenechám nikoho zařvat!" vztyčil se Chuck za řidicím pultem časoprostorového velínu. "Na rozdíl od tebe, ty namyšlenej parchante!"

"Co tím myslíš, do prdele?"

"Jenom to, že jsi zabil mého bráchu!"

"Nezabil! To bylo jinak, do hajzlu! Chucku, krucinál, jak ti to mám dokázat? Bertrama jsem nezabil - ale na to teď opravdu není čas! Potřebuju za Andreou!"

Chuck alias Hulk funěl tak, že by ho mohli bez konkursu vzít rovnou na dabing slavné kosatky z filmu Zachraňte Willyho.

"Dobře, tak to zkusíme jinak," zamumlal si pro sebe. Ohlédl se.

Tahač už nebylo slyšet. Cesta, kterou si Bytewská a Janský prorazili a prostříleli zpátky na povrch, zase mizela. Opět ji zarůstaly houby a plísň všeho druhu. Velín se kupříkladu začínal plnit trsy penízovky splývavé, což je taková drobná, kožově hnědá houbička, vcelku nenápadná a neškodná. Jen jí nesmí být tuny.

"Chucku, každá vteřina zdržení nás vzdaluje od stopy do dé-devě-tadevadesátky. V ní zmizela Villefortová, jak jistě víš. Tak buď tak hodnej a..."

"Já vím. Fantóm v sobě dokáže nějakou dobu udržet hypernautickou stopu, jenže odsud nejsem schopen sjednotit trajektorii původního a nového průniku. Ledaže by..."

"Už to máš?"

Chuck Hulk přikývl. Silnými prsty jedné ruky objal hyperprostorový joystick a prsty druhé ruky vyhledával přestupní souřadnice. Těkal očima po obrazovkách. Sloupce čísel a linie grafů ubíhaly do dosud netušených končin.

Pableskující, temně purpurová koule o průměru necelých tří metrů se začala zvolna otáčet podél svislé osy. Hyperprostorový fantóm,

technologické zařízení umožňující průnik mezi světy, evidentně zareagoval na některý z Chuckových příkazů. Teď zbývala jen otázka, na který.

Hromotluk potvrdil další sekvenci spouštěcích procedur, ale fantóm zareagoval opožděně.

"Nikito, škoda, že tady nejsi," zavrtěl Chuck hlavou. "Ty bys určitě věděla, co teď. Ty bys to dokázala, i kdybys měla toho fantóma osobně nakopat do zadku."

Chuck zvedl hlavu a několik vteřin zíral do prázdna. Pak mu pohled sklouzl na rotující kouli.

"Zase problém?" ptal se Kovář v přechodové komoře, dost netrpělivě. Nebylo divu. "Ještě tak půl minuty a ty houby to tady definitivně zarostou. Vlastně ne, nespěchej, soustřeď se. Máš ještě tak dvacet sekund."

Chuck Hulk věděl, co udělá. Pootočil se a mohutnými pažemi objal havarijní, zcela autonomní ovládací jednotku hyperfantóma - a zabral. Khaki skříň o rozměrech šatní dvouskříňe při transportech občas sice stěhovali, ale to ji museli za mohutná nerez držadla po krajích držet aspoň čtyři chlapi.

A nebo jeden našťvaný Hulk...

* * *

"Co blbneš, Chucku?" zmohl se Kovář jen na udivené hlesnutí. Ale i ten krátký, tichý projev přenesla komunikační soustava až k uším osloveného.

"Pomohl jsi zachránit Nikitu, já tě dostanu za Villefortovou!" zasípal Chuck a znova zabral. "Připrav se. Asi to bude jízda!"

V tu chvíli svíral skříň již na hrudi, nejdříve se v mírném záklonu trochu zapotácel, ale pak chytil balanc - a rozběhl se proti skleněné stěně, za níž se kolébal poněkud udivený hyperfantóm. Ne, že by to byla myslící bytost, ale reagoval na nezvyklý vnější podnět stejně jako ta slunečnice, co se každým dnem otáčí jen za sluncem.

Chuck prolétl s autonomní jednotkou oknem. Cestou do záhuby ho provázely stovky střepeň a drnění kovových rámců.

"To je šílenec," řekl JFK tiše a neuvědomil si, kolikrát ho právě tímhle označením častují jeho přátelé. A přítelkyně zvláště.

Chuck padal do nepřístupné zóny. Objímal nouzovou ovládací jednotku a v těchto chvílích se ocital v samé působnosti hyperfantóma. Technologie z roku 3200 dokázala jistě mnoho věcí. Otázkou je, zda se dokázala vypořádat i s útokem ve stylu kamikadze.

"Přelet přes kukaččí hnízdo," poznamenal konsternovaný Kovář s vědomím řečeného, včetně předtím zmíněného šílenství. Fantóm do sebe vstřebal jak padajícího Chucka Hulka, tak i autonomní ovladač. Třímetrová koule se rozvlnila a prudce změnila barvu. Přecházela z nachových odstínů přes jasně karmínovou a temně rudou až k blan-kytně modré. Začínala růst. Jak se zvětšoval její objem, začaly se po jejím povrchu prohánět oslnivě bílé blesky.

Chuck Hulk se v těch okamžicích nacházel v samém nitru časo-prostorového transportního objektu, kam dopravil tolik potřebné pře-stupní souřadnice, uložené v nitru ovládací jednotky.

Hyperfantóm pulsoval na samé hranici vlastních možností, rychleji než srdce stárnoucího bonvivána při vyvrcholení s náhodnou, o čtyřicet let mladší dívenkou.

JFK každým pórem kůže, každým neuronem v mozku vnímal zani-kající strukturu jednoho světa - a stejně tak registroval přicházející jiný, jistě krásný, nový svět.

"Chucku, ty vole, doufám, že ses z toho dostal," napadlo ho v po-slední chvíli, před samotným přechodem do jiné reality.

"Nestarej se, pašeráku."

Kovář už nedokázal rozpoznat přestupní halucinace od skutečnos-ti. Nevěděl, jestli s ním mluví Chuck nebo jeho vlastní podvědomí. Věděl jen to, že se opět řítí do jiné reality.

Zase do jiného světa...

ZA TRNKOVÝM KEŘEM

Paprsky zapadajícího slunce zespodu ozařovaly temně rudá mračna. Nebe si hrálo na sklíčkový kaleidoskop a krajina se s rozkoší koupala ve světelné lázni. Nezaujatý pozorovatel by řekl, že se lehce zvlněný terén kolem propasti Macochy labužnický protahoval.

JFK byl ovšem setsakra zaujatý pozorovatel.

"Do hajzlu!"

Kovářovi se v tomhle světě evidentně nelíbilo, jak výstižně a stručně vyjádřil. Tím měl zejména na mysli, že si není jistý, jakým směrem se bude dále ubírat jeho cesta rádoby nezaujatého pozorovatele. Kovář totiž po průchodu hyperfantómem vypadl z nachově pableskujícího kruhu, který se vznášel dobrých devět metrů nad zemí. Nakalibrová-ní průniku mezi dimenzemi se díky chaotické situaci ve výchozí rea-litě 0001 zcela nezdařilo.

JFK tak měl namísto zachraňování žen, dětí a případně celého svě-ta v hlavě jen jednu, velice přízemní starost. Přízemní proto, že si přál dobře přistát "při zemi".

Nikde v dosahu však nebyla ani větev, ani svazek břečťanu, dokonce ani kolem právě neskákal jelen se zlatými parohy, aby si ho osedlal. Kovář se mrštně otočil, aby alespoň dopadl na nohy, a byl připraven přejít do kotoulu, jak ho to učili na paragánském cvičišti Zelených baretů, a tím zmírnit varianty zlámání si nohou, rukou, žeber či pá-teře.

Pády mu šly vždycky.

"Proboha, kam se to vlastně řítím?" mihlo se Kováří hlavou, když si uvědomil, kam se to vlastně řítí...

Bžuch! Pšouk! Psss....!

Přesně tak to zaznělo. Nejdříve to žuchlo, jako když dopadne pytel mouky do blátivé kaluže, a pak to pšoukalo hlasitěji než několikrát propíchaná nafukovací matrace.

JFK se potácivě zvedl a rozhlédl se.

Kolem byla bělavá mlha. Pohlédl pod sebe. Stál po kolena zabořený do šedavé hmoty, a co mohl dohlédnout - na nějaké dva, tři metry - pórovitá substance se rozkládala všude kolem něj. A ten oblak vycházel z ní. Kovář se nadechl - a málem se udusil.

Mlžný mrak obsahoval ostře čpící částice. Bylo to, jako by se nadechl nějakého mletého, kolem rozprášeného koření...

"No jasně!" kuckal agent a mnul si oči. "Houby! Samý houby!"

John Francis Kovář se brodil obří prasklou pýchavkou. Pořád bylo sice vidět jen na pár kroků, ale zvířený oblak výtrusů se zvolna usazoval. Kovář postupoval k tušenému kraji houby; krácel po vlnicím se povrchu, který ze všeho nejvíc připomínal rašeliniště. Ve zvířeném mračnu náhle zahlédl cosi, co mu vrátilo naději.

Vklesající mlze se k tmavnoucímu nebi rýsovaly smrky a borovice, tedy - obyčejné smrky a borovice. Prostě les, jak má být. I když pravda, na palouku, na nějž Kovář před chvílí dopadl, rostly další gigantické pýchavky. A sem tam se mezi kmeny stromů tyčila do několika metrové výše další houba. Ale to mu nemohlo zkazit náladu, byl přece vášnivý houbař. Náladu mu však zkazilo něco jiného.

Bzzz!

Kovář se zvolna ohlédl po povědomém zvuku, povzdychl si a v duchu se modlil, aby se spletl. Ten zvuk byl totiž tak jednoznačný, že o jeho původu nemělo cenu dál rozvažovat. Byl ovšem tak dunivý a zároveň tak mocný, že ho muselo vydávat něco vskutku obrovského.

Bzuuúú! zabzučelo to z druhé strany.

"No, plácačku jsem si zrovna dneska nechal doma," podotkl bezmocně agent. "Obvykle s sebou dvě až tři nosím... Tak se ukažte, potvory."

A ukázaly se, obě.

Přelétly nad vrcholy stromů a provedly takřka vzorový, přehlídkový výkřut. Obě se minuly jen o pár metrů. Ohromná, průsvitná křídla mihotala vzduchem. Koruny stromů kolem palouku se zmítaly ve zvířeném vzduchu, vysoké maliní a ostružiní, které rostlo mezi obřími pýchavkami, se vlnilo jako hladina rozbouřeného moře.

Kovář si kryl obličej před nápirem vichru a snažil se dostat na kraj lesa.

Marně.

Bahouuzhm!

Jedna hmyzí stvůra právě přistávala přímo před ním. Druhá se vznášela za jeho hlavou a Kovář jako by cítil, jak ta první rozevívá kusadla a z druhé vyjíždí žihadlo naplněné desítkami litrů jedu. Ale nevzdával to. Postavil se proti obří hlavě hmyzí nestvůry a zařval:

"Tak pojď, ty bestie!"

Sebral ze země pořádný kus klacku. Rozběhl se proti mozaikovým očím gigantické vosy, zařval a... Zastavil se.

Nestvůrná, mechanická voska totiž promluvila:

"Jménem zákona..."

* * *

"Jménem zákona! Cokoliv nyní řeknete, může být použito proti vám! Máte právo nevypovídat, máte právo na advokáta a..."

Obří mozaikové oči se s tichým zasyčením odklopily vzhůru a odhalily vnitřek pilotní kabiny. Zásahová policejní bioptéra unesla osm náct mužů v plné výstroji a výzbroji: bionauta, paratrovního spojáře, vegetativního léčitele, notářsky potvrzeného velitele jednotky a příslušníky Řádu Žlutých Baretů. Nyní nesla plnou zátěž.

"Vypněte někdo už ten heligón," pronesl velitel zásahového oddílu

k bionautovi. Ten přikývl a dvakrát stiskl jednu z pulsujících tepen, kterými byl strop kabiny doslova prošpikovaný.

"Je to on?" obrátil se velitel dozadu.

Spojař objal informační sloupek a vši silou do něj zatroubil tutěž otázkou, ovšem podanou v řádně transformovaném zadání. Dosud volně kolotající informace zareagovaly na kódované vlnění a začaly se usazovat na vnitřních stěnách sloupce.

"Je. Podívejte se," řekl spojař a pootočil svou stranu sloupu k veliteli. Na světlé stěně se sice nejasně, ale i tak dost zřetelně rýsoval Kovářův obličej. Zepředu a z obou profilů. Nad třemi černobílými portréty ubíhalo jako na reklamním neónu jeho jméno, datum narození, bojové specializace, výška, váha, objem hrudníku, obvod pasu, velikost bot a následovaly další velikosti, délky, průměry a obvody Pro samotný zásah poněkud nadbytečné.

Žlutí Bareti mezitím vyskákali z kabiny a mířili na Kováře samoraidy. Žilnatá křídla bioptéry se mírně pohupovala nad jejich plástovými přilbami. Druhý biostroj se vznášel nad mýtinou a jeho osádka kontrolovala situaci v širém okolí.

"Mistr Jestřáb si nepřeje žádné zbytečné komplikace."

Tak zněla věta od velícího důstojníka téhle akce, velitele oficiálních policejních sil, plukovníka Thomase Holand'ana. "Zajištění hledané osoby se zúčastní dva letouny třídy Bee 52. Území předpokládaného zadržení bude ze země kontrolovat pohotovostní jednotka pásových transportérů OT 456. A jestli to chlapi poserete, tak si mě nepřejte!" Ano, to vše bylo možné najít na pergamenovém svitku příslušného rozkazu, pokud ovšem člověk měl na očích citrónové brýle a mohl tak číst pro našince neviditelné písmo.

Velitel zásahu, major Šmaus, seskočil z výšky kabiny do husté trávy a v hlavě mu zněla poslední věta z tajného rozkazu.

"Ne, poštvat si proti sobě Holand'ana, to si nepřeje nikdo," zašeptal. "Ale kdybych věděl, jak poštvat někoho proti němu, za to bych snad dal i život. Tedy, něčí jiný," upřesnil a pohlédl na svalovce třímajícího v ruce kus větve.

"Znehybnit, zatknout, zavřít," usklíbl se Šmaus a pokynul ke konečnému úderu.

* * *

Od chvíle, kdy zmlknul skrytý reproduktor, uběhlo pár sekund.

Kovář stál po kolena ve vysoké ostřici. Za ním se rozprostíraly obří siluety pýchavek a nad ním bzučela bioptéra.

"Moment! Počkejte, počkejte, chlapi!" zarazil čtyři uniformované útočníky, kteří vyrazili kupředu na pověstný rozkaz 3 x Z; Znehybnit,

Zatknout, Zavřít. "Já se vzdávám! Jasný? Vzdávám se! Jen potřebuji vědět, jestli tudy nešla žena."

"Stát!" zavelel velitel a vykročil kupředu. Natáhl samoraid a s vědomím absolutního vítězství obešel neznámého, hledaného, sprostého podezřelého. "Za koho nás máš, šupáku?" přistoupil k agentovi a přiložil mu ústí samoraidu na krk.

JFK pohlédl na zbraň.

Připomínala načerno natřený trs václavek; tedy tu houbu, která se na podzim hromadně vyskytuje na pařezech nebo u kořenů stromů. Dá se z ní připravit třeba velice dobrý guláš, ale Kovář pochopil, že pokud bude příliš drzý, může mít guláš v hlavě, místo mozku. I když někdy si nebyl jistý, jestli to není jedno.

"Nevím, co tím myslíte, pane," řekl. Tím nemohl nic zkazit.

"Nešla tudy žena? Nešly tudy děti?" zapitvořil se velitel. Měl podlouhlý obličej, vrásčitý krk, velké uši a Kovář si ho tak nějak spojil s vizáží bedly vysoké. "Mě neoblafnete těmi přihlouplými otázkami! Já dobře vím, co jste zač!"

Kovář rozumně mlčel. Jen mírně naklonil hlavu vlevo a nehýbal se.
"No vida! Najednou moudře mlčíte! To vám vyschlo v krku?"
Kovář pohlédl na zbraň pod krkem. Pak odklonil hlavu a natočil
hlaveň mírně vpravo.
"Dobře," uznal velitel a oddálil ústí samoraidu od Kováře. "Ale to
neznamená, že..."

Velitel zmlknul a také podvědomě naklonil hlavu. Pootočil se a za-
slechl to také.

Dhouuum!

Ohlédl se na Kováře s udiveným výrazem. Kdyby nějaká cikánka umě-
la číst z jeho tváře jako třeba z kávové sedliny, měla by vystaráno.
Kovář na oplátku jen pokrčil rameny. To dunění mu také připada-
lo divné. Večerní, jemnými odstíny tónovaná obloha nevypadala na
to, že by se odněkud měly vyřítit vichry, mraky a blesky. Velitel se ráz-
ně otočil a zavelel:

"Tak končíme, chlapi! Asi se spustí pěkná bouřka! Seberte toho zmet-
ka a mizíme odsud, než to tady vypukne. Stačí, jak to blýskalo, když
se tady objevil!"

Dhoumh! zaznělo úplně zblízka. Kovář a všichni ostatní se pootočili
směrem, odkud zaznělo tohle jiné zadunění.

"Nasadte mu lišky a padáme!" zavelel šéf zásahu.

Sssuis! ozvalo se vzápětí poté. A pak to začalo.

* * *

Nejdříve zbrunátněli příslušníci Žlutých Baretů, kteří stáli přímo u Ko-
váře.

"Chlapi, neberte si to tak," snažil se je ještě chlácholit Kovář. Po-
važoval jejich náhle zarudlé obličejy za známku nezvladatelných emo-
cí. "Podívejte, já třeba..."

Obličej mu ohodila směska houbové a mozkové hmoty.

To praskl první z Baretů.

"Fuj," sehnul se Kovář a stíral si z tváře slizkou hmotu. Náhle z druhé
strany zaslechl praskání látky a ohlédl se. Další dva z Baretů, kteří ho
měli zatknout a předvést, se nafukovali a nafukovali, až se stejně jako
před chvílí explodující kolega dostali na kritickou mez.

"Palte!" zařval velitel. "Totální úder! Dvojka nás jistí seshora!"

Samoraidy Žlutých Baretů se rozštěkaly a polétavé střely se mihotaly
nad mýtinou, připomínající útočný roj muchomůrkových motýlů.

Z policejního stroje na zemi i z toho ve vzduchu se zpod sklopených
blanitých křídel vyklonily bobtnající bubusy.

Kovářovi nejen zvukem připomínaly praskající praženou kukuřici.

Také on si v duchu mnohokrát v kině říkal, že neexistuje snad horší
zvuk než věčné lovení popcornu z kartónových krabic pomalovaných
křiklavými nápisy megahitů typu "Time Makers!" nebo "Star Cow-
boys IV.", nemluvě o následném chroupání a praskotu kukuřičných
zrnků mezi zuby. Teď to bylo mnohem horší. A nebylo proti tomu
obraný - stejně jako v kině.

JFK konečně spatřil protivníka, tedy lépe řečeno: protivníka jeho bi-
čiců.

Nepřítel mého nepřítele je můj přítel!

Tohle historii ověřené heslo si uvědomil i nyní. A s úžasem sle-
doval, co - nebo kdo - mu to vlastně pomáhá.

Ze země pokryté spadaným jehličím a uschlým listím za temného du-
nění vylétaly vejcovité kabiny. Kovář zaregistroval, jak ze skvrnitého
vejce, připomínajícího spíš ultramoderní solární vozidlo, něco vy-
šlehlo - a instinktivně uskočil stranou. Tenký proud takřka nevidi-
itelných částic šlehl těsně kolem něj.

JFK se ohlédl.

Za ním stál Žlutý Baret se služebním číslem 1808. Byl to chlap s pa-

ženi silnějšími než ramena stavebního jeřábu a s hranatým obličejem. Byl to učiněný obr, ale jako by mu to bylo málo, začal se zvětšovat ještě víc. Tvrdé rysy v obličeji se mu zakulacovaly, tváře se mu nadouvaly do tvaru horkovzdušných balónů a prsty na rukou se transformovaly v tlusté válečky.

"Hoo to he?!" poznamenal ještě před tím, než mu odulé rty definitivně zneprůchodnily ústa. "Ouhh, můh bohe..." pozvedl naběhlé paže a s hrůzou hleděl, jak se mu trhají rukávy uniformy. Pokožka se drala na povrch s intenzitou lávy v probouzejícím se vulkánu. JFK už věděl, co bude následovat. Uskočil v poslední chvíli. Části explozivního těla se rozlétly po mýtině. Kolem Kováře si to svištěla znetvořená obrovská hlava s vytřeštěnými očima. Tlesk, za agentovými zády pleskla o pařez dopadnuvší ruka.

"Trojka a pětka!" zatleskal na druhé straně velitel zásahu, major Šmaus. "Soustředit palbu na objekt!"

Sedm Baretů i s velitelem pozměnilo směr palby. Stočili mířidla samoraidů ze čtyř lesklých vajec, jež se vynořila na mýtině i kolem ní, na nový cíl.

JFK se rozhlédl, aby zjistil, co je to ten nový objekt. Respektive, kdo...

Byl jím on sám.

* * *

"Pal!" zařičel velitel, major Šmaus, a první stiskl měchuřinu pod hlavní. Z jeho samoraidu vz. 58, poctivé východní práce z dob Třetí plísňové války, vyšlehl první roj střel. Bzučící projektily roztáhly křídélka a každý se vydal k cíli po své jedinečné dráze. Elitní střelci ze speciálních jednotek měli své střely laděné do jiného barevného

odstínu. Bylo to dobré nejen pro okamžitý přehled při bleskových akcích, ale byl také mnohem lepší přehled o účinném nasazení jednotlivých příslušníků Žlutých Baretů.

Kovář se udiveně díval na přibližující se roje střel.

Připadal si jako v nějakém hodně uměleckém, bizarním filmu, a k tomu ještě zpomaleném. Pohyboval se pod vlivem halucinogenních látek, v tomto případě ovšem velice sofistikovaných halucinogenů. Vnímál doslova každý detail polétavých střel, každý barevný odstín jejich křídelních plošek, každý odlesk slunce na jejich kuželovitých tělech.

Odhadl, že než ho zasáhnou první "motýlci", zbývá mu ještě nějakých pět vteřin. Nedokázal odhadnout, co s jeho tělem provedou bzučící střely, ale když si připomněl konec vybuchnuvších střelců před chvílkou, nemyslel si, že by ho potkalo něco diametrálně odlišného.

Sssshhhss! zasvištělo to kolem něj tiše z několika stran najednou. JFK s údivem sledoval mihotající se linie, jež ho obklopily pomyslnou pavučinou svých trajektorií.

Teprve nyní pochopil záměr velitele policejní zásahové jednotky.

Aby vznikl takhle kombinovaný palebný štít, musela zahájit krycí palbu všechna záhadná vejce najednou.

To stačilo Žlutým Baretům k tomu, aby provedly okamžitý protiútok...

Blop! Blop! zaslechl Kovář seshora takřka ve stejném okamžiku.

Z policejního stroje, vznášejícího se nad mýtinou, se oddělily bobtnající bubusy, těžké mazlavé střely ráže 29.7 s dutinovým jádrem a penicilinovým povrchem.

Střelba ze všech hlavní a směrů se slila do jednoho obrovského abstraktního obrazu.

Ze všeho nejvíc tahle bojová situace připomínala Pollockovy obrazy.

Ostře barevné prahy a šmouhy rychle se střídající odstíny, razantní linie jednotlivých fází a rozostřené, kolorované shluky.

Duhové inferno, pestrobarevné šílenství, strakatá zkáza...

Bzučící střely Žlutých baretů zasáhla palebná přehrada vypuštěná z tajemných vajec. Střely se během setiny sekundy proměnily v dezorientované, nafouknuté kuličky a praskaly ve vzduchu.

Na všechna vejce se však snesl mrak bususů a znemožnil jim další střelbu. Mazlavé projektily se přilepily na záhadné objekty, takže místo vajec trčely na jejich místě hromady čehosi připomínající obří vlaštovčí hnízda, v lepším případě..

V tu chvíli proti oplácáným vejcím zaútočili zbylí příslušníci zásahové jednotky.

Zároveň s nimi vyrazil i Kovář, jenž se rozhodl bránit neznámé útočníky za každou cenu. Protože pokud měl u někoho hledat ochranu, tak jednoznačně u nich. To ještě ani netušil, že v tomhle světě nemůže hledat ochranu nikde.

Než stačily Baretů doběhnout k vejcím obaleným mazlavými bubusy, změnilo se na bojišti pár dalších věcí...

Nad vznášejícím se letounem se zablesklo a vzduch roztrhlo ostré zahřmění.

Kovář se ohlédl a nevěřil vlastním očím, stejně jako posádka vosího vrtulníku. Přímě před kabinou, před doširoka otevřenými očima pilota, se ve vzduchu zhmotnil fialově sršící prstenec a z něj přímo na čelo kabiny vyskočil pořez s mohutným krkem, širokými rameny a očima sršícíma vzteky.

Byl to Chuck Hulk.

* * *

"Nešlo to jinak!" vykřikl, aby Kovářovi vysvětlil svůj pozdní příchod do probíhající bitky. Ten v první chvíli stejně nechápal, o čem je řeč.

"Hlavně, že jsi dorazil!" zakřičel. "Potřebujeme zneškodnit ten vrtulník!"

"Jdu na to!" odvětil Chuck a přehoupl se z krytu čelního průzoru letounu na boční madlo umístěné nad vstupním otevřeným otvorem do nitra stroje.

"Ahoj, kluci!" vrazil obr dovnitř a prvním úderem zarazil palubního střelce tak říkajíc rovnou do podlahy. Dalším úderem přemístil navigátora ze sedačky do zadní části kabiny a kopem levé nohy vymrštil

předposledního člena posádky ze dveří vrtulníku. Posledního zbývajícího z osádky letounu hodil za navigátorem.

"Okamžitě s tím sedni!" zahučel pilotovi do ucha s důrazem letního hromu. "A dneska nemám na žádný blbosti náladu, rozumíš?!" Pilot kývl, že jistě, ale vzápětí si odepnul pásy a vyskočil dveřmi pilotní kabiny.

"Tak pěkně let přeju," pohlédl za ním do hlubiny Chuck. "Ještě, že máme náhradníky," otočil se a chytil navigátora, právě včas. "Kam ten spěch, hubeňoure?" stiskl ho pod krkem a dovlekl ho na místo pilota. Zadním kopem opět odhodil posledního bojovníka.

"Teď s tím přistaneš, nebo ti urvu hlavu, jasný?"

"Jasný."

"Fajn," kývl ohromnou hlavou Chuck a zakřičel dolů: "Vydrž! Za chvíli jsem u tebe!"

"To snad ani nebude třeba," pronesl konsternovaný Kovář potichu. Během lité bitvy vysoko nad ním se tady dole totiž odehrálo další neuvěřitelné představení. Mohlo by se jmenovat třeba "Pohádka o zlobivém vajíčku."

O hodně zlobivém vajíčku...

Velitel zásahu vrátil za běhu do samoraidu další motýlí zásobník.

"Obklíčit! Každá dvojice má na starost jednu plodnici!"

JFK se pozorně zadíval na bližší "vejce".

"Jakmile se otevřou, střílejte na cokoli, co se uvnitř pohne!"

"A co se zajatcem?" ozval se Baret s číslem 2009, vytáhlý chlapík, který běžel pár kroků před Kovářem, a pohnul k němu hlavní samoraidu.

Dříve, než se mohl od velitele dozvědět kloudnou odpověď, Kovář ho vši silou zezadu udeřil klackem přes přílbu a podrazil mu nohy. Pak na něj dopadl, serval mu přílbu a ještě ho pro jistotu uzemnil pěstí.

"O mě se nestarej, mladej," doporučil omráčenému policistovi a sebral mu zbraň. Ani se s ní nemusel nějak blíže seznamovat, aby pochopil, že s touhle technologií toho moc nedokáže. Připomínalo to zkříženou obří mrkev, dýni a hroznové víno. Pochopil jen, že onen "hrozen" je zásobník.

"Neboj! Ještě na něj dojde!" zakřičel major Šmaus a ohlédl se. Když viděl Kováře, jak se zvedá od ležícího příslušníka jednotky se samo-

raidem v ruce, dodal: "Stejně s tím neumíš střílet!" a nevěnoval mu dál pozornost. Větší nebezpečí, než cizinec neznající tento svět a jeho zbraně, se nacházelo přímo před ním. Byly to plodnice Houbařů.

* * *

Dahoum! zadunělo to v hromadách bubusů, které pod svými nánosy pohřbily bělostná vejce.

"Pozor! A je to tady!" zařval major Šmaus. "Zalícit! Připravit ke střel..."

Víc už říct nestačil. Plodnice se během jeho slov pozvedla. Kovář pod ní zahlédl ohromnou "kuří nožku", ale nejspíš to byla noha jakési bleskově rostoucí houby. Vejce se s nánosem lepkavých bubusů nazvedlo jen tolik, aby se jeho spodní část oddělila - a pak zase kleslo. Kovář sice cosi zahlédl, ale nebyl si jistý.

A pak je spatřil.

Bylo to neuvěřitelné, ale před každým vejcem nyní stály, kde se vzaly, tu se vzaly, zahalené postavy, spíš postavičky. Na hlavách měly kápě, jež jim halily obličej do stínu, a v rukou svíraly obouruční, vlastně...

"Houby," uvědomil si Kovář. "Mají v ruce žampióny."

Velitel zásahu stál na místě, obličej měl strnulý a brunátněl.

Kovář se odvrátil a zakryl si obličej paží. Tohle už znal. Nespletl se. Za chvíli kolem něj prolétla sprška Šmausových vnitřností. Ostatní příslušníci Žlutých Baretů stáli bez hnutí, zbraně již odhodili na zem. Ani se nevzdávali, aby zvednutými rukama nevyvolali dojem, že chtějí cosi nekalého podniknout. Prostě jen tak stáli.

"Tady to vypadá jako před premiérou Hvězdných válek," ozval se zezadu Chuck.

Nemluvil od věci, ty zahalené postavičky opravdu nejvíc připomínaly zahalené skřítky, kteří na planetě Tatooine obchodovali s roboty všeho druhu - a fanoušky, kteří se takto oblečení dostavovali na každou premiéru nového a nového dílu legendární série.

"Chucku, možná bys udělal nejlíp, kdybys odsud vypadl," řekl Kovář a nedůvěřivě hleděl na blížící se postavičky. Kráčely k němu ze všech stran.

"Prosím tě," řekl Chuck. "Přece ti ty trpajzlíci pomohli, ne?"

Kovář přikývl hlavou. Stále v ruce svíral dužnatou rukojeť samoraidu, hlaveň skloněnou k zemi.

A čekal.

Nedaleko se ozval datel, začal zase bušit zobákem do borovice; tu larvu musí konečně dostat. Nad mýtinou přelétla sojka a několikrát zakřičela, že všechno je zase v pořádku. Srnec, který celou tu dobu nehnutě stál po pás v kapradí, se ohlédl na vysněnou samici. Ta mu mezi tím stačila zdrhnout, sakra. Les ožíval.

Ke Kovárovi přistoupila nejvyšší zahalená postava. Sahala mu sotva po prsa. Odložila mykolyzér a oběma rukama si shrnula kapuci. JFK hleděl do očí sotva dvanáctileté dívky. Ta natáhla paži a vložila drobnou dlaň do jeho ohromné ruky.

"Pojď, John. A nebraň se."

"Nebo mě taky nafouknete a rozprsknete?" pousmál se JFK trošku zmateně.

"Tebe ne. Ale třeba tvého kámoše."

"Já nejsem jeho kámoš," ozval se Chuck.

Dívka na něj dlouze pohlédla.

Kovář by nikdy nefekl, jaké zlo se dokáže mihnout dětskou tváří.

ZAJATCI

"Ne! Opravdu nemůžete do vyhrazeného prostoru!"

"No dovoďte! Já jsem tu nadlesní!" ohradil se Alois Vašíček.

"Pane, já jen plním rozkazy," poznamenal mladík v uniformě policie. "Prostě vás tam nemůžu pustit."

"Ale já trvám na tom, aby..."

"Lojziku, nechte toho, prosím," ozvala se Anežka Mlynářová. "Vidíte, že pan policista plní jen rozkazy, že?"

Mladík v policejní uniformě otráveně přikývl.

"Anežko, vždyť tam zůstal váš košík s houbami - a mé auto!"

"Pane, to mi je líto, ale já tam nemůžu pustit nikoho, ani kdyby přijel prezident Spojených států."

"To bych pochopil, že tam nepustíte jen tak nějakého prezidenta, ale já jsem tu nadles..."

Whroummm! přerušil diskutující skupinku hluk dalších helikoptér. Byly to tři ruské bitevní Mi-24, jedny z nejlepších vojenských strojů této třídy.

"Co se to tam děje?" zkusil znovu vyzvídat Alois Vašíček. "Snad ne kvůli těm dvěma naháčům, co nám spadli na auto, pak nás surově přepadli, Anežku málem znásilnili..."

"K tomu ale nedošlo," přerušila ho Anežka Mlynářová. Policistovi se v tu chvíli zdálo, že jí po tváři přelétl stín zármutku. Zadíval se na ni pozorněji. Byla to zajímavá žena.

"... a ukradli mi vůz a vybavení a montérky a..." pokračoval Vašíček.

"Nahlásil jste krádež na příslušném oddělení Policie České republiky, občane?" přerušil ho policista. "A vy, hlásila jste pokus o znásilnění?"

"Ne," mávl bezradně rukou Vašíček. Ohlédl se na Mlynářovou. Ta pokrčila útlými rameny.

"Já taky ne."

"A proč?" zhoupł se policista na špičky a zpátky na paty.

"Protože... Teď to hlásíme vám, strážníku."

Policista se pousmál:

"Jenže já k tomu nejsem určený a ani tady nemám příslušné záznamové prostředky. Nemluvě o tom, že vyšetřování musí vést vyšetřovatel k tomu stanovený."

"Jistě, to máte pravdu, pane policisto," uznal vskutku rozumné argumenty nadlesní Vašíček. "A jinak - nemůžete nás tam prostě jen tak pustit?"

"Ne."

"Inu, dnes nejste první, kdo mi zamezuje kontrolovat státem mi svěřený revír. Aspoň, že jste všichni tak vzácně konzistentní," dodal zvýšeným hlasem nadlesní Vašíček a rázně se otočil. "Pojďte, Anežko. Tady je to marné," podal Anežce rámě. "Opět vítězí byrokracie nad slušností."

Policista jen mírně zavrtěl hlavou. Chápal ty lidičky, ale rozkaz je rozkaz. Anežka Mlynářová se zavěsila do Vašíčka a nechala se teatrálně odvést od policejního zátarasu.

"Ale vy jste se tam přece tak moc chtěl podívat!" šeptala mu přes rameno.

"Lojzo, taky tě tam nechtějí pustit?" ozvalo se náhle zezadu. "Já to

už vzdal."

Hřmotný hajný Richard Miller ze sousedního revíru stál opřený o svůj vůz a zapaloval si ručně ubalenou cigaretu. Proč by utrácel za nikotinové tyčinky s kusem bůhvíjakého filtru, když si může ubalit, co hrdlo ráčí.

"Nazdar, Říšo!" řekl poněkud překvapeně nadlesní Vašíček. "Kde ty se tady bereš?"

"No, jel jsem pro montérky, znáš to, a teď jsem tady zůstal trčet."

"A proč to nevezmeš přes Těchov? Je to sice oklika, ale budeš doma za půl hodinky."

"Já nespěchám. A počkám si tady s mladým," ukázal cigaretou na policistu, "na to, až nám konečně řeknou, co se to tady děje. Vidíte, náčelníku?"

Mládenec u zátarasu srdnatě přikývl.

"Hele, Říšo, nepůjčil bys mi na chvíli auto? Jen tady odvezu paní Mlynářovou domů."

Hajný Miller se chápavě pousmál a vyfoukl kouř. Několik dotírajících komárů se zakuckalo a raději se vzdálilo z dosahu smrtícího oblaku. Miller poodstoupil od vozu a obřadně na něj ukázal, jako by nabízel plemeníka nebo nejhezčí dívku z harému.

"Nebourat, nepoškrábat, neudělat průser!" zdůraznil a vyndal z náprsní kapsy khaki bundy techničák, emise a povinné ručení.

"Díky. Máš to u mě," spiklenecky hlesl Vašíček.

"Tak už jeď, ty Casanova," zašklebil se Miller.

Vašíček obešel zelenou fábii z limitované série Slavnosti sněženek a otevřel pravé přední dveře.

"Prosím, nastupte si, Anežko. Mrkneme se na ty vaše houby."

Anežka Mlynářová vklouzla do vozu. Bylo jí nad slunce jasné, že Alois Vašíček se v tento památný den, protože to bylo poprvé, rozhodl porušit zákon. A to nejen kvůli jejímu houbařskému úlovku, ale jako muž na svém místě se chtěl konečně dozvědět, co se to v tom jeho zakletém lese vlastně děje.

Nadlesní Vašíček se usadil na sedadle řidiče, sešlápl spojku a zařadil zpátečku.

"Tohle je můj les," procedil skrze zuby a vypadal odhodlaněji než bývalý velitel elitní bojové jednotky, plukovník John Matrix.

* * *

Major Ljuba Bytewská stála v pozoru před majorem Andreasem Wolfgangem.

Nad hlavou jim přelétaly bitevní i transportní vrtulníky a kolem hučely naftové i elektrické motory vozidel motorizované pěchoty a ženijních oddílů. Kdyby se sem náhodou přichomýtl Spielberg s vojínem Ryanem nebo Stone se svými chlapy z Čety, museli by mručet nadšením.

Bytewská však nadšením nemručela. Ostatně, nebylo divu.

Přišla o pár lidí, tím nemyslela jen mrtvé, ale i pohřešované, a ke všemu ji zrovna teď, když potřebovala stabilizovat situaci a konečně

vyčíslit skutečné škody, vyslýchal ne zrovna sympatický důstojník speciálního vnitřního vyšetřovacího týmu Agentury..

"Bytewská, já se vás neptám na váš názor," zopakoval major suše.

Koneckonců, všichni mu říkali Suchar a milovníci zvířat Whiskas, vyjadřující kombinaci suchara a alkoholika. "Já se ptám na váš postup."

"Poslyšte, majore," znaveně pronesla šéfka Divize pro potlačování interrealitního pašování, "já se vám tady nesvěřuji s nějakým svým názorem. Já vám popisuji situaci, jak se tady, dole i nahoře, vyvíjela minutu po minutě. A věřte mi, pane: to, čím jsme si tady všichni prošli, jste vy nikdy nezažil. Vy ani další hlavouni z Oddělení vnitřních věcí."

"Vynechám vaši nevhodnou narážku na..."

"Nemusíte. Já si ji zodpovím," posadila se Bytewská na stupátko modré skříňové Avie. Měla toho všeho akorát tak po krk, ale držela se. "Víte, mně teď jde hlavně, majore, o to, jak dostat naše lidi co nejdřív zpátky."

"V tom je právě ten váš problém," namítl Andreas Wolfgang, vytáhl z náprsní kapsy do celofánu zabalený doutník Davidoff a pousmál se. "Pro Agenturu někdy není zcela prioritní dostávat své agenty za každou cenu zpátky. Od toho jsou přece placeni, a to mimochodem dost dobře. Jsou tu přece od toho, aby nasadili život všude tam, kde je to zapotřebí."

Major Wolfgang si rozbalil doutník, celofán se zlatým nápisem zahodil do trávy a obřadně si vložil tabákovou pochoutku mezi úzké, bezkrevné rty. Vedle stojící čerstvý absolvent poddůstojnické školy okamžitě vytáhl piezoelektrický zapalovač s emblémem EF a přidržel fialově sršící plamínek u majorova doutníku.

"Děkuji, vojáku," řekl major Wolfgang a lehkou úklonou hlavy dal najevo, že registruje ve svém okolí i nižší živočichy, než by snad musel.

"To nemluvím o tom," pokračoval, "že ten váš slavný JFK porušil - zase - několik docela zásadních předpisů pro přestupy mezi světy. Třeba jeho návrat z Tunguzky! Co to vlastně mělo znamenat, Bytewská?" Ljuba Bytewská se najednou natlakovala takřka přes únosnou mez, ale pak rozumně upustila páru. Jen to zasyčelo:

"My jssme nevypusstili antitenzzzní pěnu! My ne! Protože použít ji v tomhle množství byl neuvěřitelný hazard. Vlastně to nebyl hazard, to byla pitomost!"

"Tu pěnu rozkázalo použít Oddělení vnitřních věcí, které pozorně sledovalo celou Tunguzskou misi!"

"Nevím, co má co mluvit do návratové strategie OVV? Já samozřejmě podám písemnou stížnost, protože nasazení pěny byla v tomto případě opravdu... Nesprávnost, když to vyjádřím tím zkomoleným jazykem, co se používá v Oddělení vnitřních věcí!"

"Hrozil průnik realit mimo fantómovou zónu! To je bez diskuse. Uvědomujete si, co by se pak mohlo stát?"

"Podle toho, co jsme stačili vypožorovat z návratového modulu, to byl s pravděpodobností hraničící s jistotou jen simulovaný průnik, pane."

"Co to na mě zkoušíte, Bytewská? Kde máte důkazy pro tohle pomatené tvrzení?"

"Bohužel, pane, důkazy jsou zničené houbami. A zánik letounu, ve kterém byla černá skříňka s parametry průniku, jste zavinili tou vaší nesprávně použitou pěnou."

"Tak dost!" zarazil ji major Wolfgang. "Já jsem nepřijel, abych se s vámi tady handrkoval a dohadoval! Já vás přijel zatknout a předvést před nejvyšší tribunál našeho oddělení!"

Ljuba Bytewská jen lehce sklonila hlavu, chvilku se rozmýšlela, jestli tomu fouňovi nemá vrazit pár facek, ale samozřejmě zvítězila odpovědnost, vojenská hierarchie, a tak jen rázně pronesla:

"Dobře, pane. Žádám vás ale o chvíli strpení. Ráda bych tady do dělala svou práci. Mám tady totiž své lidi."

Major Andreas Wolfgang se rozhlédl. Vypadalo to, že někoho hledá, nebo že někoho žádá o souhlas, ale možná se to Bytewské jen zdálo. Pak kupodivu jen mlčky přikývl.

"Děkuji, pane."

"Pane, dovolte mi promluvit s majorem Bytewskou," ozval se za Wolfgangem strhaný hlas. Za majorem stál jeden ze záchranářského týmu Omega. Wolfgang se jen ohlédl a opět beze slova přikývl.

"Paní, máme další živé," ukázal k transportnímu vrtulníku seržant Holan. "Šest mužů. Zůstali sice uvnitř, ale měli tam izolované vzduchové bubliny. Proto se zřejmě nenakazili tím houbařským svinstvem."

Bytewská tu zprávu přijala s neskrývanou úlevou.

"Výborně. A nějaké zprávy o Kovářovi nebo Hulkovi?"

"Jen to, že hyperfantóm, kterého použili, je stále nestabilní, aspoň sedmý stupeň Maurbyho grafu. Jejich průnik musel být na samé hranici interdimenzionální prostupnosti. Muselo to být šílené."

"To odpovídá," poznamenala spíš pro sebe Bytewská. "Kdo jiný by měl provést šílený přestup do jiných světů než Kovář," povzdechla si tiše.

"Promiňte, paní, nerozumím."

"Nemusíte, seržante," vzpamatovala se Bytewská. "Máme už všechny?"

"Zatím devět mrtvých. Podle záznamů by to měl být definitivní počet."

"Devět," zopakovala Bytewská jako ve snách. "Bože, tak moc..."

"OVV vám k tomu u soudu připočítá další nezvěstné," pronesl major Wolfgang tónem tak mrazivým, až se zdálo, že mu kolem úzkých rtů vyrostou rampouchy. "Vilfortová, Kovář a ten, co mu říkáte Hulk."

"Desátník Chuck Boris, pane," doplnil jej další záchranář, praporčík Gottfried, který k nim mezitím přistoupil a projížděl detaily o pohřešovaných na mobilní jednotce KILLERA.

"Takže za dnešek to máme, paní Bytewská, dvanáct obětí. To je celkem slušný masakr na jedno malé detašované pracoviště, co?" potáhl Wolfgang ze štíhlého doutníku a trošičku se zakuckal. "Ještě, že jste nedostala na starost ruská vojska za druhé světové. Kam by se na vás hrabal generalissimus Visarionovič Stalin! On to za války dotáhl na ubohých dvacet milionů, to vy byste podle všeho..."

"Pane!" přerušila ho Bytewská. "Jakým právem mě tady soudíte?"

"Právem silnějšího," podotkl Wolfgang. "Nemluvte o tom, že i když moje hodnost," ukázal si na hrud', "vypadá stejně jako vaše, mají moje frčky zcela jiné rozhodovací pravomoci."

Major se pootočil a pokynul rukou směrem ke dvěma vytáhlým mužům, kteří celou dobu nepohnutě stáli u dveří jeho letounu.

"Odved'te si major Bytewskou. Je vaše," řekl a odešel k záchranářskému hummeru. Umyl si ruce v dezinfekčním roztoku a rozhlédl se.

"A vyčistíte to tady konečně od toho svinstva," popohnal zvýšeným hlasem chemickou jednotku. "Nejste tady v Zálivu! Tohle kdyby se vymklo z kontroly, tak můžeme odepsat půlku Moravy!"

"Ano, pane! Právě dokončujeme dezinfekci podzemí."

Major Wolfgang nepřítomně kývl, znova potáhl a zamručel si pro sebe:

"Ještě že známe, s čím máme tu čest. Jinak nevím, nevím," dodal a vyfoukl oblak modravého dýmu. Ten ve vzduchu podle všech nepsaných pravidel na chvíli vytvořil obraz lebky a pak se podle stejných pravidel zvolna rozplynul.

UPRCHLÍCI

"Nejsem si jistá, Lojzíku, jestli bychom tohle měli vůbec dělat. Nikdo sem přece nesmí, říkal ten jinoch."

"Anežko, mám tady své auto. A tohle je můj les," pronesl nadlesní Vašíček důrazně, líbilo se mu, jak je před Anežkou rázný a rozhodný.

"A kromě toho, opravdu bych se rád dozvěděl, co mi tady kdo provádí a...."

Vašíček zmlkl, prudce zastavil a opřel se o kmen borovice. Ústa nechal dokořán, jako když u doktora dělá "Ááá!"

"Ježíš Maria!" vyjekla mu Anežka přímo za zády.

"Proboha," pronesl Vašíček po chvíli a sundal si klobouk se sojčím pírkem. Hřbetem druhé ruky si otřel čelo. "Takže to taky vidíte, Anežko. Já myslel, že mám vlčí mhu."

"U všech svatých, co to je..."

"No, co by to bylo," zasmál se nadlesní křečovitě. "Košík s houbami vám ukradli s mým autem, tak tady máte náhradu. Takového pěkného kozáka," dodal a ukázal kloboukem vzhůru. Hodně vysoko...

* * *

Před nimi se tyčila houba s šedou, bíle žíhanou nohou a obřím, vespod bělavým kloboukem. Měla přes čtyři metry a obvod nohy měřil jistě přes půldruhého metru.

"Bude mít jistě pět, šest metrů," odhadoval nadlesní v šoku.

"Co s ním ale budeme dělat?"

"Nejdříve zavoláme do televize a večer se na sebe podíváme ve zprávách," obcházel nadlesní Vašíček gigantickou houbu a pokrčeným ukazovákem na ni poklepával. "Než přijedou z televize, brnknu Toníkovi, aby přijel s autojeřábem. A ať si vezme i valník. Anežko, to vám povím, to budou takové houbové hody, jaké tento kraj ještě nezažil!"

Anežka Mlynářová bojácně postávala před čtyřmetrovým mykologickým monstrem, a když kolem ní Vašíček procházel potřetí, tentokrát měřil obvod kozáka na počet roztažených dlaní, zatahala ho za rukáv.

"Smaženice, kulajda, řízky, dršťkovka, houbofleky, nádivka," vyjmenovával nadlesní další a další speciality, když s ním Anežka trhla nakonec tak prudce, až mu málem natrhla límec s pozlacenou větvičkou. Vašíček se lekl a hleděl na ni jako v tranzu.

"Pohleďte támhle!" řekla. Nadlesní pohlédl na její napřaženou ruku a pohledem směřoval po prodloužené ose ukazováčku.

Mezi vzrostlými smrky se tyčilo asi sedm stejně velikých hřibů hnědých, tak zvaných panských. A aby se neřeklo, z březového mlázi vlevo vykukovaly rezavo-červené hlavy křemenáčů borových. Nadlesní zapomněl na naměřený obvod kozáka, zapomněl i na všechna chutná jídla, jež si houbaři připravují po úspěšném lovu, a podrbal se na hlavě.

"Tak tož, Anežko, to vám řeknu, že jsem z toho všeho jelen."

* * *

"Udělejte si pohodlí, majore," doporučil Bytewské poručík Truffaut z Oddělení vnitřních věcí, nasadil jí pouta na zápěstí levé ruky a druhý konec zaklapl do madla hned vedle dveří.

Ljuba Bytewská se posadila na úzkou lavici a rozhlédla se po vnitřku agenturního vrtulníku Sikorski. Byl to jeden z těch spolehlivých strojů, kterým se dají přepravovat vojáci, munice, oběti živelných pohrom, delegace - a nebo zajatci.

Poněkud ji překvapilo, že není jediná, kde tady sedí s pouty na rukou. Byli tady další tři lidi z jejího týmu - vlastně jen ti zdraví, protože raněné či zasažené agresivními houbami nakládali do druhého transportního vrtulníku.

"Poručíku," oslovila po chvíli Bytewská mladíka v černé uniformě OVV, "ráda bych se seznámila s alespoň formální obžalobou, díky níž se mnou zacházíte jako s válečným zločincem."

Poručík Truffaut pohlédl tázavě na kapitána Fassbindera, druhého muže v černém. Ten jenom přikývl. Poručík vyndal z náprsní kapsy

uniformy listbook, rozložil tenkou obrazovku na velikost ležaté A4 a přešel prsty po menu. Vyvolal požadovaný textový dokument a podal listbook Bytewské.

"Děkuji," řekla Bytewská a přejela očima displej.

"Nemáte zač," ušklíbl se Truffaut.

"Jo, to vidím," hlesla Bytewská. "To opravdu nemám... Bože, kdo si takovýhle ptákoviny u vás vymýšlí?" pronesla po chvíli.

"Na tomto materiálu pracovali nejlepší lidé našeho týmu."

"Že se vůbec ptám," podotkla kyprá žena. "Nejlepší z nejlepších, výkvět Agentury, samí super agenti... Proto všichni dřepíte na zadcích

v kancelářích. Tam se vaše odvaha, mužnost a pevná vůle čelit těm největším světovým problémům projevuje nejvíc, co?"

"Již chápete, poručíku, proč si major Bytewská vybrala do svého oddělení právě agenta Kováře?" ozval se chladný hlas analytického specialisty OVV, kapitána Fassbindera.

"Jistě," srazil poručík Truffaut paty. "Pochybený postoj k autoritám, neschopnost širšího vnímání vojensko-politických aspektů, egoismus zaměřený na své dosažené postavení a svou osobu, zejména..."

Plessk!

"Au!" zaječel Truffaut a chytil se za tvář. Bytewská si protřepala dlaň a znova sebrala z lavice listbook, kam jej před uštědřenou fackou odložila. Škoda, že druhou ruku měla v poutech.

"Připíšte si ten výchovný políček na seznam obvinění, tuším odstavec pět, písmeno a," řekla tiše. "Já vám dám egoismus a neschopnost, až vám budou trenky malé."

"Já nosím slipy," poznamenal poručík Truffaut s úšklebkem a vzápětí dostal druhý lepanec od kapitána Fassbindera.

"Vypadněte," oznámil mu kapitán stroze. "Omluvte ho, je to ještě zajíc. Neví, jak se má chovat, když zatýká takovou zkušenou harcovnici, jakou bezesporu jste, majore."

Ljuba Bytewská se ani neusmála, nedala ani náznakem jakéhokoli vnějšího projevu najevo, že by mohla kapitánovi OVV dát najevo, že si váží jeho zásahu.

"Než naučíte vaše lidi zatýkat zkušené harcovnice, kapitáne, měli byste si v oddělení udělat jasno v tom, proč je vůbec zatýkat!" Řekla

to bez vykřičníku, ale ten důraz tam byl větší, než kdyby na konci věty byly tři.

"Nu, nebudeme se už nadále vzájemně zdržovat. Obvinění jste si již přečetla," natáhl Fassbinder ruku k Bytewské, ta mu předala poručíkův listbook, "takže víte, do jaké šlamastyky jste se dostala. My v tom jasno máme," pousmál se pod pečlivě strženým knírkem. Při úsměvu mu ještě víc vynikla buršácká jizva pod levým okem. Byl to důstojník každým coulem, stejně jako jím bezesporu byl i jeho otec, děd, praděd a další předci v jeho rodokmenu. Měl světlé, na pěšinku sčesané vlasy, hladounce vyholené tváře, blankytně modré, jakoby stále přivřené oči a nevýrazné rty.

"Vy v tom máte jasno pokaždé," mávla volnou rukou Bytewská. "Vy s tím vašim věčným jasnem byste byli ideální spíš do předpovědi počasí, ale ne do téhle ztracené práce."

"Chcete mi tím naznačit, že jsme něco snad přehlédli? Nebo dokonce zanedbali?"

"To je výslech - nebo žádost o pomoc?" kontrovala Bytewská.

Kapitán Fassbinder vrátil listbook poručíkovi Truffautovi a vyšvihl se do kabiny vrtulníku. Přidřepěl si proti Bytewské a rukama se opřel o kraj lavice.

"Majore, vy si zřejmě stále ještě neuvědomujete, s kým se to tady kočkujete," pohlédl jí do očí. Bytewská v duchu uznala, že nic příjemného to není. "Rozpoutal to ten váš oblíbenec, JFK mu tuším říkáte, a teď to všechno jen pokračuje - k horšímu! On a s ním celé vaše oddělení přímo ohrožuje zájmy Agentury! To je evidentní! Chápete?"

"Chápu," překvapivě ihned odvětila Bytewská. "Konečně už vás chápu. A je mi vás líto, kapitáne. Opravdu je mi vás líto."

"Mně je zase líto lidí, kteří zemřeli při tomhle šíleném útoku! Co to jste za velitele, že jsou vám lhostejné vlastní ztráty, proboha!"

Plessk!

"Au!" chytil se za tvář kapitán Fassbinder.

"Neberte jméno Boží nadarmo," doporučila mu Bytewská.

Poručík Truffaut stál venku, z kabiny nebyl vidět, ale bylo zřejmé, že i on zaslechl suchý zvuk rázně uštědřeného políčku. Spokojeně si promnul tvář, do níž ho před chvílí uhodila tatáž ruka, a potutelně

se usmál. Ostatně, koho by nepotěšila stejná blamáž, která potká pří-

mého nadřazeného pár sekund poté, co si onen činí právo na bohorovnost a nadřazenost.

Kapitán Fassbinder se neusmíval; ani potutelně, prostě nijak. Místo toho, aby hlasitě protestoval a přivolával stráž a domáhal se vnitřních nařízení a pravidel, užasle zíral na připoutanou ženu.

"Přiznávám," pronesl po chvíli, "že vaše argumentace je sice nezvyklá, ale má určitou váhu. Což ovšem neznamená jakoukoli polehčující okolnost, majore!"

"Kapitáne, jak si dovoluujete mi dávat za vinu věci, které šly zcela mimo mě?! Mám tady odpovídat na jednotlivé body obžaloby, nebo s tou nechutnou scénou počkáme až na ty vaše slavné tribunály?"

"My jsme moderně budovaná, operativní jednotka. Pokud chcete, můžete vypovídat i zde. Vše je zaznamenáváno na homologované zařízení a u soudu slouží jako plnohodnotná výpověď! Jen chci připomenout, že máte právo nevypovídat, protože cokoli řeknete, může být použito proti vám. Dále máte nárok na přiděleného obhájce a..."

"Nechte toho, sakra," přerušila jej Bytewská. "Stejně každé mé slovo teď nejspíš rozebírají vaši žalobci a stratégové, i když v jejich případech by bylo vhodnější použít výraz tragédové."

Kapitán Fassbinder mlčel. Věděl, že to je tak, jak Bytewská řekla, jen doufal, že kamery na přilbách vojáků nezaznamenaly tu facku.

"Nejdříve se, prosím, postarejte o raněné," ukázala Bytewská ze dveří Sikorského "a pak získáte mou úplnou výpověď. O tom, jak někdo nařídil nepovolené použití antitenzní pěny v civilním sektoru, o neuvěřitelně přesně zaměřeném průniku z paralelní reality, o přímém ohrožení agenturního technického zázemí pro interdimenzionální přestupy. Jsem připravena předat příslušné důkazy odpovědným místům!" Samozřejmě, že Bytewská blfovala.

"Vy blufujete," pohlédl na ni kapitán Fassbinder. Zase už se usmíval.

"Nikdy neblufuju," řekla Bytewská. "Proč bych to dělala?"

"Protože chcete zachránit toho vašeho Kováře. Jeho - a sebe. A všechny lidi z vašeho týmu."

"To zní rozumně," odvětila Bytewská a zabodla mu ukazovák těsně před nos. "Jenže já to nemám zapotřebí, víme? Kovář se obhájí sám,

vždycky a před každým. A my se o sebe taky dokážeme postarat," ohlédla se Bytewská po svých lidech. "O vše ostatní, jak jsem pochopila, jste se už stačili řádně postarat vy. Bez našeho názoru na řešení situace."

Fassbinder celou dobu mírně pokyvoval hlavou. Bytewská pochopila, že to nepatří jí. Kapitán OVV poslouchal příkazy z interkomu.

"Jistě. Žádné záznamy, ano. Žádné důkazy, rozumím, pane," odezřela Bytewská z jeho rtů. "Jdu to zařídit," dodal a po vydání několika tichých rozkazů se bez dalšího slova vzdálil od vrtulníku.

"Co se to tady, sakra, děje?" pomyslela si Bytewská a bezmocně zacloumala rukou v poutech. "Máme celé paralyzované středisko - a kontráši se starají o likvidaci důkazů. To je jak ve špatném špionážním filmu." Jenže tohle nebyl špatný špionážní film...

* * *

"Pssst," ozvalo se za odsunutými dveřmi. Major Bytewská se nenápadně rozhlédla, vlastně jen očima, jinak se ani nepohnula. Ostatní v kabině Sikorského to nezaslechli.

"Tady jsem, paní," ozvalo se podstatně hlasitěji. Bytewská si vzdychla.

"Kristepane, co to je za vola?" pomyslela si a odpověděla tiše - a česky.

"Já vás slyším. Buďte opatrný!"

Vzhledem k jejímu polskému původu jí příbuzný slovanský jazyk nečinil prazádné potíže. "Slovan všude bratra má!" vzpomněla si na nápis v jejich kapliče, když ještě žila s rodiči nedaleko Krakova.

"Potřebuji zpátky své auto," odvětil neznámý baryton o něco tišeji.

"Ale no tak, Lojzíku! Nebuďte tak přízemní! Hlavní je přece pomoci těm chudákům," zašveholil zřetelný alt.

"Jak poznáme, kdo z nich je chudák? Chudáci jsme, Anežko, jedině my: já přišel o auto a vy o houbu!"

Bytewská se mlčky předklonila, opřela se lokty o stehna a pohroužila obličej do dlaní. Čekala, až se neznámí vypovídají.
"Jděte už s tím autem někam!" slyšela dále. "Já ten košík s houbami oželim! A to vaše auto, máte ho přece pojištěné!"
"Najednou je vám můj džíp na obtíž! No, to jsem, Anežko, od vás vskutku nečekal!"

"Co tím chcete naznačit, Lojzíku?"
"Ale nic. Nechme toho. Teď musíme ty lidi osvobodit."
"Ano. V tom vám budu jen nápomocna."
"To je výborné. Spása se blíží" konstatovala Bytewská v duchu, nijak nadšeně. Podle všeho ji hodlá zachránit současná verze komiků z němých filmů, pověstných smolařů známých pod jmény Laurel a Hardy. Vítejte ve zlaté éře grotesky!

* * *

Bytewská nejprve zahlédla vršek zeleného klobouku, pak černomodrobílý sojčí pírkó a nakonec růžovolící tvář zachránce. Nevypadal na neohroženého hrdinu, ale na to, že musel projít přes minimálně dvojce patroly, byl zřejmě dost dobrý, usoudila major. Prvotní dojem si vzápětí upřesnila.

Chlapík v zeleném ji uchopil za uvězněnou paži a vytáhl červený sklápovací nožík se švýcarským znakem. Po chvilince rozmýšlení vysunul nehtem jednu z výsuvných kovových plošek. Vrazil ji do zámku pout a chvíli s ní v něm lehce manipuloval.

Cvakl ozvalo se a Bytewská hleděla na rozepnutá pouta.

"Tak tohle se vám povedlo, pane. To vás učili ve škole?"

"Ne. Ale mám odznak prvního stupně z letních kurzů Rambo - první krv."

Anežka s údivem pohlédla na lesníka. Tohle jí dosud neprozradil. Ovšem před tou korpuštinou se najednou naparuje jak krocán! No toto!

Bytewská seskočila z kabiny a oba vtáhla pod vrtulník, mezi nohy podvozku. Tam byli alespoň částečně ukryti mlázim a maliním.

"Poslyšte, kde máte to vaše auto?" zašeptala.

"Vzali mi ho ti dva chlapi. Spadli mi na auto z nebe."

"Byli ohromní, tmavovlasí a nevychovaní? V montérkách?"

"Ano, to byly naše montérky - a jinak ten popis odpovídá."

"Tak ti žádné auto neměli. Přišli pěšky."

"Cože? A kde je můj džíp?"

"Tak to opravdu netuším," řekla Bytewská. "Ale možná bych vám

mohla pomoci. Potřebuji se odsud dostat. A jestli se to podaří, pak vám zaručuji, že zase budete mít svůj džíp, a třeba speciální model Abbys."

"To zní rozumně," uznal nadlesní. "Tak jdeme na to."

Všichni tři se plazili pod břichem vrtulníku. Příslušníci speciálních oddílů právě postříkovali okolí z příručních dezinfikátorů. Nažloutlá čpící látka po dopadu na bujný porost ze všech možných druhů hub reagovala tak, že jej za slabého jiskření tak říkajíc anihilovala.

"Pozor!" špitla Anežka a přikrčila se za keřem ostružin. "Nemůžeme zpátky. Jsou tam ti vojáci!"

"Vidím," ukázala si Bytewská prsty na oči i na hlídku. Já půjdu zleva," ukazovala, "a vy na mne počkáte tady."

Anežka sice nikdy nepracovala v týmu speciálních jednotek, ale celkem logicky porozuměla každému gestu, každému výrazu.

"A buďte už zticha!" přitiskla si Bytewská vztyčený ukazovák na rty a zamračila se.

"Jasný!" odvětila stejným způsobem Anežka Mlynářová, novopečná skoro agentka.

Bytewská se rozběhla k zelené Fabii.

Stráž zaslechla praskání uschlých větviček a šustění vzrostlé lesní

trávy. Voják se otočil - hleděl do tváře bohyně bouří a vichrů. Rozevláté vlasy, nafouklé tváře, supící ústa a mocné prsy vzdouvající se pod hrubou látkou uniformy.

"Ani to nezkoušej," zaslechl ve stejný okamžik, kdy chtěl odjít osmapadesátku. Bytewská mu vyrvala samopal z ruky a dřevěnou pažbou ho udeřila do spánku. Vojín Vaněk si beze slova ustlal na mechovém porostu a odebral se do říše snů.

"Tak jedeme, hajnej," obrátila se Bytewská na Vašíčka. "Je to snad to vaše auto, ne?"

"Ne, to je Millera. Ale jedeme."

Nadlesní nastoupil a otočil klíčkem zapalování. Český motor z německé fabriky naskočil okamžitě - nikoli až na potřetí, jak bývá zvykem v podobných situacích v takovýchto přibězích - a stejně rychle dovnitř naskočily obě dámy. Kola se protočila, zahrabala a odhodila za sebe shluky vyrvaných drnů.

Po lesní cestě vyrazil vůz bez bázně a hany.

"Co to je, do hajzlu?" zaklel kapitán Fassbinder a ohlédl se za ujíždějícím automobilem. "Pronásledujte je! Chyťte je, ksakru!"

Za ním se roztočily vrtule obou strojů.

"Pane, letíme za nimi! Další rozkazy?"

Fassbinder vytáhl z pouzdra glocka a namířil směrem, kterým mířila Fabie.

"Žádné další rozkazy. Chci je tady a teď!" rozeřval se a točil se kolem dokola jak pomínutý. Nejdřív facka, pak útěk, to bude major Wolfgang nadšený...

"Tady nejste na dovolený!" zakřičel do vzrůstajícího hluku rotorů.

* * *

Nadlesní svíral volant Fabie a občas nebylo jasné, kdo to tady řídí, jestli on nebo auto s okřídleným šípem ve znaku. Obě ženy se přidržovaly madel ve stropě a zapíraly se nohama o podlahu.

"Letí za námi!" zakřičela Mlynářová a ukazovala za sebe vlevo. Oba stroje se zvedaly nad koruny stromů a bičovaly je vichrem svištících vrtulí.

"Pane," křičela Bytewská ze sedadla spolujezdce, "jestli se jim máme ztratit, tak to musíme udělat hned!"

"Jak si přejete," procedil Vašíček mezi zuby a spokojeně pokýval hlavou, i když to při střemhlavé jízdě po vyježděné lesní cestě nebylo moc rozpoznat od běžného drkotání celého těla. "Držte si klobouky, panstvo! Jedeme z kopce!"

Obě ženy zaječely. Vůz se smykem dostal z cesty mezi stromy. Prosvištěl přes terénní vyvýšeninu a ocitl se na kraji nehluboke, mírně se klikatící rokle. Rozpukané vápencové stěny byly porostlé bezovými keři, štíhlými břízkami a všudypřítomným břečťanem.

Nadlesní Vašíček obratně sjížděl do prolákliny a Bytewská v duchu uznala, že tohle ten chlapík udělal dobře. Tady je nějakou dobu nenajdou - a mezitím mohou utíkat po svých. Průvodce po místní krajině má bezesporu vynikajícího. Jenže Vašíček neměl v plánu zastavit na dně rokle.

"Co to děláte?" stačila Bytewská jen hlesnout a instinktivně se zapřela oběma rukama o palubní desku.

Fabie se řítila proti skalní stěně porostlé břečťanem...

... a vzápětí se ocitli ve skalní průrvě.

Vašíček zabrzdil, vypnul motor a zvrátil se do opěradla. Závoj břečťanu se za nimi zavřel důstojněji než opona v Národním.

"Konečná. Vystupovat," pronesl znaveným hlasem.

"Teda, jste frajer," ozvala se Bytewská konsternované a ještě chvíli naslouchala. Vrtulníky ztratily jejich stopu a hluk motorů mizel v dáli.

"To je náš nadlesní," upřesnila Anežka a hleděla na Vašíčka s neskrývaným obdivem. "To je můj Lojzík," dodala ještě, úplně potichu.

JÍZDA

Biomobil Laurin&Turbo se řítí nocí po republikové dopravní tepně DEAD 1. Světélkující cedule srostlé s víc než sedminetrovými, tence válcovitými nohama muchomůrek ukazovaly PRAHA 173 km.

JFK seděl zabořený v chorošové sedačce a ani se nepohnul. Ne, že by nechtěl, nemohl. Byl spoutaný pásy, které snad mohly být bezpečnostními, pokud by ho ovšem nespíraly na zápěstích a neměl je obmotané i kolem krku. Ty pásy byly živé.

Natálie seděla před Kovářem a kdyby neseděla zády ke směru jízdy, dalo by se o ní říci, že řídila. Kolem se míhaly reklamní houboardy, světélkující trsy veřejného osvětlení i zaoblená architektura plynových čerpadel. Kovář odhadoval rychlost jízdy kolem sto padesáti kilometrů v hodině.

"Neměla by ses raději věnovat řízení?" ignoroval poslední dívčinu otázku.

Desetiletý Zdeněk Katonaut sedící po Kovářově levici mlčky pozvedl svazek fosforeskujících ohnivců šarlatových a přiložil jej agentovi ke spánku.

"Snad jsem toho zas tolik neřekl," namítl Kovář už skoro otráveně. Věděl, že ho znovu čeká trýznivá cesta Nikam a zase Zpátky. Nebál se bolesti, i když ji neměl zapsanou v dotazníku pod kolonkou Oblíbené činnosti, ale považoval tohle všechno prostě za ztrátu času.

Natálie pohlédla na chlapce a mírně zavrtěla hlavou, modré vlasy vytvarované do ostrých kuželů se jí ani nezatřásly. Katonaut sice vzpurně našpulil rty, ale mučící nástroj přesto dezaktivoval. Šarlatové červené houbičky na bílých, plstnatých stopkách pohasly a stáhly se do miskovitých tvarů. Katonaut odložil ohnivce zpátky do prostoru nabíječky umístěné v prohlubni dveří.

"Takže znova," pronesla Natálie se znuděným výrazem vyslýchajícího profesionála. "Ty - a ta bedna kytu za námi," ukázala bradou doza-

du, kde zářily reflektory druhého biomobilu se spoutaným Chuckem, "jste měli něco doručit. Co to bylo?"

"Nic jsme neměli doručit, tudíž to nic nebylo... Pozor!"

Nákladák před nimi začal bez varování předjíždět; samozřejmě v kopci a samozřejmě v rámci pravidla "kravských dostihů", kdy jeden kamion míjí druhý doslova hlemýždím tempem. Blížili se k oběma nákladákům rychle, rozdíl rychlostí byl jistě přes sedmdesát, osmdesát kilometrů v hodině, a nikde ani skulina na proklouznutí.

Kovář podvědomě přivřel oči. Pak to s ním škublo nejdřív vpravo, potom vlevo a poté se udiveně podíval na oválnou žampionovou obrazovku, která nahrazovala v jeho světě běžné vnitřní zpětné zrcátko. Na ní právě zmizela světla předjetých kamionů a nahradily je reflektory druhého vozidla s Chuckem. Ty kamiony předjeli po vnějším svodidle, byl to takový street-style, jen místo skateboardu použila ta zelenooká drobná dívka celý automobil.

"To bylo dobrý," pronesl Kovář a kdyby mohl, setřel by si pot z čela. Místo něj to udělala Natálie. Z natažené štíhlé paže se jí táhly bio-nautické kabely, které ji spojovaly s palubní deskou. Měla tak jemnou dlaň, jak jen může dvanáctiletá dívka mít.

"Vyser se na něj, na dědka," ozvala se Dominika ze sedadla spolujezdce. Měla zelené číro, karmínově červenou bundu a zvednutý prostředník ve vztyčené pěsti.

"Tenhle dědek nám toho ještě musí moc říct," pousmála se Natálie s jasnou výhrůžkou v hlase a usadila se zpátky do přilnavého křesla. Bezpečnostní pásy ji opět láskyplně objaly.

"Poslyšte, dědka, mám návrh," zkusil to Kovář. "Pojďte někde zastavit, já vám něco koupím, třeba nějakou kolu, jestli to tady znáte, a probereme to všechno v klidu."

"Vidiš ho, úchyla?" sykla Dominika. "Něco nám prej koupí! A určitě nemá ani šprcku!"
"Míno, nech si kecy na koledu. Dyk už musíš bejt dávno imunní," zakřenil se Katonaut. "Kdy tě naposledy naprali Tamiflem?"
"Tak ticho!" řekla Natálie tiše a všichni poslechlí. "Kdo odted'ka promluví, toho odpojím od lysohlávek. Myslím tím - úplně."
A bylo ticho.

"To беру. Takže já taky nebudu mluvit," podotkl do ticha JFK. "Já na houbičky stejně nikdy moc nebyl."
"Ty budeš mluvit - nebo tě na ty houbičky pro změnu napojím."
Kovář chtěl podotknout, že nemá, co by dalšího objeveného sdělil, když v tom se nad nimi ozval povědomý zvuk.
Hmyzí helikoptéry se blížily z obou stran.
"Jak to, že nás nevarovali?" zasyčela Dominika a udeřila pěstičkou do trsu kravských ryzců, jednoho z nejlepších mobilních dekodérů.
"Proč si na každém plynojem vydržujeme pozorovatele?"
"Protože tohle nejsou státní," otočila se Natálie k palubní desce.
Vložila ruku do otvoru hned vedle volantu a po paži jí doslova vyhlétl basidiospórový informační povlak. To ovšem bylo jen na povrchu. Uvnitř se jí informační kanály naplno propojily s neuronovými vlákny. Biotrofní parazitická neuropunkerka, jak se tadý těmhle "houbovým" dětem oficiálně říkalo v policejních kruzích, se ocitla v mycelioprostoru a virtuálníma rukama vytáhla z mokvajícího shluku terabytů prioritní informaci. Očistila ji od nánosu plasmoidních stélek a hlenek - a jen rozšířila svou předchozí větu:
"To nejsou Žlutý barety. Tohle jsou Jestřábi."

* * *

Nebe mělo barvu televize přepnuté na noční kanál High Black Mykotron. Zataženou oblohu bez jasných hvězd a jen s matnou polovinou měsíce náhle prosvítily duhově zbarvené dráhy stěl. Člověk v téhle realitě by řekl, že to je obvyklý velkolepý ohňostroj ke dni Jara, Whisky a Přírody.
Vůkol radostně třaskaly exploze a vzduchem nadšeně poletovaly kusy dálnice. Jedna ze stěl vesele zasáhla žlutý taxibus jedoucí před nimi, na přední sklo Laurin&Turba cákla krev s kusem něčeho, JFK ani nechtěl vědět, čeho. Další střely rozmetaly v jejich bezprostřední blízkosti reklamní houboard na mobilního operátora VZDUCHOFON.
Plynojem čerpací stanice se zelenomodrým symbolem muchomůrky vybuchl těsně za nimi a v záři jeho exploze Kovář zahlédl další blížící se kuželovité střely s vibrujícími křídelními ploškami.

Situace byla kritická.
"Fajn, mám ty souřadnice," řekla Natálie spokojeně.
JFK nevěřil vlastním uším. Fajn. Dosud netušil, že se tak beznadějný stav dá vyjádřit tak optimisticky. Pak jen zíral a snažil se vnímat to, co předtím, když se vyhýbali předjíždějícímu kamionu - což nestačil ani zaznamenat.
Natálie byla již pokrytá souvislou vrstvou zeleně fosforeskující plísně. Na černém pozadí čelního skla se mihotaly po drobném dívčím těle svislé řetězce symbolů, písmen a čísel. Stejný zelený svit ozařoval i vnitřek vozu. Dívka v těchto chvílích zcela splynula s vozidlem. Kovář si připadal jako v IMAXU na 3D projekci kultovního hororu "Sezónní změny mikromycet ve fyloplánu dubů".
Z podlahy a ze stropu vozidla vybujela hustá vlákna mikroskopických vláknitých hub a zahltila celý vnitřní prostor vozu.
Vše kolem nenadále zmizelo.
Neexistovalo večerní pošmourné nebe se zářícími pruhy stěl a vrtníci vosími helikoptéry, nikde nesvítily přední reflektory nebo brzdová světla ostatních vozidel, podél se nemíhaly reklamní hou-

boardy na expresní připojení na MYKONET nebo na módní plíšňové
džíny se slogany typu: "Poslouchej své písňě a nos naše plíšňě."
Nic z toho již neexistovalo.
Vznášeli se v černočerném prostoru protkaném zářivě brčálovou pa-
vučinou.
"Co je zase tohle?" hlesl Kovář.
"Zkratka," odvětila Natálie.
"Aha."

* * *

Ljuba Bytewská seděla v otevřených dveřích Fabie.
"Pane Vašíčku, ani nevím, jak bych vám měla poděkovat."
"Stačí, když mi vrátíte můj džíp - a řeknete mi, co se to děje v mém
lese!"
Šéfka Divize pro potlačování interrealitního pašování povzdechla:
"To právě nemůžu. Ovšem - kdybyste si přál modré z nebe nebo ho-
dinky s ropovodem, stačí říct."

Nadlesní na tuto nepodařenou repliku ani nereagoval, nepovažo-
val to za vhodné.
"Anežko, doufám, že jste v pořádku," obrátil se k Mlynářové a ne-
obratně se jí snažil očistit ramena a paže od hlíny a větviček. "Netušil
jsem, že vaše vycházka na houby skončí takhle, na houby."
"To přece není vaše chyba, Lojziku."
"Já vím, to ti blázniví cizinci. Ale přece jen je mi líto, že..."
Bytewská vstala a mávnutím ruky přerušila slibně se rozvíjející dialog.
"Poslyšte, pane Vašíčku, kdybych vám měla vysvětlovat, co se ve
vašem lese děje, stejně byste tomu nevěřil."
"Ale nepovídejte," pousmál se nadlesní tajuplně. "Myslíte tím tře-
ba něco o ohnivém drakovi, který během bitvy u Slavkova vylétl
z hloubi Macochy? Nebo snad to, že zrovna dneska tady všude na-
jednou rostou několikametrové houby? Jak bych tomu neměl uvěřit,
když to první viděl můj prapradědek, ostatně zobrazení té události
nakreslil do lesní kroniky, a to druhé jsem dneska viděl nejen já, ale
i tady Anežka. A to nemluvím o tom, že nám tady najednou prší z nebe
nahatí chlapi, to je zřejmě to nejmenší, to je skoro normální, v po-
rovnání s těmi ostatními věcmi."
Ljuba Bytewská pozorně naslouchala lesníkovu monologu a vlídně
se usmívala.
"A to vám řeknu, milá paní," pokračoval rozparáděný Vašíček, "že
ten drak - podle toho, jak jsem ten obrázek tuhle probíral s kamará-
dem od letectva - připomíná spíš letadlo než poletujícího plaza! To
mi taky jistě nemůžete vysvětlovat, že?"
Ljuba Bytewská ochotně zavrtěla hlavou, že to taky nemůže vy-
světlovat.
"Nemluv o tom," zvedl nadlesní Vašíček ruku se vztyčeným uka-
zováčkem, "že ty tak zvaně vojenské kamiony, co se tady občas po-
hybují, možná patří nějaké armádě, ale určitě ne té naší. Tak, a co
tomuhle všemu řeknete?"
"Výborně," Bytewská krátce zatleskala. "Na vše jste si vlastně od-
pověděl sám. Ten drak byl náš letoun a ty kamiony jsou taky naše."
"Či - naše...?"
"Naši cestovní agentury EF, ostatně to logo jste mohl vidět i na těch

našich závodních kamionech. Jezdíme v nich rallye Paříž-Dakar. To
víte, reklama je reklama."
"Vy jste si dělali reklamu i před slavkovskou bitvou? S letadlem?
V roce 1805?"
"Jsme cestovka s dlouholetou tradicí."
"Vy jste létali dřív než bratři Wrightové? V rámci reklamy?"
"Ti sice vzlétli o pár let později, pravda, myslím v zimě 1903. Ale
my jsme použili jiný princip - čínské rakety, samozřejmě hlavně pro

efekt. To víte, sponzoři to mají rádi."

"A ty houby?"

"Také reklama," pousmála se Bytewská. "Znáte to. Člověk se pomalu bojí otevřít konzervu, aby na něj nevybafla nějaká vlezlá znělka nebo rádobý vtipný slogan."

Alois Vašíček se podrbal na čele a po chvíli přemýšlení se zeptal:

"Takže to, že vás zatklí a kolem leželi mrtví lidi - to všechno bylo jen jako? Nebo co to mělo znamenat? To jste tady natáčeli nějaký reklamní klip?"

"Vy reklamu ještě neznáte, vy ji možná znáte z té lepší stránky. Ale tohle je obvyklý konkurenční boj."

"Zřejmě nechápu ty jemné nuance konkurenčního boje - vím jen, že vy od reklamy jste schopní všeho. Ale tak dobře: co potřebujete?"

"Potřebuji si zavolat."

Vašíček jí podal svůj mobil.

"Ne, to by nás mohli zaměřit. Nemáte doma pevnou?"

"To je to ve vaší branži až tak ostré?" zeptal se nadlesní.

"Buďte rád, že to nevíte," povzdychla si Bytewská. "Je to horší než v pop-music."

"To musí být vskutku hrozné," podotkla Anežka a soucitně kývala hlavou. "V tom případě můžeme jet ke mně. Je to blíž než k panu Vašíčkovi a mám doma telefon."

"Ani nevíte, jak vám budu vděčná," obrátila se na ni Bytewská a stiskla jí ruku.

Tihle dva neznámí lidé byli v tuto chvíli totiž jediní, komu mohla důvěřovat.

"A ten telefon si raději vypněte, pane Vašíčku, pro jistotu."

PÁN HUB

Před biomobilem se rozzářil nachový kruh vyplněný vláknitou strukturou plektenchymu. Vylétli z černozeleňého prostoru a dopadli rovnou na břidlicový povrch silnice. Před nimi přes celý obzor do noci zářila myriádami světél noční Praha.

"Dobrá zkratka," pronesl Kovář se zájmem. Nebyl ani tak překvapený z toho, kde se náhle objevili, ale jak se tam dostali. Tyhle děti, libující si v houbách všeho druhu, evidentně využívaly biotechnologie do té míry, že v podmínkách tohoto světa dokázaly realizovat hyperprostorový průnik. Což bylo obdivuhodné.

Minuli exit Říčany a plynovou čerpací stanici MYKOPLYN připomínající bruselské Atomium.

"Kde zůstal Niki s tím druhým?" zeptala se Dominika.

"Nestřetli se do tunelu," poznamenala Natálie a ukázala na vypouklý displej. "Ale jsou živí. Máme je na GSM i s jejich biočárama."

"Niki už je starej na to, aby lítal biotunelama," prohlásil Katonaut pohrdavě.

"Není," odsekla Dominika. "Vždyť mu bylo teprve čtrnáct!" Nikolaj byl její velká láska, plánovali společný život - a jakmile bude Míne dvanáct, praští do toho.

"Vždyť to říkám," zazubil se Katonaut. "Mladší brácha tady toho zjeva," ukázal bradou na Kováře svázaného bionautickými pásy.

"Nechte toho už zase!" okřikla je Natálie, osvětila vnitřek vozu a opět si otočila křeslo zády ke směru jízdy. Oba diskutující zmlkli.

Vnitřek Laurin&Turba byl pokrytý zkříženými pásy houževnaté hmoty, ty nejsilnější tvořily kostru podivuhodného biologického vozítka, jiné zase vnitřní polstrování. Různobarevné indikátory, kontrolní body či osvětlení palubní desky měly na starost drobné svazky fosforeskujících hub řádu Agaricales.

Kovář sledoval houbovou pórovitou strukturu, která se stahovala

z dívčiny kůže do nitra jejího těla. Stejně rychle, jako ji před chvílí obklopila a pohltila. Natálie si lehce přejela prsty po pažích, aby se ujistila, jestli přechod z mykostruktury do pomalejší lidské existence prošel bez známky viditelného poškození kůže.

"Tak kde jsme to skončili?" pronesla tiše a z tónu jejího hlasu bylo zřetelné, že nemá čas ani náladu na nějaké delší dohadování. "Vím," odpověděla si sama. "Ty mi řekneš, co jste sem měli doručit, a já ne-nechám zabít tvého kámoše."

Kovář se jí díval do jejích velkých modrých kukadel. Připomínala hrdinku z anime, mohli podle ní kreslit Kusanagi z Ghost in the Shell.

"Poslouchej, Natálie," řekl a chtěl se k ní naklonit. Pouta ho však o to víc přitáhla do sedačky. "Opravdu nevím, o čem mluvíš, ale jestli můžu nějak pomoci tomu druhému chlápku, jmenuje se Hulk, tak to udělám. Je to takhle dost jasný?"

Natálie se pootočila k palubní desce a nepatrným dotekem přejela oranžovou vypuklinu vlevo pod volantem. Z Kováře slezla pouta a schovala se do chorošové sedačky.

"Proč ho pouštíš?" nesouhlasně se ozval Katonaut.

"Protože ví, že to myslím vážně."

"Ale mohl jsem z něj ještě něco dostat," pozvedl mučící houbičky, ohnivce šarlatové.

"Nic neví," řekla Natálie a Kovář s údivem zaznamenal v jejím hlase smutek.

Připadal si náhle jako prašivý, nepotřebný, na nic. Protože té dívce s velkýma očima nemůže nijak pomoci. Protože ví, že nic neví...

* * *

"Na Jižní stojce před odbočkou na DEAD 1 se střetl vlásenkový kamion s dodávkou, takže ze směru od Trilobitího mostu můžete očekávat dlouhé, popojíždějící kolony. Další zprávu máme od našeho posluchače z Ovesné."

"Ahoj bedlaři! Jestli jedete Václavským tunelem, tak pod Staromákem je úplně ucpaný výjezd do Pařížské. Poliši tam svádějí dopravu do jednoho pruhu, nevím, co se tam stalo, ale jestli můžete, vemte to radši po povrchu,

nejlépe, když vyjedete už někde u Hlavního nádraží."

"Tak, a to by bylo z dopravy zatím všechno. A my si teď pustíme Hells Bells od skupiny AM/FM. Posloucháte rádio Bedla Beat."

Natálie seděla celou dobu ke Kováři zády a věnovala se mlčenlivé komunikaci s dalšími vozy Houbařů. Po obou hříbovitých displejích napravo od volantu přejížděly svislé řady zelenavých čísel a znaků.

Mína převzala řízení a Katonaut si vzal na hlavu mykopřilbu a pohroužil se do studia dalších mučících praktik. Byl to vždycky šprt. John F. Kovář seděl na svém místě a snažil se pochopit, do jaké šlamastyky se to zase dostal. Slovy zasvěceného: v jakém soukolí intrik a zpravodajských her se to ocitl. Bylo totiž víc než jasné, že ačkoli vše kolem vypadalo opravdu šíleně, muselo to mít logický, pevný základ; příčinu a následek.

"Natálie, mohu se - pro změnu - zase zeptat na něco já?" ozval se po chvíli JFK. Projížděli právě kolem Národního muzea porostlého na rozích obřími choroši - šupinatými energetickými retranslatory. Protáhlý kvádr vedlejšího Parlamentu podepíraly nohy kozáků osikových, měly průměr přes pět metrů.

Dívka lhostejně přikývla.

"Ptej se, na co chceš. Škoda, že jsi ten nepravý."

"To je mi líto, že jste se ve mně spletli."

"Nám taky," odsekla Mína.

"Mně jen nejde do hlavy pár věcí, a jestli mě chvíli necháte mluvit, třeba všichni zjistíme, že možná nejsem až tak ten nepravý."

"Zkus to," tiše řekla Natálie a otočila se k JFK.

"Na tu schůzku v lese jste přišli pozdě záměrně? Proč jste nechali federály, tedy místní policii, jak jsem pochopil, aby nás skoro dostala? To jen tak, pro efekt vašeho samotného zásahu? Jinak - byl vynikající-

cí, to bezesporu. Jste fakt dobří."

"My víme," řekla Natálie.

"A nebo jste se spíš dostali do problémů souvisejících s tou ženou, co se tam objevila před námi?"

"Jseš dobrej, dědku," poznamenala Dominika uznale a v poslední chvíli uhnula oranžovému popelářskému vozu s jasně červeným ná-

pisem Váš odpad, náš poklad. "Blbečku," vztyčila prostředníček za oknem. "Zkus příště blinkr."

"Komtesa de Villefort je opravdová dáma," řekla Natálie. "Má v sobě tu starou šlechtickou čest; dokonce jsme se divili, že z ní neteče modrá krev. Škoda, že jsme ji museli prodat."

"Stejně byla stará," podotkl Zdeněk Katonaut. "A nepřežila by první pouliční bitku."

"Takže ona s vámi nebojovala," pochopil z toho JFK.

"Ne. Řekla, že nebude ubližovat dětem," zlomyslně se pousmála

Mína. "I když jsme prý takoví hajzlíci proradní."

"Myslela si, že jsme Dědečka Hříbečka zabili," řekla vyčítavě Natálie. "Ale proč bychom to dělali? My jsme jen použili jeho genetické otisky, abychom dostali do vašich světů naše pátrače. Dědeček není mrtvý."

"Moment, moment," zarazil ji Kovář. "Vy jste v kontaktu s profesorem, tedy s Dědečkem Hříbečkem?"

"Je to náš mykologický guru. Naučil nás všemu, co o houbách ví. Má nás rád, a my jeho," nádherně se usmála Natálie. "To on první odhalil, co nás začalo likvidovat," zvažněla. "Nejdřív jsme si mysleli, že to na nás hrají ruské mykogangy, podezřívali jsme i federální distributory."

"A tak jsme to všem spočítali," zasmál se Katonaut. Šla z něj hrůza, i když to byl desetiletý klučina se střapatými žlutými vlasy a zavíracími špendlíky v uších a v nose.

"Nikdo nebude zabíjet naše experimentátory, a v našem regionu už vůbec ne," prohlásila Natálie s hlasem plným tichého, ovládaného vzteku. "Stálo je to všechny dost životů, starce nad dvacet nepočítáme, těch byly tisíce. Byla to krátká válka proti všem. Dneska už federálové vědí, kam můžou - a kam nevstoupí ani náhodou."

"To jsem si všiml v tom lese," poznamenal Kovář tiše.

"Jenže experimentátoři umírají i nadále. Nemůžeme zaručit městům, která máme pod kontrolou, bezpečné připojení. Statisíce lidí jsou na nás závislé, na našich houbách. Hledali jsme nové možnosti vnitřní komunikace, křížili dosud nepoužívané druhy s těmi nejvčetnějšími, protože..."

"Protože ta nová droga - nebo co to vlastně je - vám začala rušit monopol. Najednou jste tady měli něco, co jste nedokázali ani ovládat, tím méně distribuovat. Ano?"

"Zjednodušeně řečeno - ano."

"A Hříbeček Smotlacha vám nedokázal poradit," dodal spíš pro sebe Kovář. "Víte aspoň proč?"

"Nevíme. Ale sledovali jsme každý jeho krok, každé jeho napojení na Strukturu. Přitom jsme objevili ty blesky. Stejně blesky, ze kterých jste vypadli vy dva, s tou bednou kytu, myslím. Používal je zřídka, ale my věděli o každém jeho hnutí, znali jsme skoro každý jeho úmysl. Občas nám zničehonic zmizel, jindy zase komunikoval s mihotajícími se obrazy lidí. Po jednom takovém spojení zkolaboval. Bylo to fakt ošklivé. Myslel si, že umře, ale my jsme ho napojili přímo na Mykostrukturu."

"Něco jako kyberprostor," dodal JFK. Děti na něj udiveně pohlédly.

"To nic, já si jen dávám dohromady souvislosti."

"A pak jsme ho použili k vytvoření kompletního genetického obrazu. Byl sice proti, ale my jsme nechtěli, aby nám umřel. A zároveň jsme se museli dostat k bleskům. Řekl nám, že těmhle výboji se sem dostává ta nová droga. A že tomu musíme zabránit, protože to zničí celý náš

svět. Jenže, bohužel, nevěděl, odkud se to sem dostává - a co to je."
"To jste se mu docela odvděčili, za jeho důvěru," řekl Kovář, "Tím špehováním. Pak jste začali při každé aktivaci hyperfantóma - tedy blesku - vysílat na druhou stranu vaše pátrače. No, takhle agresivní houby nazývat pátrači je poněkud eufemistické... A kdo vás vlastně naučil zacházet s tou neznámou technologií?"

"Nikdo. Když ve třech letech každý prcek ovládá mobil a v erpégéčkách rozhoduje strategii těch největších bitev, tak proč by nás měl někdo učit pár příkazům a rozpoznat několik tlačítek? A navíc, Dědeček Hříbeček byl opravdu starý, tak měl spoustu procedur a akcí týkajících se "blesků" popsaných ve vlastnoručně napsaném manuálu."
JFK si uvědomil, že vlastně i jeho fascinují pětileté děti suverénně ovládající domácí kino, a tak sám sobě slíbil, že se nebude vyptávat na tak samozřejmé věci. Ale jednu otázku přece jen musel položit, dnes podruhé:

"Proč jste přišli pozdě do toho lesa?"

"Komtesa nám naznačila, že podle záznamů z posledních Hříbečkových blesků by mohla určit, odkud se sem dostává to svinstvo. Dokonce nám řekla, že kdyby tu látku mohla poslat do laboratoří, že by jí to velice pomohlo určit místo původu."

"Takže Andrea sem šla úmyslně," řekl tiše Kovář. "Ale proč to prostě nepředala Agentuře jako další případ interrealitního pašování?"
Natálie na něj chvíli hleděla a pak jen zavrtěla hlavou.

"Protože jsme ji prodali."

"Prodali? Za to, že vám chtěla pomoci?!"

"Řekla nám, co jsme potřebovali vědět. A ten, komu jsme ji prodali, nám prozradil víc. Řekl nám, že ti, co přijdou za Villefortovou, budou vědět o nové "houbičce" mnohem víc - protože se s ní již v minulosti setkali. Kromě jiných jmenoval i tebe, Kováři."

John Francis Kovář se zamyšleně podrbal po třídenním strništi.

"Znám pár lidí, kteří mají tyhle cenné informace. Ale jen jednoho, kdo dokáže poštvat do války i dětské gangy, aby si zajistil nadvládu nad dalším světem."

"On to tady nechce ovládnout," namítla Natálie. "To mu křivdíš."

Chce nás ochránit před cizí houbou. Tím, že ochrání nás, ochrání náš svět a naši nadvládu nad ním. Vždyť to je jednoduché, Kováři. Nehledej v tom žádné spiklenecké teorie."

"Poslyš, Natálie, není ti divné, že ten váš záhadný cizinec je tak dobrotivý, že vás chce jen ochraňovat - a nic za to nechce?"

"Ale on si přece řekl cenu, za níž nám pomůže."

"A to?"

"Komtesu de Villefort a vše, co má v hlavě. To mu prý vynahradí několik dalších světů."

Kovář nevěřicně zavrtěl hlavou:

"Ne, tomu nemůžu věřit."

"Čemu?"

"Že by se Andrea nechala zajmout desetiletými fracký a nechala se vyměnit jako žok s obilím. Kdyby chtěla, tak by vás všechny postavila do pozoru a naklusali byste do školy, zmetkové."

"Jenže ona nechtěla."

Kovář se zamyšleně díval na Natálii.

Ta jen přikývla a dodala: "Řekla, že se s hrabětem Hawkem ráda zase uvidí."

JFK si jen povzdychl.

"Hm, ta holka snad nikdy nedostane rozum."

* * *

Kovář vystoupil z biomobilu a rozhlédl se.

Na Národní třídě bylo rušno i ve tři ráno. Skupinky turistů se potulovaly podél osvětlených výkladních skříní se spoře oděnými dív-

kami, na Národním divadle ozářeném shluky fosforeskujících čirůvek bílých blikalo neónové srdce a nosiči pouliční reklamy lákali kolemjdoucí na noční představení mykopunkové opery na téma obchodu s bílým masem "Prodaná nevěsta".

Nad centrem stověžaté Matičky měst se vznášely vosí vrtulníky státních jednotek, ale podle nepsané úmluvy sem nikdo z oficiálních strážců pořádku celé dny a noci ani nepáchl, pokud nebyl pozvaný. Kovář ani nezaznamenal, že většině přítomných nebylo víc jak patnáct let.

Tohle byl dětský svět, v tom nejbizarnějším slova smyslu.

"Hele, starej, co se tady poflakuješ?" vyjel na něj holohlavý klučina s vytetovanými zkříženými kladivy na temeni lebky. "Vyval průkazku!" Kovář se tázavě otočil na Natálii. Nechtělo se mu toho nařvaného caparta veřejně pohlavkovat.

"Ten je náš," řekla dívka. "O něj se nestarej."

Holohlavý příslušník domobrany pootočil hlavě armádního samoraidu na Natálii...

Náhle se zarazil, zbledl a začal koktat:

"Promiň, Jasná! Pro Pána Hub, nepoznal jsem tě v tom jeho stínu!"

Klekl si na jedno koleno, svěsil hlavu a podával Natálii samoraid: "Nejsem hoden, abych nadále sloužil našemu Velkému Kruhu!"

Natálie položila chlapci ruku na rameno a vyzvala jej, aby vstal.

"To je dobré," usmála se na něj. "Dobře konáš svou službu, jedenáct stosedmičko," přečetla si před okamžikem, když předpisově poklekl,

jeho služební číslo vytetované na hlavě pod zkříženými kladivy. "Pojď s námi. A tohoto starce povedeš, jako bys ho zatkl."

Natálie přistoupila ke Kovárovi, dala mu ruce k sobě a jedenáct stosedmička mu položil na zápěstí širokou zatýkáci stuhu. Ta na lidské kůži ožila a sevřela obě zápěstí.

"Takhle to bude lepší," poznamenala Natálie a šibalsky se na něj usmála. "Je pravda, starce, že v téhle části města jsi nápadný jako pychavka na louce."

A tak kráčel agent bez bázně a hany, John Francis Kovář, se spoutanýma rukama a za dohledu devítiletého chlapce po Národní třídě a rozhlížel se po světě plném ozbrojených, zdrogovaných a evidentně dobře se bavících dětí.

* * *

Vešli zadním vchodem do Národního divadla. Prošli kolem maskéren a hereckých šaten a dostali se do zákulisí.

"Znám jednu dívku, ta má houbičky, má houbičky," ozývalo se z pravé strany jeviště.

"Zná jednu dívku, ta má houbičky, má houbičky!" odpovídalo to z druhé strany.

"Efedrinu, efedrinu dostane čtyři lžičky!"

"V efedrinu, v efedrinu jí poplavou zorničky..."

* * *

Natálie sundala Kovárovi pouta a vrátila je jedenáct stosedmičce. Chlapec z domobrany se uklonil a odešel. Nat pokynula Kovárovi, aby šel první.

Hudba a operní árie pomalu mizely v dáli a JFK s celým doprovodem, půvabnou Natálií, obezřetnou Dominikou a zarputilým Katonautem, scházel po širokých kamenných schodech stále hlouběji do podzemí.

V hrubě vytesaných nebo obezděných chodbách sem tam minuli hlouček strážných, jinde zase Kovář udiveně nahlížel do ohromných jeskynních domů osvětlených pórovitou fosforeskující hmotou, a ce-

lou dobu, po kterou kráčeli rozlehlým podzemním bludištěm, byly intenzivně cítit houby.

Došli na konec jedné chodby. Před nimi se do skály zasunuly kruhové dveře.

Uprostřed oválné místnosti plné houbovitých displejů, pableskujících trsů lysohlávek, václavek a muchomůrek se na poddajné hnědé podlaze z tisíců hříbků tyčilo pohodlné křeslo z obřího choroše.

"Pozdrav Pána Hub," tiše pronesla Natálie. "Možná ho znáš pod jiným jménem."

Křeslo se zvolna otočilo.

"Vítám tě, Jene! Doufám, že jsi měl příjemnou cestu..."

KUJME PIKLE

Obrovité stromy se kolem nich tyčily snad do samých nebes. Mezi převládajícím porostem smrků a modřínů rostly i topoly s kmeny, které by neobemkli ani tři chlapi, věkovité buky nebo sukovité duby a ořešáky. Lesy kolem Macochy jsou rozmanité a přívětivé, pokud člověk není právě na útěku.

Nikdo z těch tří ani nepromluvil.

Po ztřeštěném úprku na všechny najednou padla únava, těžká opo- na se zatáhla za jedním ztřeštěným dějstvím a jaké bude další, nikdo v tuto chvíli netušil. Měli za sebou hodinu ostrého pochodu, dokázali se jak vyhnout hlídkám, tak se skrýt před slídicími vrtulníky. Ljuba Bytewská seděla na mechem porostlém pařezu. Nadlesní Vašíček dřepěl na bobku. Anna Mlynářová se zády opírala o štíhlý kmen stříbrné jedle.

Do lesního ticha se náhle ozvala klavírní melodie z filmu Podraz.

Ljuba Bytewská nevěřícně pohlédla na myslivce. Ten omluvně pokrčil rameny a vyndal z náprsní kapsy mysliveckého saka černou Motorolu. Palcem odklopil placatý displej s červenočerným jelenem z mysliveckého zombie hororu Choking hazard.

Bytewská zasyčela: "Neberte to!"

"To je šéf," zatvářil se nadlesní Vašíček dotčeně, ale prst nechal ztuhlý nad zeleným senzorem se stylizovaným telefonním sluchátkem.

"Určitě bude zvědavý, co se to tady stalo."

Bytewská přistoupila k Vašíčkovi a telefon mu sebrala. Jedním rázným stiskem jej vypnula. "Vy taky máte zapnutý mobil?" ledově se usmála na Mlynářovou.

Anička Mlynářová přikývla, hned ho deaktivovala a podala jej rázné ženě.

"To je to tak vážné?" zeptala se nejistě.

Ljuba Bytewská mlčky přikývla a Mlynářová tiše vyjekla.

"To si pište!" řekla Bytewská. "My od reklamy neznáme bratra! Ale nebojte, vy jste pomohli mně, já zas pomohu vám!" usmála se povzbudivě.

"Za chvíli budeme u mě," vzlykla náhle Mlynářová. "Já se tak těším domů."

* * *

Major Andreas Wolfgang stál u otevřených předních dveří hummeru a na hlavě měl sluchátka s mikroportem palubní vysílačky.

"Ano, pane! Ne, pane. Jistě, pane. Ne, to ne," stál Wolfgang v pozoru u dvířek pancéřovaného vozidla. "Nenašli. Dosud ne, pane," sundal si čepici a hřbetem druhé ruky si utřel kapky potu z čela. "Ano, pátráme. Ne, nenašli."

Pozorovatel z Oddělení vnitřních věcí, kapitán Fassbinder, postával o pár metrů dále a potutelně se usmíval. Dovedl si živě představit, co se Wolfgangovi ozývá ve sluchátkách. Přál tomu nafoukanému majůrkovi tenhle rozhovor, přál všechno špatné všem lidem z Divize pro

potlačování interrealitního pašování.

A to z jednoho jediného prostého důvodu: jeden z velících důstojníků této sekce, lépe řečeno důstojnice, jej před chvilkou počastovala rázným políčkem. Před ostatními.

"Jistě, pane! Předám kapitána Fassbindera! Dovolte mi odejít, pane!

Ano, pane? Kam že mám jít, pane? Promiňte, nerozuměl jsem. Aha, tam... Ano, provedu," dodal major Wolfgang a ztuhl. Strnule se napřiml a otočil se ke kapitánovi z Oddělení vnitřních věcí.

"Pan poradce si přeje s vámi mluvit," předával mu sluchátka s mikroportem.

"Nepříjemný rozhovor?" zašklebil se Fassbinder a přiložil si sluchátka k uchu. "Dobrý den, pane," pronesl zvučným barytonem a vítězně se usmál. "Ale to víte, dělám, co mohu. Jenže bych tady potřeboval nějaké lidi. Ano, jistě! Myslím samozřejmě nějaké schopné lidi, haha! Přesně, jak říkáte, pane!"

Major Wolfgang tiše skřípal zuby. Ještě, že měl dobrého zubaře.

"Ano, pane," zakláněl se a předkláněl se kapitán Fassbinder, aby bylo zřejmé, že je zcela v pohodě. "Zajisté, vše dám do hlášení a budete ho

mít i s vizualizací, ano, do půl hodiny na monitoru. Děkuji, pane. Jste laskav. Jistě, spolehněte se... A vyřídím mu to."

Kapitán Fassbinder podal sluchátka do vozu řidiči a pak se obrátil na Wolfganga.

"Majore, pan poradce mi zejména kladl na srdce, abych v našem oddělení projednal vaše případné povýšení. Samozřejmě, pokud tuhle houbovou blamáž zprovodíte ze světa stejně rychle, jak vznikla. Tím zprovodit pan poradce nemyslí zúčastněné, kteří se houbami z dimenze devadesát devět nakazili. Tito vojáci, jakož i civilní pracovníci vědeckých sekcí, budou umístěni v přísné izolaci. A to do té doby, než se vysvětlí kolaps, který vedl k tak rozsáhlému průniku z Houbového světa."

"To ale může trvat roky," podotkl major Wolfgang zkušeně.

"Přesně tak," usmál se jízlivě kapitán Fassbinder. "My máme času dost."

"To ale fakticky znamená zánik Divize pro potlačování interrealitního pašování - v tomto personálním složení."

"Přesně tak," zhoupl se Fassbinder na patách. "My máme lidí dost."

Major Wolfgang byl voják, kterému jeho podřízení - občas právem - říkali zelený mozek, případně Suchar, vlastně Whiskas. Podle některých se tehle armádě plně oddaný muž musel narodit v malé, slušivé uniformě, podle jiných první slova, která řekl, byly "Ano, pane! Provedu, pane!" Jedno se mu však nedalo upřít: díky zjednodušenému vidění světa, zredukovanému na takové základní pojmy jako přítel/nepřítel nebo podřízený/nadřízený byl velice vnímavý k dalším antonymům, třeba - osobní zodpovědnost/přehnaný alibismus.

"Tak dobře, kapitáne," pronesl Wolfgang a usadil si brigádyrku na husté, prošeďivé vlasy. "Beru si na zodpovědnost všechny lidi z této pobočky, a pokud se prokáže jejich pochybení, neujdou trestu, ať již kázeňskému, či tomu, který bude vyneseno vojenským soudem."

"Všechny lidi? Jaké všechny lidi, majore, když vám jedna ženská běhá tady někde po lese, další sbírá houby v devětadevadesáté dimenzi - a to nemluvím o tom Kovářovi, který je možná tam a možná taky úplně někde jinde, než má být."

"Kde má - podle vás - Kovář být?" zarazil Wolfgang kapitána Fassbindera uprostřed věty. Ten jen mávl rukou a odcházel ke svému vozidlu. Major Wolfgang za ním zamyšleně hleděl.

* * *

Bytewská, Mlynářová a Vašíček zastavili na okraji palouku pokrytého měkkým mechem a hustou trávou. Mezi stromy viděli křivolaké kořto potoka obklopené porostem kapradí. Nedaleko zakřičela sojka,

vylétla z koruny buku a zmizela v dáli.

"Dává o nás znamení ostatním," ohlédl se Anežka.

"Doufám, že není napojená na GSM," ohlédl se za ptákem

Bytewská.

"Támhle bydlím," ukázala Anežka Mlynářová. Byl to přízemní obílený domek se sedlovou střechou, dřevěný štít byl natřený stejně pečlivě jako rozevřené okenice a kolem domku se vlnil plaňkový plot. Pod vrcholem štítu se bělaly porcelánové izolátory pro elektrické vedení a o metr níže bylo vedení telefonní.

"Jděte napřed," pobídla oba Bytewská. "Já tady chvíli počkám. Jestli bude všechno v pořádku, otevřete okna. Pak přijdu."

Za chvíli se i ona s úlevou posadila na širokou dubovou lavici vedle kachlíkových kamen. Vzala si na klín bakelitový telefonní přístroj, o němž si zprvu myslela, že je to starožitná atrapa, ale byl funkční, a začala vytáčet první ze čtrnácti čísel.

"Dobrý den. Vítá vás informační centrum agentury Gaudeamus igitur.

Pokud chcete znát předpověď počasí, stiskněte jedničku. Pokud chcete burzovní zprávy, stiskněte dvojku. Pokud chcete mluvit o vašich sebevražděných sklonech spojených s počasím nebo burzovními zprávami, stiskněte trojku. Pokud váš přístroj není vybavený tónovou volbou, počkejte na spojení s naším operátorem. Nezavěšujte se, jste v pořadí."

Bytewská si povzddechla. Zas ty laciné fůrky.

"Vladimír Kočanskij. Dobrý den. S čím vám mohu pomoci?"

"Předpověď počasí na příští čtvrtek," poručila si Bytewská.

"Povětrnostní podmínky budou velice příznivé. Posuďte sama. Okluzní fronta: 356-42, 359-44, 360-30. Teplá fronta: 350-38, 345-34, 341-33.

Výška, tlak, teplota, rosný bod: 570, 954, -7,6, -3,6, 2760, 725, -9,9, -14! Lepší počasí jste si nemohla přát."

"Děkuji, to bude ono. Dejte mi okluzní frontu, 359-44."

"Přepojím vás. Mějte chvíli strpení."

"Já mám chvíli," odvětila Bytewská otráveně. "Co mi zbývá?" dodala zbytečně, protože na druhé straně již nikdo nebyl. Ve sluchátku se ozývalo jen praskání telefonní a informační sítě. Bytewská samozřejmě dobře věděla, že právě probíhá nejen analýza jejího hlasu a jeho porovnávání s digitálními otisky, které má Agentura evidované u každého zaměstnance, externisty nebo i jen občasného rezidenta. Současně si na geostacionárních drahách povídají špiónážní družice a mezi tím se upřesňuje zaměřování její pozice.

"Prosím?" ozval se tichý, hluboko posazený hlas.

Bytewská si vzpomněla: byl to tentýž hlas, jenž se ozýval ke konci vyšetřování jejích lidí ohledně Armád nesmrtelných. Ta mise byla vůbec celá bláznivá, snad ještě kontroverznější než Jeruzalémský masakr. Sama pak ten klidný hlas, když později v klidu rozebírali onen nedůstojný výsledek na Oddělení vnitřních věcí, pojmenovala - od té doby mu říkali pan Záhadný. Byl to ten, který uštědřil agenturnímu prokurátorovi řádný políček, alespoň tak to vypadalo při poslechu ze soudní síně. Potom se sám ujal vyšetřování a později to celé uzavřel tak, že její oddělení a její lidé prošli do dalšího kola ztřeštěných a nebezpečných misí bez ztráty bodu.

"Major Bytewská," představila se. "Dlouho jsme se neslyšeli, pane."

"Záleží na tom, jakou časovou linii máte na mysli?" řekl pan Záhadný a Bytewská by mohla přísahat, že se usmíval.

"Inu, pokud se všechny zásadní galaktické průšvihy soustředí vždycky do jediného univerza, a to zrovna do mého, tak mám na mysli moji linii. Myslím... časovou."

"Dobře, paní Ljubo. Co se tedy v té vaší průšvihové linii odehrálo, že mne kontaktujete právě tímto nestandardním způsobem?"

"Pane, vypadá to, že máme vážný problém. Tedy - možná máte problém vy, když si vybavím ono soudní přeličení kolem terakotových válečníků. Tehdy to vypadalo, že zřejmě víte mnohem víc než ti podělaní právníci z OVV. A že vám jde o víc, o moc víc."

"Poslouchám vás, Ljubo."

"Všichni tři jsou zase ve stejné dimenzi. Jenže k tomu, aby naši lidi zasáhli s odpovídajícím účinkem, potřebujeme nejmíň dvě jednotky Military divize."

"Pokud tam je komtesa a ten rebel, nejsou zapotřebí žádné posily."

"Teď si nejsem jistá, jestli to je od vás myšleno jako chvála nebo hana?"

"Berte to jako fakt. Od této chvíle považujte dimenzi devadesát devět za odepsanou."

"Počkejte, pane! A proč jsem vám tedy měla volat?"

"Protože jsem potřeboval potvrdit tah."

"Jaký tah?"

"Tah jezdcem."

Bytewská měla sto chutí praštit sluchátkem o dubová prkna lavice, na níž seděla.

"Dobře, tak jsem vám to potvrdila. A co mám dělat teď?"

"Vyčkejte na mého kurýra."

Ljuba Bytewská se rozhlédla. Nadlesní Vašíček a Anežka Mlynářová celou dobu seděli u jídelního stolu s ručně vyšívaným ubrusem a ani nedutali.

"Jistě. A poznávací znamení?"

"Žádné. Za dvě minuty prostě zaklepe na dveře a představí se Rorýs. Toť vše. Nashledanou."

* * *

Za dvě minuty se ozvalo halasné zabušení na dveře.

Ljuba Bytewská v rukou svírala loveckou brokovnici, stála přímo před vchodem. Kývla na nadlesního, ten otevřel dveře a schoval se za jejich otevřené křídlo. Neviděl přichozího, ale jasně slyšel jeho rázný, bodrý pozdrav.

"Dobřej den. Jdu správně? Jmenuju se Rorýs."

PLODNICE STROMŮ RAJSKÝCH JÍME

"Rabbi, proboha, kde se tady berete?"

"Měl bych tě poučit, abys nebral jméno Boží nadarmo, ale... Rád tě zase vidím, chlapče," dodal rabín Jehuda Löw ben Bezalel, vstal z křesla a rozevřel náruč.

Kovář k němu přikročil a objal jej kolem ramen. Rabbi byl víc než o hlavu menší.

"Minule jste nějak záhadně zmizel," pronesl Kovář, když se oba posadili před stěnu plnou monitorů. "Ale váš vzkaz, že jste v pořádku, jsem dostal."

"To jste byli s komtesou de Villefort zrovna někde na moři, že?"

JFK přikývl a nejistě se rozhlédl.

"Ano, to jsme se usilovným koupáním zbavovali nánosů hlíny z těch zatracených terakotových válečníků. Ale, abych pravdu řekl, rabbi," zakašlal Kovář teatrálně, "čekal jsem, že když tady narazím na vás, že by tady někde mohla být i Andrea. Asi už víte, že se mi, holka, někde ztratila."

"Nejen tobě, Jene. Nejen tobě," obrátil se rabbi Löw v křesle a zmáčkl na ovládacím pultu nevelké šedohnědé klobouky holubinky černající.

Na vrchní řadě biologických displejů se začaly měnit výjevy. Dosud zřetelné obrazy podvečerních ulic osvětlených lampami z trsů líhy nahlouchené a s mihotajícími se světly zlutočerných taxíků se začaly rozpouštět, rozmazávat, rozplývat...

"Vidíš?" ukázal rabbi na tři levé obrazovky. "Tohle mi nejde do hlavy."

Kovář se zvedl z křesla a podíval se zblízka na vypouklé žampióno-

vé monitory mykopunkového koncernu Ono-Sendai. Pak o dva kroky ustoupil, ale viděl pořád jen to samé.
"Mně taky ne."

Díval se totiž na neustále se měnící shluky skvrn, které v lepším případě mohly připomínat slavná impresionistická plátna Moneta nebo Pissara, v horším případě nic. Což se Kovářovi zdálo nejpravděpodobnější.

"Ach, promiň," bránil se rabbi do jarmulky. "Já hlava skopová, jak jsem mohl zapomenout! Ty v sobě přece nemáš dekodér!" A rabín si opakovaně klepal do vršku hlavy, až to zvonilo. JFK se zaraženě díval na rabína a pak si taky dlaní ťukl do temene hlavy.

"To bude určitě tím," prohlásil nejistě.

"Nu, hnedle to tedy napravíme. Přístup blíže, Jene, a skloň hlavu."

Kovář tak učinil a vzápětí ucítil vzadu na krku studený dotek, kontakt s jakousi poddajnou látkou. Chtěl se na něco zeptat, ale náhle se mu zatmělo před očima, pak se mu rozsvítilo v hlavě a nakonec se jeho mozek obrátil naruby, tak mu to alespoň připadalo.

Začínal rychle ztrácet pojem o času a prostoru - ale kupodivu to vůbec nevadilo. Naopak, měl pocit, že konečně ví, kde je v tomhle světě jeho místo. Ne v tomhle času a prostoru, ale v jiném časoprostoru.

JFK vzhlédl k rabínovi a místo něj před ním stál stařešina v mechovém kabátci porostlém okrovými třepenitkami, kaštanovými pestřenci a zejména svěžimi, zářícími hlavami lysohlávek.

"Zdravím tě, Pane Hub!" zasmál se Kovář vesele a pozvedl ruku s roztaženými prsty. Vypadaly jako zelenomodré, povlávající chobotničky.

"Vítej konečně v tom správném světě," roztáhl houbový mužík ústní otvor ve tvaru rozkrojené hlavy křemenáče březového. "Tím myslím, ve správném světě jen v této dimenzi," poopravil se Pán Hub výchovně, ale to už bylo marné.

JFK ho stejně už nevnímal. Nadšeně pozoroval, kolik barev a rozměrů může mít okolní, zdánlivě normální svět. Sledoval širokopásmové monitory Ono-Sendai a nestačil se divit, co se na nich objevilo místo původních barevných skvrn.

Byla na nich lesní mýtin a sršící hyperfantómové blesky. To místo znal. Potom se objevila komtesa de Villefort a houbové děti. A nakonec nízko nad nimi přeletěla vosí helikoptéra... Ne, to nebyl policejní vrtulník!

Nad moravským lesem se vznášel levitující černočerný kočár tažený čtyřspřežím okřídlených vraníků. Na dvířkách se leskl platinový erb s jestřábí hlavou na pozadí písmene X.

"Tohle mi nějak nehraje," řekl rabbi s pohledem upřeným na horní displeje. "Přece ho museli všichni vidět, děti i Andrea."

"Což znamená jediné," pronesl zamyšleně Kovář.

"Jistě, ta schůzka byla předem domluvená."

* * *

"Houby se od tak zvaných vyšších rostlin liší především tím, že postrádají listovou zeleň, chlorofyl. Jeho nepřítomnost má rozhodující vliv na způsob jejich života a tato skutečnost výrazně ovlivňuje způsob koexistence houbové Struktury s lidskou civilizací. O tom, že houby jsou nejvyšším stupněm evolučního vývoje, svědčí už jen tento prostý fakt," řekl profesor Miroslav Smotlacha a ukázal prodlouženým, asi třímetrovým ukazovákem na trojrozměrnou projekční tabuli Ono-Sendai.

Studenti třetího ročníku seděli ve sluncem prosvětlené hale Mykologického institutu Univerzity Karlovy. Všichni se mohli považovat za zkušené vysokoškoláky, nejstarším v přednáškové síni bylo totiž skoro třináct let.

Houbami prorostlá mládež mohla v těchto chvílích sledovat animovaný přerod primitivních naturálních hub v celosvětovou informační Strukturu zvanou MYKONET, ale místo toho se věnovala mobilním radostem všeho druhu, zejména 4D hrám, dvojsmyslným vzkazům s přímou vazbou na erotogenní oblasti mozku a v neposlední řadě i pozvánkám na kolejší párty.

"Pro Pána Hub," podotkla Neomi. "Kolikrát jsem tohle už slyšela."

"Opakování - matka moudrosti," ušklíbala se Petra. "Jako bys neznala Hříbečka."

"Při zkoušce si nechám vykrouknout bradavku a opakování bude vyřešený - uvidí se, kde v tu chvíli bude moudrost."

Obě se zasmály hlasitěji, než byla přítomná zvuková hladina ruchů a hlasů.

Smotlacha pohlédl směrem k rušícím dívkám, v klidu pokračoval ve výkladu a přistoupil k tabuli. Sebral křidu, přelomil ji v půli a ladným pohybem oba kousky hodil po neposedných holčínách. Petra i Neomi jakoby mimoděk zachytily letící křidy, zvedly se a obě způsobně sestoupily ke stupinku. Položily křidy na stůl, uklonily se a s dokonale sehranou grácií jednovaječných dvojčat odcupitaly zpět.

Profesor Smotlacha se přes veškeré výše popsané děje nenechal vykolejit z pečlivě připravené přednášky; vlastně jen zavrtěl šedinami pokrytou hlavou, usmál se a nerušeně dál pokračoval: "Zelené rostliny zachycují sluneční záření a s jeho pomocí dokáží prostřednictvím chlorofylu přeměnit vodu a kyslíčnick uhlíčitý na cukr, tedy organickou látku, která je výchozí surovinou k čemu? K tvorbě dalších organických látek, jako jsou třeba bílkoviny, škroby nebo tuky. Houby se však v tomto případě podstatně odlišují od všeobecně paušalizované rostlinné říše. A v tom je jejich půvab. A jaký?"

* * *

"Volala ti Nat? Platí to dneska večer? Mám napečený dost dobrý koláčky," zašeptala Neomi.

"Nepřijde. Prej konečně dostala ty distributory zlatý dávký."

"Nekecej? Tak to je síla! Co to je za hajzly?"

"Ti samí, co se motali kolem cestovních blesků Hříbečka," odvětila Petra.

"Ale ty jsme přece odchytli, nebo ne?"

"Ne. To byla jen nějaká stará ženská; navíc v tom prej ani nejela.

Nat si dokonce myslí, že nám chtěla pomoci."

"Nat má jeden zásadní problém," zasyčela Neomi. "Věří lidem, kterým je víc než patnáct."

"Ty seš, ségra, někdy fakt kráva. Kolik je Hříbečkovi, když ho všichni tak žerou? Sto patnáct? Tisíc patnáct?"

"Hříbeček do týhle kategorie nepatří, to přece víš! Hříbeček není člověk. Hříbeček je Bůh."

"A co Pán Hub?"

"Na Hříbečka nemá nikdo."

"Ty si, ségra, fakt koleduješ. Takhle se rouhat. Kdyby tohle slyšel někdo z domobraný..."

"Ať si trhnou, blbouni vymatlaný."

* * *

"Houby jsou totiž na tom z hlediska výživy podobně jako živočichové. Všechno, co potřebují k životu, musí dostat hotové, tedy v podobě organické. Přijaté látky si pak přestaví, upraví dle potřeby. A této výživě říkáme jak? Této výživě říkáme heterotrofní!" ukázal Dědeček Hříbeček na další panel a zaťukal na příslušný odkaz.

"Pozor, bude záhada," podotkla Neomi.

"Jak si potravu opatřují živočichové, to známe," pousmál se Smotlacha a všichni v tu chvíli museli pochopit, že tohle ho prostě baví. Byl to prostě Dědeček Hříbeček, ať si o něm zlé jazyky vykládaly, co chtěly. "Ale kde a jak si ji opatřují houby?"

"Tak se ukaž, blamáč," napověděla Petra a převzala si od Neomi ještě nevyždímanou houbičku. "Ááá, ta píše," vzdychla a zorničky jí zablikaly jako semaforey.

"Některé z hub, a nyní mluvíme o podprahové Struktuře, berou potravu jiným živým organismům. Tedy například rostlinám, živočichům - a nám, lidem. Podprahová Struktura, tak, jak jsme ji geneticky vyšlechtili a přizpůsobili k obrazu našemu, nás dokonale využívá. Jenže - díky Pánu Hub - existuje i další skupina hub. A to podstatně větší. A jakpak se jim říká?"

"Jsou to houby saprotrofní," zavrtěla Neomi hlavou.

"Jsou to houby saprotrofní," ukázal profesor Miroslav Smotlacha na další 3D pulsující obraz. "Tyto houby si opatřují potřebné výživné látky z neživé organické hmoty. Jsou další významnou součástí Struktury. Mnoho plísni bylo pro člověka prospěšných ještě před vznikem Struktury, například prastaré ušlechtilé plísně typu Niva nebo Hermelin. Kromě těchto až groteskních přirovnání," profesor se krátce zasmál, otočil se na žáky a ti zahýkali, aby Hříbečkovi udělali radost, "je vhodné si uvědomit, že houby jsou například zapojeny do výroby nejrůznějších kyselin, plastických hmot nebo - jak přítomné dívky

jistě vědí - i do voňavek. Poslední hit MYKOTEROR jsem porovnával s plastickými houbovými výbušninami a mohu jen prokázat stále výraznější stírání hranic mezi jednotlivými průmyslovými obory. Dalo by se vlastně říci, že nás ženy svými voňavkami doslova terorizují."

"Dědeček se dneska rozšoupl," zachichotala se Neomi. Houbičky jí zase udělaly dobře, proto je měla ráda - houbičky, Dědečka Hříbečka i celý tenhle podhoubím prorostlý svět.

"Takže jaký je další nezastupitelný úkol hub a plísni v našem světě? Houby se živí odpadní organickou hmotou, kterou jinak nedokážeme využít. Bez hub by život v našem světě nebyl možný. Houby patří mezi tak zvané reducenty, zahajují rozklad látkových zbytků a mrtvých těl rostlin a živočichů, který po nich dokončují bakterie. Houby s těmito specializovanými druhy bakterií vracejí půdě a do ovzduší vše, co rostliny odebraly a živočichové od nich převzali!"

"A teď to přijde," zašeptala Petra.

"Houby jsou tedy jedinečným, nezastupitelným článkem v koloběhu biogenních prvků. Bez hub a bakterií by došlo k tak závažnému narušení biosféry, že by zcela ustal život na naší planetě!"

Profesor Smotlacha stál za řečnickým pultem a ze zdvižených rukou, z houbovitě protáhlých prstů sršely do prostoru auly mihotající se bioelektrické výboje. Bylo by to vskutku působivé, kdyby to ovšem již jako studenti prvního ročníku neviděli nejméně třikrát během semestru. Ale i třeťáci byli způsobní, každé oživení přednášek je vítané. Z několika míst se ozval zprvu ojedinělý potlesk, který posléze přešel ve zcela živelné skandování. Přece jenom - profesor Smotlacha patřil mezi nejoblíbenější profesory, byl to nestor univerzity, byla to živoucí fosílie, byl to takový talisman pro štěstí.

* * *

Dveře do posluchárny se pootevřely. V nich se objevila střapatá dívčí hlava s velkýma zelenýma očima. S velkýma vyděšenýma očima.

"Nat! Co se děje?" zakřičela Petra současně s Neomi na celou halu. Jednovaječná dvojčata totiž okamžitě zaregistrovala kamarádku v neseználosti, nechala všeho a rozběhla se ke dveřím.

Dědeček Hříbeček je ani nenapomenul. Zoufalý výraz na tváři nejlepší posluchačky ročníku se nedal přehlédnout.

"Šťára," řekla Natálie a zvedla pravou ruku. V ní svírala automatický samoraid vz. 47. "Právě to spustili. Vpadli i do našich čtvrtí."

"A co Národní?"

"Jsou všude. Zatím je držíme na hranicích Řásnovky, potom na Rozdělovací třídě, ve Stínadlech a podél Vltavy - ale je jich čím dál víc."

"Tak na co čekáme? Všichni do ulic, ať si federálové už konečně uvědomí, kdo je tady pánem!" zvolala Neomi a bojovně vztyčila pěst s vyfrčeným prostředníčkem.

Natálie spokojeně sledovala nadšené bojovníky.

Profesor Smotlacha na rozdíl od mykopunkerky sledoval živoucí lavinu deseti-tináctiletých dětí valící se z posluchárny všemi východy s obavami.

Bál se o ně.

Měl ty děti rád, ostatně byli to všechno jeho "Houbaři", jak je kdysi sám nazval - a od té doby si nejmocnější houbový gang v těchto krajích neřekl jinak.

Jenže i tyhle děti dokážou jen to, co samy obsáhnou ve svých myslích, byť jsou to myslí otevřené a plně poddané Mykostruktuře - a uvolněné právě díky nejrůznějším kombinacím hub. Gangy mladistvých v minulosti již mnohokrát dokázaly svěst rovnocenné bitvy i s pancéřovanými federálními jednotkami, pokud se stát jakkoli dotkl jejich akademických svobod, způsobu života a jejich největšího esa v této hře - samotné houbové Struktury.

* * *

Tato pouliční revoluce byla jen jedním z mnoha složitých tahů proti ohrožení samotné Struktury, protože šlo o útok proti jejím operátorům, dětským skupinám Houbařů. Dlouho trpěná rovnováha mezi dětmi a dospělými obdržela první vážnou trhlinu objevením nového typu houby. To se stalo před necelým půlrokem.

Na černém trhu se objevila látka, které umocnila současné kombinace hub o celý řád. Nebyly to přímo houby, ale pokud se v půdě

nasycené touto látkou kultivovalo podhoubí, plodnice pak obsahovaly neuvěřitelně silné strukturální ovladače. Vybraní Houbaři začali nadšeně experimentovat s dosud netušenými možnostmi "emháček" - jak zprvu familiérně nazývali ty Milé Houbičky - jenže pak začali umírat po desítkách.

Jejich protiútok byl stejně drtivý.

Od svého guru, Dědečka Hříbečka, se dozvěděli - ať již s jeho vědomím, nebo bez něj - že emháčka pocházejí z dosud neznámých zdrojů. K jejich přepravě sloužily transportní blesky, tento způsob přepravy nejvíc připomínal "houbové tunely", které dokázaly zkrátit vzdálenosti na zlomek původní délky. Houbaři uměli instinktivně ovládat jakékoli dostupné technologie, a technologie blesků jim za pár týdnů přišla docela blízká.

To už přišli na to, že látka pro pěstování "emháček" pochází z jiných světů - a sami do jednotlivých dimenzí začali vysílat své pátrače. Byly to nekompromisní vpády do cizích dimenzí, dobyvačné a ničitelské, stejně kruté, jako když si děti hrají na pískovišti a bezohledně boří bábovičky těch druhých - nebo jsou v klanu počítačových hráčů, kdy pro vítězství svého klanu, své mise, jsou schopny obětovat spánek, jídlo nebo rodinu.

* * *

Houbaři se konečně dotkli vytoužené, generacemi experimentátorů vysněné látky, jež jim otevřela nejen tento svět, ale podle prvních - i když smrtících - zkušeností nabízela nadvládu i nad ostatními realitami. Tedy, přesněji řečeno: nadvládu nikoli nad vysněnými vesmíry vytvořenými blouzněním mozkových center po výjimečném šlehu, ale nad skutečnými, paralelně existujícími světy.

Jenže právě přitom děti narazily na mnohem silnějšího protivníka.
Lépe řečeno - na dva protivníky. Prvním byla Agentura. A tím druhým...
Inu, kdo jiný.
Nebyla to rovnice o dvou neznámých, obě veličiny byly dobře známe, i když ta druhá začínala na ono matematicky tajemné, romanticky tajuplné X...

SLOVA, SLOVA, SLOVA

Ljuba Bytewská si hověla v pohodlném koženém křesle.
"Mě vážně, majore, nezajímají - ale vůbec nezajímají," zdůraznila, "interní problémy oddělení, které má řešit právě ty vnitřní problémy"
Rorýs sedící po její pravé ruce se nakláněl ke konferenčnímu stolku a odklepával si cigaretu do nefritového popelníku. Bylo mu celkem jedno, jaké problémy tihle dva uniformovaní a nervózní lidé řeší. On jim řekl svoje, a to mu stačilo. On tady byl kvůli prachům a ne kvůli intrikám nějakých lampasáků.
Andreas Wolfgang pohlédl na kouřícího muže a bylo na něm vidět, že by nejradši Rorýsovi vrazil cigaretu do oka. Nejen kvůli smradlavému kouři, který se v žádném případě nedal srovnávat s lahodným dýmem z tabákových produktů firmy se zlatou značkou Davidoff, ale zvláště proto, že místo aby Bytewskou zavřel, ji musel přijmout s pocitami blížícími se hlavě státu.
"Zatčení kapitána Fassbindera nemusíte brát jako vnitřní věc našeho oddělení," pronesl major Wolfgang mrazivým hlasem se zdůrazněnými sykavkami, "ale i jako vaše malé vítězství v téhle nepocho-pitelně rozehrané partii..."
"Heleďte," ozval se náhle Rorýs. "Já vám do toho nechci mluvit, pane, ale prskáte až sem," ukázal do poloviny oválu stolku z leštěného třeshnového dřeva.
Bytewská se zakuckala.
Major Wolfgang užasle hleděl na toho troufalce, jenž se mezitím zase opřel do vysokého koženého opěradla a věnoval se páchnoucí cigaretě.
"To snad ne," řekl a zvedl se. Přešel znaveným krokem k baru. Chtěl si dolít chlazený mrkvový džus nebo brusinkovou šťávu. Bylo toho na něj za posledních pár hodin dost.
"Vemte mi taky jedno, šéfe," ozvalo se za ním. "Když už tam jste."

Major Wolfgang se strnule otočil - a pokud by ho někdo neznal, myslel by si, že hledí tváří v tvář usmívající se Smrti. V bledém, ostře řezaném obličejí se černaly oční důlky, mezi nimi se vyjímal strohý, lomený nos a pod ním se v křečovitém úsměvu leskly dvě řady zubů.

"Přejete si opět plzeňské, nebo byste raději..."

"Plzeň. A vemte rovnou dvě. Tady je to jak u Suchánků."

Major Wolfgang přinesl dvě plechovky Pilsneru a s významným pohledem na Bytewskou je rázně položil na lesknoucí se povrch konferenčního stolku.

"Takže... Kde jsme to skončili?"

"U kapitána Fassbindera - a nějakého mého vítězství, jste říkal," odvětila Bytewská. "Já teď spíš potřebuji vědět, které lidi z mého oddělení dostanu, abych je poslala se zde přítomným panem Rorýsem do dimenze 38, tedy do Palmového světa."

"Po důsledném rozboru aktuální situace jsme usoudili, že Oddělení vnitřních věcí v tomto případě nehodlá zasahovat do pravomocí Divize pro potlačování interrealitního pašování."

Ljuba Bytewská si pomyslela, že k tomu, aby se opět vrátila do své sekce, stačil jeden jediný telefonát, vlastně dva. První byl ten z nabíleného domku Anežky Mlynářové, koneckonců za něj, a nejen za něj,

dostal nadlesní Alois Vašíček od Agentury slíbeného džípa v české mutaci Propast. Druhý telefonní rozhovor nevedla přímo Bytewská, ale byla přítom, když odváděli kapitána Fassbindera, takže již jen z tohoto faktu se dalo usoudit, že šlo o dosud nevídanou změnu postojů všemocného Oddělení vnitřních věcí.

"Dobře, majore," zvedla se Bytewská a nadechla se. Rorýs mohl na jejích mocných řadrech oči nechat, Wolfgang bez jediného pohnutí v tváři čekal. "Mrzí mě, že jste k tomuhle závěru došli tak pozdě. Ale, na druhou stranu, lepší pozdě než vůbec."

Rorýs uhasil nedopalek cigarety a usmál se na oba přítomné.

"Vůbec nevím, o čem tady celou dobu kafráte, ale mám to chápat tak, že jste se konečně dohodli?"

"My jsme se na ničem nedohodli," odsekl Wolfgang. "My to dostali příkazem!"

"Tím líp," mávl na něj Rorýs plechovkou piva; ještě že ji neotevřel. "Aspoň je všechno jasný. A ten příkaz zněl, že máme vyrazit nejdřív k nám - a nebo rovnou do palmového hájku? Víte, mám tam jeden rozdělaný kšeft a nerad bych o něj přišel."

"Pašeráci," pohrdavě pronesl major Wolfgang. "Vy- a ten Kovář; to je taky jenom takový pašerák. Kdybych já tuhle situaci mohl řešit..."

"Majore," přerušila ho Bytewská. "Vy hlavně nic neřešte."

* * *

Profesor Miroslav Smotlacha vešel do svého kabinetu. Zavřel za sebou dveře porostlé z vnitřní strany červenohnědými trsy čirůvek, nejlepších indikátorů přítomnosti cizích osob, a dlaní přejel informační panel vnitřní výstrahy. Nikdo nežádoucí se zde nepohyboval, profesor tedy aktivoval spojení s podzemní organizací Houbařů - a strnul. Místo dětské tváře porostlé symbiotickými houbami na něj z žampionového displeje hleděl židovský rabín, starší než Metuzalém.

"Nečekal jsem vás tady, rabbi," poznamenal poněkud zaraženě. V jeho hlase bylo možné vycítit úctu, a to nejen kvůli tomu, že mluvil s vysoce postaveným rezidentem Agentury, ale zejména proto, že pověst ctihodného Rabbi Löwa se dostala i do světů, v nichž se nikdy nevyskytoval.

"Rád vás zase vidím, Miroslave," usmál se rabbi. "Vidím, že vaše děti se mají čile k světu."

"Já to zase tak optimisticky nevidím. Právě totiž vyšly do ulic," poznamenal profesor Smotlacha tiše. "A když Houbaři vyjdou do ulic, nevěstí to nic dobrého."

"To jsem předpokládal. Doufejme, že se jim podaří vyvolat řádný zmatek, abychom mohli nepozorovaně aktivovat malostranského hyperfantóma."

"Proč malostranského? Myslel jsem, že moje cestovní schránka je stále aktivní."

"Bohužel, není. Poté, co ji vaše děti použily k průnikům do nejbližších dimenzí, ji technologické centrum zablokovalo. To víte, způsobily

všude dost zmatku, dokonce vpadly i do výchozí agenturní reality. Odskákala to přímo moravská centrála."

"Ale jak...? Přece jsem všechny průniky osobně řídil!"

"Právě, že neřídil, Miroslave. Po té nehodě..."

"Po jaké nehodě?"

"To je právě to," pozvedl rabbi Löw ruce. "Vy si tu nehodu nepamatujete. Ještě že máte ty vaše děcka. Nejváženější agenturní genetici i čarodějové se museli sklonit před tím, jak vás daly dohromady."

Profesor Smotlacha se na chvíli odmlčel. Uvažoval. Je pravda, že poslední dobou měl pocit, že se mu život vlastně náramně vydařil. Nevzpomínal si na nějaké závažnější prohry, nevybavovaly se mu dokonce ani žádné běžné životní trapasy. Měl v hlavě jen houby a Houbaře.... Pečlivě je učil základům i tajům mykologie, zasněcoval je do

podivuhodného světa výtrusů, roušek, vláken a plodnic. Endospory a exospory, to byl jeho vesmír. A ještě Agentura a jeho pravidelná hlášení o rovnováze světa v této dimenzi.

"Ano, pane profesore," usmál se rabbi, jako by mu četl myšlenky. On mu je samozřejmě nečetl všechny, považoval to za netaktní. "Stále ještě jste rezidentem v paralelním světě s označením D-99. I když jste se za několik měsíců ani jednou neozval. Ale váš hyperfantóm nezahálel. Měl práce víc než dost. Ty vaše děti jsou totiž geniální."

"Co se stalo?"

"Hrabě Xaverius Hawk hodlá zlikvidovat tenhle svět a nahradit ho svým, což ostatně není nic nového pod sluncem," opřel si rabín bradu do sepjatých dlaní. "Dělá to celé věky, ať to vezmeme z jakékoli časové linie, a občas se mu to daří. Nyní si, z nám dosud neznámého důvodu, vybral váš paralelní vesmír."

"Xaverius Hawk," zamyslel se profesor Smotlacha. "Alias X-Hawk, toho bych měl znát."

"Jistě. Před tím, než vás zabil, jste mu byl na stopě."

* * *

Profesor Smotlacha bez dalších slov vstal, ustoupil za židli, udělal tři rychlé dřepy a pak si na zápěstí změřil puls.

"Vy jste mě ale polekal, rabbi," zahrozil žertovně. Byl to důvěřivý a laskavý člověk, i v minulém životě. "Abych pravdu řekl, přiznávám, že občas, zejména takhle po ránu, si připadám poněkud bez života, ale pokaždé je to tím, že mi chybí káva. Pořádný šálek silné kávy." Rabbi Löw se chápavě pousmál - a nepokojně pohlédl stranou. Na monitorech vlevo, zabírajících pravé nábřeží Vltavy od Rudolfiny směrem k Národnímu, byly vidět davy dětí. Proti nim stály vyrovnané řady pohotovostního pluku - bílé přilby z tuhých bedlových klobouků, bílé obušky z dužniny šťavnatek hajních a masivní štíty z vyztužených hlav pýchavek.

"Míroslave, já to teď všechno shrnu, ano?" obrátil se zpátky k vypouklému oku mykonetové kamery nad monitorem. "Vy mě teď, prosím, nebudete přerušovat a pak mi na oplátku řeknete, proč jste šel hned volat sem; vy, univerzitní profesor a respektovaný učenec - do centra protistátního odboje, abych tak řekl."

"To vám, s dovolením, sdělím rovnou," přerušil jej profesor Smotlacha. "Budu stručný, nebojte." Chtěl to mít už za sebou. Během uplynulého rozhovoru měl totiž několikrát pocit, že zcela ztrácí pevnou půdu pod nohama - a byla by mu vhodnější být třeba neradostná, ale aspoň nějaká jistota.

"Chtěl jsem je varovat. Nedovolím, aby jim kdokoliv ubližoval. Stvořily si vlastní svět založený na symbióze s něčím tak zvláštním, jako jsou houby," usmál se profesor se zalíbením - a bylo evidentní, že stručný nebude. Náhle se zasmušil a v tu chvíli byl podobný přehrávajícím herci tragických rolí. On to však na rozdíl od něj myslel opravdu vážně:

"Jenže stát používá geneticky vyšlechtěné houbové struktury jen jako prostředek pro informační či energetickou síť!" zesílil hlas volajícího na poušti. "Pěstuje obří plodnice všemožných druhů a řádů coby surovinu pro všechny oblasti lidské činnosti. Houby v tomto světě dávají lidstvu opravdu vše! Jen díky houbám mohou lidé existovat! A pak se objevily děti, které pochopily, že houbičky nemusejí představovat jen hrubou surovinu výrobního procesu. To děti pozvedly zotročené rostliny na úroveň samostatné entity! Díky svým otevřeným myslím dokázaly probudit dřímajícího obra, to ony stvo-

řily alternativní civilizaci! Proto jsem je chtěl varovat! Víím, že jako rezident bych se neměl vměšovat do vnitřních věcí tohoto světa, ale... Já věřím, že mě chápete, rabbi." Rabbi se mírně uklonil.

"Jsem rád, že jste mne nepřerušil a že jste poté byl stručný, jak jste mne ujistil," poznamenal s lehkým pozdvižením obočí. "Takže úvodem: plně vás chápu, Miroslave. Sám občas mám problémy s pravidlem nevměšování se do dějin některých světů. Podle mne je to stejně absurdní nařízení jako běhat před automobilem s červeným praporkem... Nyní to ale všechno vezmu heslovitě po bodech, protože, jak tak sleduji ten cvrkot venku, máme nejvyšší čas," mávl rabbi Löw směrem k monitorům a pokračoval:

"Takže za prvé: přibližně před rokem jste určil složení tajemné látky, která se dostávala do vašeho světa a likvidovala vaše houbové děti. Byla to hyuaka ve velice zajímavém složení, nejen chemickém, ale i magickém.

Za druhé: potřeboval jste určit původ hyuaky, proto jste, bohužel na vlastní pěst, podnikl mnoho výprav, z toho ta poslední byla trefa do černého. Což jste se ovšem už nedozvěděl, protože - za třetí: X-Hawk vás zlikvidoval svou oblíbenou zbraní, usměrněným časoprostorovým tunelem. Byl to on, kdo umožnil svými paralelními cestami přímé spojení mezi Palmovým a Houbovým světem a otevřel frekventovanou pašeráckou stezku, kterou jsem si pro sebe nazval Česká spojka. Za čtvrté: děti vás už delší dobu sledovaly a to bylo vaše štěstí. Po-dařilo se jim dostat vaše tělo z dosahu X-Hawkova úderu, to už jste byl mrtvý, a díky přímému napojení na Mykostrukturu zachránit nejen tělo, ale i váš mozek. Byl jste celé dva měsíce v kómatu a děti mezitím vysílaly po stopách vašich výprav mykopumy. Chtěly zničit pašeráckou stezku, jen nevěděly, která cesta do jiných světů je ta pravá. Ani netuší, kolik toho ty jejich houbičky natropily v nejrůznějších dimenzích - i když si myslím, že by je to spíš potěšilo.

A konečně za páté: při posledním průniku se trefily do bazální reality, tedy do výchozí agenturní dimenze. To přesvědčilo komtesu de Villefort, že jste se v pátrání dostal dál, než ona předpokládala. Ano, také jsem se divil, ale komtesa má zcela ojedinělý přístup k infor-

mačním polím KILLERA, nu a v něm si zpětně vystopovala vaše cesty na černo. Tak se rozhodla vás navštívit - ale to už na ni čekaly děti, takže jaksi nedorazila."

Profesor Smotlacha třídil příval informací a vršil související data na jednotlivé hromádky se stejnou pečlivostí, jako by třídil košík plný různorodých hub.

"Ne, že by mi bylo vše úplně jasné," podotkl zadumaně. "Ale dobře, budu brát vaše bezesporu zajímavá sdělení jako holá fakta.

"Hrabě Hawk by řekl - fakta X," utrousil tiše rabbi Löw.

"Když už jste u hraběte Hawka, to on se nyní spojil s federálními silami?"

Rabbi Löw Jehuda ben Bezalel uznale přikývl:

"Spolupracuje s nimi už přes rok. To víte, nejlepším distributorem drog byl vždycky stát, ať už jde o alkohol, konopí, M-pivo nebo gumové medvídky."

Profesor Smotlacha se jen trpně pousmál a nejistě se rozhlédl.

"Takže - co teď? Hrabě Hawk ovládá černý obchod s hyuakou, má pod palcem oficiální síly celé Čechie a teď se rozhodl provést rozhodující úder... Moment!" zarazil se profesor a knital napřaženým ukazováčkem před monitorem s kamerou.

"Proč se vlastně rozhodl provést ten útok, když má všechno pod palcem?"

"Bingo," pronesl rabín a spráskl ruce. "Správná otázka, Miroslave."

"To vy?"

"Druhá správná otázka, vlastně i odpověď," odvětil rabbi Löw. "Jak jsem už řekl, potřebujeme vyvolat chaos k nenápadné aktivaci fantóma. Nikoli kvůli nějakým federálům, ale kvůli X-Hawkovi. Mohl by nám ho zneškodnit řízenými jednosměrnými tunely, a jejich použití jako zbraně dovedl opravdu k dokonalosti. Přece jen, bude to dost nápadný úkaz."

"Mluvíte o tom proslulém malostranském hyperfantómu?" ujistil se Smotlacha znovu.

"Jistě, o tom, který X-Hawk umístil za vlády Rudolfa II na špičce koste-

la svatého Mikuláše. Byl tak silný, že nechal stopu i ve vaší dimenzi.
Takže když jej posílíme nějakou tou magií..."
"Magií? V naší dimenzi?"

"Nemusí se to přece nikdo dozvědět," přivřel rabbi šibalsky oči.
Profesor Smotlacha je zase údivem do široka otevřel:
"Takhle vás neznám, rabbi! Kdo vám nakukal tuhle záludnost?"
Rabbi místo odpovědi trochu uhnul stranou a na monitoru se vedle něj objevila ostře řezaná, neholená tvář asi čtyřicetiletého muže.
"Dobrý den, profesore. Jmenuji se John. John Francis Kovář."
Profesor Smotlacha zakomíhal trupem a sepjál ruce:
"Proboha, Kovář!"
JFK se celou dobu v tomto světě těšil na setkání s proslulým interdimenzionálním mykologem, ale tuhle reakci nečekal.
"Také mě těší," pronesl zaraženě a podezíravě pohlédl na rabína.
"Vy jste panu profesorovi vyprávěl o některých mých misích?"
Rabbi Löw spěšně zavrtěl hlavou.
"Pane Kováři, o vašich misích nemusí nikdo vyprávět," odkašlal si profesor Smotlacha. "Vaše pověst vás daleko předchází, prochází skrze dimenze a někdy mám pocit, že už název Agentury - Kovář Rovnováhy - je sám o sobě dost případný. Slyšel jsem i pár jistě nemístných žertů, že po vašem příchodu by se Agentura měla přejmenovat na Kováře Nerovnováhy."
"Alespoň již víte, Miroslave, kdo mi poradil tu záludnost s magickým posílením fantóma v tomto čistě technologickém světě," zazužil se rabín.
"Neříkám, že ta kombinace magie a technologie je špatná," prohlásil profesor Smotlacha. "Jen si myslím, že není správné porušovat daná pravidla."
"Odras magického hyperfantóma sem dostal X-Hawk," namítl rabbi. "On porušil kauzalitu dimenzí."
"My se to jen snažíme napravit," doplnil ho Kovář. Rabín vedle něj souhlasně kývl.
Profesor Smotlacha se sotva znatelně usmíval.
"Pověst vskutku nepřeháněla," řekl. "Prý řešíte takto nestandardně všechny problémy."
"Přeháněla. Některá věci řeším i standardně," přistoupil Kovář na profesorův způsob argumentace - a začalo ho to bavit. "Třeba si dojdou na záchod, spláchnu a umyji si ruce."

"To zní rozumně," připustil profesor. Sám úzkostlivě dodržoval veškeré možné a někdy i nemožné hygienické návyky - a tímto jednoduchým sdělením si ho problémový agent získal.
Někdy vskutku stačí málo, aby si člověk získal přátele - nebo nepřátele...

* * *

"Takže kolik máme času?" zeptal se profesor Smotlacha.
Rabbi Löw ukázal do mykonetové kamery světélkující Geiger-Thurgaův indikátor na biotechnologické bázi; ten připomínal okurku salátovku - nebo spíš vibrátor pro velmi náročné ženy.
"Komtesa de Villefort nás bude čekat za hodinu. Přesně," řekl rabbi.
"Počkejte! Andrea je přece unesená a prodaná - nebo obráceně," namítl Kovář. "Tak jak nás může čekat někde za hodinu?"
"Ale, ale, Jene. Jako byste ji neznal," šibalsky se usmál rabbi Löw.
"Komtesa, pokud je to zapotřebí, si dovede poradit snad v každé situaci. A nyní jest holou skutečností, že v těchto chvílích se chystá opustit nedobrovolný pobyt v teritoriu hraběte z Jestřábí Lhoty."
"A to on ji pustí - jen tak?"
"Říkal mi to."
"Kdo to říkal? Já... Já možná špatně slyším. S kým jste to mluvil?"
Rabbi Löw místo odpovědi stiskl na řídicím pultu šedohnědé kloubky holubinek černajících. A ukázal na centrální žampionový

displej.

JFK hlasitě polkl.

Na obrazovce se objevila temná přilba hraběte X-Hawka.

"Je to jen záznam," upozornil ho rabbi.

"Rabbi, vyřídíte tomu zpropadenému Kovářovi, že má opravdu štěstí. Právě jemu se podaří dostat do jediné subkultury v tomhle světě, která si dovolí se mnou bojovat!"

"My s vámi nebojujeme, hrabě," ozval se hlas rabbiho. "My s vámi obchodujeme!"

... A VHOUBY SE OBRÁTÍŠ

"Pal!"

Z obrněných vozů se zeleným nápisem Policie se oddělily bobtnající bubusy v lehkém provedení l'demonstration. Roje mazlavých střel ráže 13.2 s chitinovým jádrem dopadly do řad obránců.

Národní divadlo na několika místech hořelo, hasičské jednotky však mířily vodními hlavními do ustupujících dětských jednotek. Bubusy, které předtím zranily jen pár dětí, se po aktivaci vodními proudy začaly rozpínat a praskat a po okolí rozstříkovaly gejzíry lepkavých pout. Koho takový slizký kokon zasáhl a obmotal, ten byl nenávratně vyřazen z boje.

Houbaři bránili svůj svatostánek se sveřepým odporem.

"Tady trojka, kavárna Slavie," ozvalo se v permanentně propojených mobilech Houbařů. "Vypouštíme z oken muchomůrky. Kryjte se!"

"Nasadit výtrusové masky!" zareagovali na to velitelé jednotlivých bojůvek na houbařských barikádách, které stačily během pár minut vyrůst v ulicích kolem Národního divadla. Převrácené tramvaje, žluté taxíky, skříňová auta pekařů a červené nákladáky rozvážející Myxocolu, to všechno se hodilo - a hlavně: bylo to po ruce.

Přední řady pohotovostních pluků překvapil náhlý ústup Houbařů.

"Majore, mně se to nechce líbit," řekl do mikroportu strážmistr Prokop Holý. "Ty parchanti se najednou stáhli. Máme chvíli vyčkat?"

"Naopak," zaburácel do sluchátek major Houston. "Rozkaz je jasný," slyšeli příslušníci federální policie - a také Houbaři - další povely na policejní frekvenci. "Vtrhněte na barikády a posypte ty malý prevíty výtrusným prachem!"

Policejní vysílání bylo pečlivě kódované, takže je opravdu kromě policejních jednotek a dětských gangů neslyšel nikdo. Vysoce postavení činitelé Ministerstva vnitřní obrany si stále mysleli, že miliardové zakázky na policejní a špehovací systém jsou dobře vy-

naloženou investicí. Nasazení zvědové Houbařů, tedy děti rodičů pracujících ve státní správě, je o tom ostatně vehementně přesvědčovaly. Houbařům vyhovovalo, že stát financuje nevídaně rozsáhlý komunikační systém, udržuje jej, zdokonaluje a rozšiřuje - protože oni se do kódovaného vysílání a do struktury neustále se měnících frekvencí nabourali během týdne, a od té doby komplexní policejní systém pravidelně využívali. Nutno podotknout, že častěji a efektivněji než sami strážci pořádku.

"Pane, já nevím, já bych ještě..."

"Nerozumíte! Vydejte povel ke zteči barikád!" zavelel major Houston.

"Rozkaz! Třetí, pátá a sedmá rota kupředu!"

Předsunuté jednotky pohotovostních oddílů vyrazily kupředu. Mezi pýchavkovitými štíty se naježily hlavně samoraidů. Tři roty postupovaly od Karlova mostu, další přes Most legií ze smíchovského Újezdu a současně od Mánesa. Jejich postup kryly roje bubusů, které jim přelétaly nad přilbicemi a preventivně čistily obsazované území. Ze vzduchu je jistily plně vyzbrojené vosí helikoptéry se žlutočernou kamufláží.

Byl už jen pár desítek metrů od cíle dnešního útoku. Národní divadlo bylo na dosah ruky, ale to bylo již mnohokrát... Federální vláda

Čechie nikdy nedokázala zkrotit herce a umělce tak, aby jí zobali z ruky jako jiné, závislé profese. Umístění centrály nezávislých Houbařů právě do svatostánku českého divadelnictví to jen podtrhovalo.

První dvě roty dosáhly křižovatky u kavárny Slavie.

"Zajistěte kontrolní body!" povykoval do sluchátek major Houston.

"Sedmá roto, posíláme vám tam další lidi a..."

Konec už nikdo z útočících policistů nezaslechl. Ohromná okna kavárny Slavie se zasunula do stropu jako garážová vrata a v nich se objevily sytě zbarvené hlavy muchomůrek červených. Na okamžik to vypadalo, že se ven stěhují obří, bílé puntíkové slunečníky, ale jen na okamžik.

Hlavy muchomůrek červených náhle explodovaly a zahalily celou křižovatku do bělavého oblaku složeného z bilionů výtrusů, ovšem patřičně vyšlechtěných. Hasiči s policejními stříkačkami ihned zareagovali. Vodní děla skrápěla okolí křižovatky mocnými proudy a za chvíli byly vidět obrysy kavárny a divadla.

"Kam se poděla sedmá rota?" ozvalo se zmateně v mnoha sluchátkách.

"Houstone, máme problém!"

Kolem kavárny Slavie a budovy Národního divadla vyrůstaly desítky muchomůrek červených. Ve vozovce, v kolejišti tramvají i na chodnicích se povalovaly prázdné přilby odhozené štíty a samoraidy. Houbaři používali své mykozbraně s vynalézavým důvtipem - a pokaždé s jiným vtípem; je ovšem pravda, že jejich humor byl laděný spíš do černé.

"Nemám rád děti," sdělil všem major Houston a s bezradným výrazem v odulé tváři vypnul policejní vysílačku.

Pak se usedavě rozplakal.

* * *

"To myslíte vážně?" hleděl Kovář z jednoho na druhého.

Natálie, jež před chvílí přiběhla zvenku, z ulic plných barikád a houbových bojovníků, kývla hlavou. Rabbi Löw se podíval na obrovského bělolanýže, pak na Kováře a také kývl.

"Hm, tak díky, rabbi," ušklíbl se JFK a obešel hlízovitý, žlutavý útvar.

Musel mít v průměru jistě přes tři, tři a půl metru. Povrch měl mírně rozpukaný a byl pokrytý šedožlutými, až okrovými žilkami. Na pravé straně měl vydlabanou proláklinu velikosti dospělého muže.

"Já mám lanýže rád, to ano, ale vždycky jsem jedl já je - nikoli naopak," postával Kovář u prohlubně v bělavé dužnině, kterou mu Houbaři připravili doslova na míru.

"Jene, takhle jsou tady transformované všechny děti. Měl bys to brát spíš jako poctu, ony tohle nenabízejí každému."

"Pak budu vypadat jako profesor?"

"Ne. To bylo jeho rozhodnutí," řekla Natálie.

Na obrazovce centrálního monitoru byl profesor Smotlacha. Už dávno splynul s objekty svého výzkumu, dokázal průběžně měnit části těla dle potřeby v houbovou tkáň. Obličej měl pokrytý lehkým závojem olivově hnědých vláken a odhalená pokožka paží a krku nejvíc připomínala žlutou dužninu čerstvě rozříznuté lupenopórky červenožluté.

"Fajn," rozhodl se Kovář. "Stejně nemáme čas - a jak to vypadá, nemám ani jinou možnost."

"Moudrá slova," pochválil jej rabín. "Uvidíš sám, Jene, že se ti bude v tomto světě mnohem lépe existovat."

Kovář si jen pomyslel, že až někdy zase vyrazí na houby, odpočnout si od shonu velkoměst a problémů paralelních světů, už nikdy to nebude, co to bývalo.

"Tak co mám dělat?" rozhodil paže.

"Nic," řekla Natálie, přistoupila k němu a vzala jej za ruce. "Jen si

sem vlezeš - a o ostatní se postarají houby. A my."

Kovář se nechal vést půvabnou, zelenookou dívkou. Natálie mu hleděla do očí a pomalu jej "uložila" do vydlabaného výklenku v transformačním bělolanýži. Lehce mu svírala dlaně, do poslední chvíle. Pak je pustila a Kovář osaměl uvnitř houby.

"Bude to jen chvilka," zaslechl ještě zvenku Natálii.

A pak umřel.

Alespoň měl ten pocit...

Dužnina houby jej náhle celého obrostla a neprodyšně uzavřela. Kovář sledoval, jak mu poddajná hmota dorůstá až k očím, ke rtům. Cítil tlak po celém těle, bylo to čím dál silnější. Připadal si jako v lisu na gumové medvídky. Došel k přesvědčení, že až se houba zase nějak otevře, vypadne z ní místo něj veliký, neholený medvídek a bude se komicky potácet v zákulisí Národního divadla. Pak konečně stane na prknech, jež znamenají svět, a zahraje si medvěda, vlastně Vaška, v Prodané nevěstě.

Medvědi nevědí, že houbaři nemaj zbraně.

Až jednou procitnou, počíhají si někde na ně!

Než Kovář ztratil vědomí, stačil si ještě uvědomit, že blouzní...

* * *

Situace na Národní třídě se zahušťovala.

Velení zásahu překotně posílalo proti Houbařům další a další posily. Namísto lítostivého majora Houstona pověřilo řízením akce rázného plukovníka Lorence. Ten okamžitě povolal do boje pancéřovou divizi.

V ulicích Prahy se po dlouhé době zase objevily tanky.

Na Národní třídu ovšem dorazily posily i z druhé strany. Davy žáků a studentů napadly federální jednotky zezadu. Celé rotý se ocitly v dvojím ohni, a to doslova. Houbaři házeli na kordóny policistů samozápalné plodnice molotovky rudé, vzduchem svištěly celé svazky hořlavých lamel a lupenů.

Boje se tak během krátké doby rozšířily po celé vnitřní Praze.

Z univerzit a škol proudily davy bojechtivých dětí. Dospělí se mezi tím schovávali v hypermarketech, v luxusních obchodech vybavených kovovými roletami a v podzemních parkovištích či stanicích metra.

"To vám řeknu, paní, až se můj Filípek vrátí domů, tak dostane na zadek," horlivě šeptala korpušentní žena ve značkovém kabátku Myke z vláken šťavnatky panenské.

"To mi povídejte," reagovala stejně rozhorleně - a tiše - dáma s kaméliemi. "Já dnes měla první pořádný kšeft - a najednou je vyhlášeno stanné právo. Místo večere trčíme v metru. Já bych ty fracky postřílela, vid', drahý?"

"Venku to je čím dál horší," přerušil je všechny muž se zarudlou tváří alkoholika, placatou čepicí a dýmkou v ruce. "Právě jsem se vrátil z Hradu a děti žádné naše návrhy na řešení krize nepřijaly."

"Kam to ten svět spěje?" zaúpěla drobná, staříčká žena z venkova, až z Ratibořic. "To za našich mladejch let nebejvalo."

Držela na vodítku dva neklidné lovecké psy.

"No tak, Sultáne, klid. Lehni."

* * *

Podzemním parkovištěm Národního divadla se rozlehl ostrý svist pneumatik.

"Vpravo, víc vpravo," radila Natálie a Kovář si připadal hůř než v autoškolě. Jenže neměl ani čas to pronést nahlas. Vyjížděl totiž ostrou stoupající zatáčkou z třetího do druhého patra rychlostí, o níž se ještě nedávno domníval, že je vyhrazená jen pro závodní okruhy vozů Formule 1.

"Dobrý," slyšel Natálii v chorošové přilbě, kupodivu ho to potěšilo.

"Ještě dvě úrovně a jsme venku. Tam to bude těžší."

Kdyby mu někdo před pár dny řekl, že bude rád, když mu do řízení bude kecat dvanáctiletá holka, tak by ho poslal někam. A vida, teď zrovna byl rád, že mu do řízení kecá dvanáctiletá holka. Ona totiž mohla - už jen proto, že ho naučila ovládat tohle ztřeštěné houbové vozítko během chvilky. Kovářovi najednou všechny autoškoly připadaly zbytečné. Natálie mu prostě vstoupila do hlavy, něco mu tam zašmodrchala, pak zase roztáhla, možná mu udělala uzel na mozku - ale každopádně z něj teprve nyní byl pořádný řidič.

Prolétli dalším podzemním podlažím a prostor kolem nich se sléval do jediné barevné šmouhy. Kovář si ale dovedl z barevných skvrn složit dohromady potřebný obraz. Nepotřeboval žádnou další dávku zázračných houbiček, aby rozpoznal, co se kolem děje. Již byl jejich nedílnou částí... Vlastně, stal se jedním z uživatelů tohoto podivuhodného Houbového světa.

JFK zcela vrostl do struktury vozidla - a vozidlo do něj.

Poslední zatáčka, bleskový průjezd mezi zaparkovanými auty a oslinivý obdélník výjezdu. Nejasný obrys výběřičiho v prosklené kukani, červenožlutá závora nahoře a ulice zalitá ostrým denním světlem...

Kovář si chtěl instinktivně zaclonit oči, ale Mykostruktura to udělala za něj.

"Dobrý," podotkl s uznáním.

Celý svět viděl za tmavomodrým filtrem, jen cesta zářila oranžově.

Vylétli z parkoviště ven a oranžová cesta zahýbala vpravo, do podjezdu mezi Národním divadlem a Novou scénou. Barikáda před nimi zablikala rudě - Stát! - a oranžová cesta se zvedla na stěnu domu. Za barikádou se vrátila zpátky na silnici.

"Jsi dobrá, holka," poznamenal Kovář, bylo jasné, že trasu mu takhle nalajnovala právě ona. Rukama porostlými houbovou vlákninou strhl dužnatý volant prudce vpravo, pomohl si převráceným zmrzlinařským vozíkem a postavil biomobil na bok, na pravá kola. Jeli pár vteřin v nepohodlné pozici, jenže vnitřek vozu se přizpůsobil a srovnal sedadla i palubní desku do horizontální roviny.

Ted! Kovář najel zvednutým bokem na kraj barikády, tím se dostal na její vršek, ve stejný okamžik strhl řízení a biomobil vylétl přes barikádu a pokračoval v letu podvozkem ke stěně domu.

Natálie se udiveně podívala na toho zarostlého čtyřicátníka.

"Docela válíš," poznamenala a současně aktivovala přísavkové pásy, "starej," dodala a pousmála se spíš pro sebe; vzpomněla si na horlivého člena domobrany před divadlem.

Vozidlo se podvozkem přisálo na zeď domu a pokračovalo po ní. Kovář chvíli řídil hlavou kolmo k silnici, a než biomobil začal transformovat vnitřek do horizontální polohy, opět posadil vozidlo zpátky na vozovku. Vyhnul se výkladní skřini knihkupectví s výrazným nápisem LIKVIDACE a dostal se koly přesně mezi okna ve zvýšeném přízemí. Vycítil, že předním nárazníkem urazili několik truhlíků, ale netušil, že nadšenému botanikovi-amatérovi zničili celou letošní úrodu konopí. Kovář pohlédl na Natálii, ta jen přikývla.

Vyhnul se secesnímu průčelí s Muchovou Paní Zimou a strhl vůz zpátky na ulici. Nat zařídila zbytek. Opět jeli tak, jak se patří: kola dole, kabina nahoře, hurá. Všudypřítomní Houbaři jim uskakovali z cesty. Kovář je vnímal coby žluté postavičky s červeně blikajícími hlavami. Docela si dovedl představit, že kdyby nějakého sejmul, přes přední sklo by mu zablikalo "Konec hry!" a vrátil by se zase do podzemního parkoviště.

Jenže tak jednoduché to nebylo.

* * *

Vyjeli na Smetanovo nábřeží a Kovář udiveně zabrzdil. Před nimi, kolem nich i za nimi se tyčil les muchomůrek. Dvou až třímetrové houby se zářivě červenými klobouky posetými bělavými skvrnami se nacházely v různých stádiích vývoje, od kulových hlav až po plně rozvinuté klobouky. Některé skupiny muchomůrek byly seřazené ve vzorně sešikovaných útvech, na jiných bylo vidět, že se právě chystají rozvinout útočnou rojnici...
"Já ty policajty vidím jako houby, Nat," ukázal Kovář. "Můžeš mi vidění vrátit na normál?"

"Jsi na normálu."

"A co je tohle?"

"No, jak jsi řekl: policajti."

Kovář prudce zabrzdil.

"Takže, jestli ty houby rozjedu, tak jako bych..."

"Ne. Nic necítí. A kromě toho, ani nejsou napojení na Mykostruk-turu."

Baoummh!

Těsně vedle nich explodoval dělový projektil a tlaková vlna vrhla vůz Laurin&Turbo do nejbližšího shluku lidských muchomůrek. Bílá dužnina se rozlétla po okolí a Kovář by mohl přísahat, že v těch létajících kusech zahlédl maso, šlachy, žíly - a krev. Další střela zasáhla dům za nimi a rozmetala další řady muchomůrek. To už krev kolem stříkala v ukázkových gejzírech.

"To povolali dělostřelectvo?" příkrčil se Kovář za volantem. Po předním skle jim stékaly krvavé cákance a bůhví co ještě. Natálie pustila stěračce,

"To jsou tanky," řekla strašně pomalu - a Kovář na ni udiveně pohlédl. Poprvé za tu dobu, co ji znal, vycítil v jejím hlase zřetelný strach.

"Tak je taky proměníme v houby, ne?" navrhl s optimisticky roztaženými koutky ve stylu sýr.

"To nejde," odvětila dívka a pustila ke stěračům ještě ostříkovač.

Dalšími vnitřními příkazy zjasnila přední sklo. Obraz se pojednou zaostřil - a přiblížil několik set metrů vzdálené, pohybuující se objekty.

"A do prdele," hlesl Kovář. Netušil, že tomuhle se taky dá říkat

"tanky"...

Městem se sunuli obrovští červi.

JEDNO MALÉ KOUZLO

"Obsadili celý druhý břeh," ozvalo se vnitřkem biomobilu.

JFK nereagoval. Sledoval vlnící se, zvolna postupující monstra.

Bionické červí tanky dosahovaly výše třetího podlaží a byly delší než čtyři tramvajové vozy. Každý z tanků měl na hřbetě tři dělové věže, dělu na první věži se říkalo Tlustá Berta a bylo to výstižné. Na bocích tanků, asi v polovině výšky obvodu, se pak pohupovalo po šesti autobusových chrličích. Samoraidové střílny s rotujícími čtyřčaty pak již byly jen drobnými doplňky monstrózního bitevního exteriéru.

"Kolik nám zbývá času?" zeptala se Natálie rabbi Löwa.

Čaroděj na šampionovém monitoru ustaraně pokrčil hustým bílým obočím.

"Třináct minut."

"To teda nic moc."

"No, ještě, že není dopravní špička," vstoupil do dialogu Kovář s konstruktivní připomínkou. Teprve nyní si plně uvědomil absurditu tohoto vysněného ráje houbařů: všude houby, samé výstavní exempláře. Kam oko dohlédne, rostou gigantické hříby, obří kozáky a věžovité bedly, veškeré technologie jsou v téhle dimenzi založené na houbách, informační a energetická síť funguje díky gigantickému podhoubí rozprostírajícímu se pod celými kontinenty - a Kovářovi najednou přišlo divné, že ho to netrklo dřív.

Co je největším nepřítelem houbaře? Co dokáže znehodnotit i ty největší a nejhezčí kousky? Co naštvě každého milovníka hub? Přece červi...

Do téhle chvíle v Houbovém světě žádné nespátřil. Až teď.

Ale zase - stáli za to.

"Nat," ozval se po chvíli Kovář, "nemůžeme použít váš šikovný tunel? Víš, jak jsme zmizeli z Dead jedničky, to bylo hodně dobrý."

Natálie zavrtěla hlavou: "Cestovní tunely dokážeme zatím budovat jen na našich okupovaných územích. Prahu kontrolujeme jen ze dvou pětín. A támhle," mávla rukou přes Vltavu na Malou Stranu, "tam si hlídají zadky panáči z vlády, parlamentu i evropský protektor. Tam se nedostaneme jinak než po ulici."

"Tudíž se tam nedostaneme nijak," ukázal Kovář na červí tanky, které jim zahradily cestu a neúprosně se blížily.

Další bionické obludy obsadily mosty, které byly od Novotného lávky v dohledu, tedy Karlův, Legií a Jiráskův, ten za Žofinem. Aby toho nebylo málo, ze zadu se k nim blížily další oddíly zásahových jednotek, kterým se podařilo uniknout z dosahu muchomůrkového plynu, nad nimi bzučely vosí helikoptéry a mezi tím vším poletovala vyplašená hejna městského ptactva.

"Rabbi, máme nějaký nápad?" zeptal se Kovář.

Chvilé rozpačitého ticha...

...

...

...ano, asi takhle.

"Tak to jsme na tom stejně," odpověděl si Kovář.

Vzduchem svištěly tříštivé projektily, na zdi domů se lepily a vzápětí pukaly mokravé bubusy, prostor křížovaly svítící dráhy okřídlených střel z leteckých samoraidů.

"Můžete na ty zmetky, rabbi, povolát třeba sedm ran egyptských?

Nebo aspoň jednu ránu - morovou?"

"Víš přece, Jene, že kvůli rovnováze mohu použít jen jedno malé kouzlo, navíc by jeho trvání nemělo přesáhnout sto vteřin. A to kouzličko máme přece schované na malostranského fantóma."

Natálie náhle couvla tak prudce, až Kovář vrazil obličej do měkkého žampiónového monitoru. Zvedl hlavu a vypadal hůř než Charlie Chaplin ke konci šlehačkové bitvy. Chtěl Natálii něco nehezkého říct, ale...

Bommp!

Na místě, kde před okamžikem stáli, dopadl obrovský bubus.

"Šikulka," usmál se Kovář a stíral si z obličeje kusy žampiónu. "Rabbi, poslyšte..." chtěl pokračovat a málem vyprskl smíchy, kdyby nešlo o život. Asketická tvář židovského rabína doznala na pomačkaném monitoru Ono-Sendai značných změn. Rabbi Löw vypadal, jako by procházel zrcadlovým bludištěm na Petříně.

"Vidím, že tam máte veselo," podotkl rabbi suše, když pozoroval Kováře, jak se z nějakého důvodu snaží nesmát nahlas. "Tak to abych nerušil."

"Promiňte, rabbi," podrbal se Kovář na nose. "Já jen chci říct, že to kouzlo na malostranského fantóma nám bude prd platný, protože se k němu stejně nedostaneme včas. Tak si říkám, jestli by nebylo lepší pomoci dětem v tomhle konfliktu - který tak jako tak vznikl kvůli nám."

"Souhlasím s tebou, Jene. Ale v tuto chvíli opravdu nevím, jak bych nějakým běžným kouzlem dokázal zlikvidovat tolik obrovských vá-

lečných strojů, navíc ještě živých. Nech mne chvíli přemýšlet."
JFK se podrbal na hlavě. Rozhlížel se a snažil se z okolí vyčíst něco, co by jim pomohlo. Vyvolat lokální zemětřesení a shodit na tanky domy? To by určitě nebylo jedno kouzlo, nemluvě o tom, že ty tanky jsou všude, kam dohlédne. Ohnivou stěnu? To by šlo, ale cesta i tak zůstane zatarasená spálenými zbytky biostrojů. Sakra, přece musí na ty ohromné červy zabrat nějaký figl... Červi, červi, neničte mi nervy. Kovář náhle pohlédl nahoru - a jako by ho omráčil blesk.

"Rabbi, myslím, že to mám."

Šišatá hlava rabína s obrovským nosem a šikmýma očima se pohнула kupředu. Nos se prodloužil a připomínal mrkev a oči se přiblížily až k sobě.

"Povídej, chlapče. Já vždycky říkám, že je na tebe spoleh."

Kovář vynechal své přání, aby se rabbi raději nehýbal, protože jeho mimická akrobacie na zdeformovaném monitoru byla vskutku ztřeštěná, a jen zadeklamoval:

"Jedno kouzlo, jeden objekt, jedna minuta. To bychom mohli zkusit, ne?"

"Jsem připraven, Jene. Co mám dělat?"

Kovář ukázal nahoru. Natálie zaměřila tím směrem i venkovní kameru vozu.

"Na co mám zaostřit?" zeptala se nejistě. A pak strnula. "Pro Pána Hub! To mě nenapadlo!"

Oslovený Pán Hub alias rabbi Jehuda Löw ben Bezalel spráskl dlaně na tváře, až to plesklo až do vozu.

"Výborně, chlapče, jdu na to!"

"Fajn - a my se radši, holka, schováme," pohlédl Kovář na Natálii.

"Pro každý případ."

Dívka jen poslušně kývla a začala couvat do nejbližšího průjezdu.

Kovář už nebyl jen tak nějaký zkušební řidič. Teď už bylo jasné, kdo tady tomu velí. A Natálie byla natolik inteligentní, aby to sama uznala.

"Jsi dobrej," tiše pronesla a v duchu si říkala, čím to je, že jí tenhle hřmotný, halasný staroch svým způsobem přitahuje.

"Já vím," usmál se Kovář a spiklenecky mrknul. "Ale nikomu to neříkej."

"Ne, neboj... A hele, Pán Hub to už spustil," hlesla Natálie

Pak už jen oba mlčky zírali.

A zdaleka nebyli sami...

* * *

Nebe nad Vltavou potemnělo. Na řeku dopadl obrovský stín. Bojující šiky na obou stranách barikád ztuhly úžasem.

K nábřeží se blížil obrovský kos.

Superkos.

Zářivě žlutý zoban měl větší než kostelní věž a nohy mohutnější než pilíře žižkovského vysílače. Rozpětí křídel měl kolem tří set metrů a když se vznášel nad řekou, větrné víry a poryvy vytvářely metrové vlny. Na černém peří mu pableskovala slabá, purpurová záře. Rabbi Löw seděl v podzemí, oči měl zavřené a mezi vztaženými pažemi se mu vznášel světle nachový oblak. Magické pole bylo ustálené a rabbi doufal, že než se zcela vytratí, stačí si kosák najít něco k sezobnutí...

Černý dravec se hladově rozhlédl po nábřeží.

Červí tanky se vyzývavě bělaly na pozadí fasád domů. Dvě mávnutí křídly, několik zřítivších se střech a kos přistál na ulici. Sehnul se

a jediným zohnutím zlikvidoval první tank. Zvedl hlavu, otevřel zobák a nechal si vklouznout bionický válečný stroj do útroby.

"Palte ze všeho, co je při ruce!" ozývalo se tanků.

Střílny samoraidů se natáčely vzhůru a hlavně čtyřčat zběsile štěkaly, osádky aktivovaly další a další hrozny bubusů. Tlusté Berty nepřetržitě plivaly tříštivé střely - a černý pták zobal a zobal. Po chvíli

se rozhlédl, zahlédl další tučné larvy a přelétl na Karlův most, zob, zob, zvedl hlavu a jedním okem se zahleděl na most Legií. Mávnutí gigantickými perutěmi, přistání na tramvajovém kolejišti, zob, zob. "No, tak to je fakt hustý," pronesla Natálie konsternované. "Rabbi to zvětšovací kouzlo zvládl na jedničku," poznamenal Kovář a dál užasle sledoval nerovnou bitvu odehrávající se jim před očima. Kam se hrabe IMAX.

"Sleduj ty podělaný vosy," ukázala Natálie vlevo, směrem k Národnímu divadlu. Policejní helikoptéry houfně prchaly z kosího teritoria. "Určitě mají ze strachu zesraný celý kabiny."

Kovář se neodvážil až takhle detailně odhadovat situaci uvnitř vrtulníků, ale musel v duchu uznat, že Natálka se zřejmě střelila.

Superkos se prozatím soustředil na ty nejtučnější larvy, co kdy v životě spatřil. Jenže za chvíli nebylo, co zobat. Rozhlédl se po další potravě - a spatřil onen nepříjemně bzučící hmyz.

* * *

"Jde po nás!"

"Pryč! Rychle pryč! Skákejte!"

"Pal!"

"Nééé...!"

Klap! klaplo to a bylo po helikoptěře.

* * *

"Veliteli, sezobnul čtyřku!"

"Vím! Pilote, vem to mezi baráky! Musíme se schovat v uličkách!"

"Uviděl nás!"

"Tak střílej, sakra, střílej!"

"Jo, ještě ho budu dráždit. To tak akorát."

"Proboha, má nás!"

Za helikoptérou se jako opona smrti rozprostřely černočerné perutě a v popředí klapnul obrovský žlutý zobák. Ten se právě znovu rozevřel a vypadalo to, že se otevřela samotná tlama pekla. Policejní stroj se potácel ve vzdušných vírech vyvolaných superkosem, zbývaly vteřiny, než obří zoban sklapne a...

Tlop...

Prostorem se zablesklo... A najednou zase bylo světlo.

Nic již nevrhlo stín na dosud rozbouržený tok Vltavy. Vichr se zklidnil, vyděšení policisté taky.

"Kde to je?" zašeptal střelec z pronásledovaného stroje.

"Nevím," zašeptal velitel. "Ale hlavně, že... Pozor!"

Před kulovitou kabinou helikoptéry se mihlo něco tmavého.

"To nic, to byl jinej pták," ulevilo se veliteli, "hodně malej," zasmál se.

Nebyl to jiný pták.

Byl to ten kos, jenž před chvílí zdecimoval elitní tankovou jednotku Ministerstva vnitřní obrany pod přímým velením plukovníka Lorence. Plukovník se však nerozbrečel jako major Houston, k tomu měl daleko. Splnil svou občanskou povinnost, postavil se před trojrozměrný obraz evropského protektora, vzorně zasalutoval a zastřelil se. Ve chvíli, kdy v kachlíkové budově na Letné třesla rána z pistole Walther PPK, spokojený a najedený kos zamířil za svým hejnem do korun rozložitých dubů a kaštanů na Střeleckém ostrově.

Dnes měl černý pták obzvláště vydařený den, na rozdíl od některých velících policejních důstojníků.

POVÍDKY MALOSTRANSKÉ

"Rabbi, vidíte to, co my?"

"Ano, Jene. Já to dokonce i cítím. Malostranský fantóm je stále aktivní."

Na vrcholu kopule chrámu sv. Mikuláše se usadil kulový blesk, pro normálního smrtelníka takřka neviditelný. Kolenjdoucí, jenž by se soustředil na pozorování vršku barokní stavby, by možná zahlédl občasné jiskřící výboje. Nic víc.

Kovář však díky Mykostruktuře, s níž byl celou dobu propojený, mohl pozorovat jasně sršící kouli o průměru jistě přes tři metry.

"Tak to je zase náš cestovní tunel, Nat," řekl Kovář.

"Je jinej než u Macochy," podotkla dívka nedůvěřivě. "Je větší a má jiné spektrum záření, protože teď na něj používáme úplně jiný filtry."

"Chytrá! Tamten tunel byl totiž náš - a tenhle jinej si jenom vypůjčíme."

"Když nám ho někdo půjčí," odsekla Natálie a Kovář z jejího hlasu poznal, že se jí tady něco nelíbí.

"Neboj se, Nat, všechno je v pořádku," uklidňoval ji agent. "A kromě toho, u tohohle fantóma nás čeká moje přítelkyně. Už to samo o sobě je záruka bezpečí."

"Komtesa od lesa?" zářmovala Natálie s nepřehlédnutelnou dávkou ironie. Kovář si uvědomil, že ještě před pár hodinami to pro houbovou dívku byla komtesa de Villefort a najednou se veškerá úcta vytratila. Podle všeho to vypadalo na klasický příklad dětské žárlivosti, vlastně - byla to ještě žárlivost dětská?

"Jistě, komtesa od lesa," povzdechl si Kovář. "Rabbi, Andrea se už ozvala?"

"Ne, stále dodržuje komunikační klid, nebo jak se to v bazální realitě jmenuje."

"Dobře, vyrazíme tedy ke svatému Mikuláši," rozhodl Kovář. Natálie mlčky pokrčila rameny a několika stisky výčnělků na palubní desce předala řízení zase Kovářovi. Agentovi se po pažích i obličejích bleskově rozlezly informační výhonky Mykostrukтуры.

JFK se v krátké době opět stal součástí biomobilu Laurin&Turbo.

Vozidlo se vzepjalo, prohnulo a vyrazilo kupředu. Za nimi i kolem nich pokračovaly s neztenčenou měrou pouliční bitky studentů s policií, pod nimi si stěžovali dospělí na dnešní mládež a nad nimi...

Nad nimi se opět objevily vosí helikoptéry.

A začaly po nich zase střílet.

* * *

"Já nevím, že si taky někdy nedají pokoj, blbouni," zabručel Kovář, vjel na stěnu domu a tak tak uhnul dávce bubusů, která vzápětí pokrýla tramvajový ostrůvek a koleje. Dojel s vozem k filosofické fakultě, tam opět sjel na ulici, smykem se otočil a vyrazil zpátky, ke Karlovu mostu. Na Mánesově mostě se totiž šikovaly policejní otěčka, jedno vedle druhého. A hned za nimi stála neprostupná řada červených hasičských tater, osmsetpadesátek.

Vrtulníky zakroužily nad Rudolfinem a vydaly se za ujíždějícím biomobilem.

"Koukni," ukázala Natálie na monitor stropní kamery. "Jsou nad mostem a čekají. Tam nás budou mít jak na talíři."

"Vidím. Ti šmejdi zablokovali všechny ostatní mosty," Kovář stíhově hleděl na displeje a díval se i z oken biomobilu. "My ale musíme na druhou stranu!"

"Jene," ozval se na interním kanálu rabbi Löw. "Já už jsem tady s kouzly skončil. Teď už je to na vás."

"Už tak jste nám, rabbi, pomohl dost. My to teď prostě zkusíme projet. A ať nás Pán Hub, teda vy, ochraňuje."

Natálie se najednou zasmála. A zatleskala.

"Jsem rád, že se ti to líbí," otočil se na ni Kovář. "My dva, auto z houby a proti nám deset po zuby ozbrojených helikoptér. Tomu říkám jít

na férovku."

"S tím Pánem Hub jsi to trefil. Ale myslím jiného Pána Hub."

Kovář na ni tázavě pohlédl a zaťukal si ukazováčkem na spánek.

"Asi právě nejsem doma."

"To je jedno, hlavně že bude doma Dědeček Hříbeček."

* * *

"Zdravím vás, Natálie," odpověděl profesor Smotlacha na pozdrav své nejlepší studentky. "Raději bych vás viděl ve škole, ale co se dá dělat," povzdychl si, až to zasyčelo jako z tlakové pojistky papíňáku. "Takže vy si myslíte, že bychom mohli zopakovat ten školní experiment...."

"Nechci vás rušit, ale takhle tady vydržíme kličkovat a uhýbat možná ještě tak dvě tři minuty," vstoupil jim do hovoru Kovář. "Nemluvě o tom, že tady začíná být těsno."

Federální zásahové oddíly postupovaly ze všech stran, a i když jim studenti zle zatápěli - ztráty na straně vládních sil byly nesčetné, v centru Prahy to vypadalo spíš na houbovou výstavu, ovšem vytvořenou z lidských davů - tak kvantita jednoznačně válcovala kvalitu.

"Rabbi, ten fantóm je pořád připravený?"

"Je to zvláštní, ale je," zavrtěl rabín hlavou a poškrábal se na jarmulce. "Pořád, neřád."

"Takže teď nemáme nějaký pevný odpočet, final countdown?"

"Vypadá to, že ne."

"To jsem chtěl vědět," rozzářil se Kovář. "Pane profesore, za jak dlouho budeme mít připravenou královskou cestu?"

"Deset, patnáct minut," počítal Smotlacha na kalkulačce vypěstované z penízovky hřebíkaté. Vychrtlé prsty mu kmitaly po vypouklých, bledě žemlových klávesách a na sírožlutých tenkých lupenech odezíral měnící se údaje. "Vyčerpá nám to ale energii Mykostruktury na celý další měsíc, ne-li víc."

"Pane profesore," sepjala ruce Natálie. "My to už pak nějak dáme do pořádku. Vždyť nás znáte."

"No právě," pousmál se profesor Smotlacha a po chvilce odmlky pronesl jednu z nejčastějších vět, co jich lidstvo kdy použilo. "Jdeme na to!"

Kovář se řítíl s biomobilem Laurin & Turbo podél pompézních budov Klementina. Houbaři i v tom všem zmatku, urputných bojích zuřících kolem a zajišťování odvozu raněných dokázali pro strategické vozítko zajistit jakžtakž průjezdný koridor.

Kovář rozrazil předí biomobilu "fotbalovou zeď" obránců zákona.

Oválné pýchavkovité štíty se znakem federální policie se rozlétly po okolí a odlétnuvší přilby vyťukávaly arytmiické staccato do zdí historických budov.

JFK dorazil smykem ke Staroměstské bráně; krev a rozdrčené houboví jsou sakra kluzký sajrajt. Srovnal vůz po směru jízdy, brzdil, ABS se snažilo, brzdy s klapáním povolovaly a zase se svíraly - a náhle jako by pohlédl do zrcadla.

Proti nim úplně stejně brzdil úplně stejný vůz. Musel za sebou mít stejně zběsilou jízdu, byl také prostřílený, ožehnutý a povadlý. Biomobily se blížily k sobě a oba řidiči dělali, co mohli, aby se nesrazili. Vozy dojevy k sobě a lehounce do sebe ťukly předními nárazníky.

Zůstaly stát.

"Nazdar, pašeráku!"

"No to mě poser..."

"Až pozdějc. Teď musíme za Andreou," řekl Chuck alias Hulk.

"Kde se tady bereš, ty blázne?"

"Tak, znáš to. Jdu takhle kolem a říkám si: není tohle ten magor JFK? A von jo. Kolem sebe deset tisíc obrněnců, nad sebou hejna vrtulníků a jako vždycky v průseru. A to nepočítám divizi červích tanků, co je sezobal ten tvůj kosák. To bylo fakt dobrý, chlape."

"To rabbi."
"Nebud' zbytečně skromnej," odpálil další případné námitky Chuck.
"Nesluší ti to. A ani to neumíš. Teď ale budeme muset být dobrý všichni."
"Chucku, myslím, že tohle je docela dost moje věc..."
"Myslet znamená hovno vědět."
Kovář se poškrábal na neholené bradě.
"Tak jo. Vidiš toho svítícího parchanta nad Malou Stranou?"

"Ne, vlastně - teď jo. Houbaři mi tady něco přepnuli v mozku. Teda...
To je síla!"
"Tak za tou silou vyrazíme."
"Přes most?" ujistil se Chuck Hulk.
"Přes most. Další otázky?"
"Co ty hajzlové v helikoptérách?"
"Ty si vezme na starost Dědeček Hříbeček."
"Kdo že? No, dneska už to je vlastně jedno.... Tak na co čekáme?"
"Tak jdeme na to. Jedu první. Kryj nám záda."
"A nezdržuj! To je pořád řečí!"

* * *

Řev motorů a hvízdání gum, prudké zrychlení a svět rozmáznutý do pestrobarevné šmouhy. Oba vozy vjely na Karlův most v těsném závěsu za sebou. Houbaři sice celý prostor středověkého mostu preventivně pokryli muchomůrkovým plynem, ale ten na útočící helikoptéry neměl žádný vliv, protože od Vltavy vál svěží větřík a odnášel oblaka jedovatých výtrusů nad řeku.
Kolem biomobilů se tyčily sochy světců a králů a nad nimi se vznášely bionické vosí vrtulníky s odjištěnými zbraněmi.
"Mají nás zaměřené," řekl Kovář s pohledem upřeným na údaje promítající se na čelní sklo vozu.
"Tady nemáme kam uhnout," ozval se z žampionového monitoru vlevo pod volantem Chuck.
"Doufám, že si profesor pospíší..."
Bahroummnn!
První dvě střely zasáhly Bruncvíka a rozmetaly asi kubík dlažebních kostek přímo před Kovářovým vozem. Ten smýkl volantem, odrazil se od zábradlí mostu, odštípl kus pískovce a objel díru. Další střela je zasáhla do pravého zadního kola.
"Nevadí," podotkla Natálie. "Laurin dokáže dojet i po dvou," vysvětlila a odjistila vyrovnávací basidiomycetické gyroskopy na bázi chitinu a tekutého hélia.
"Johne, hoří nám motor!" hlásil zezadu Chuck Hulk.

"Auto jede?"
"Jede."
"Tak si nestěžuj - a kličkuj."
Natálie mezi dalšími dvěma explozemi v bezprostřední blízkosti vozidla náhle ukázala kupředu. A s očekáváním v hlase pronesla: "Hele, Dědeček to spustil..."
Karlův most se začal sotva znatelně chvět. Pojivo mezi dlažebními kostkami i kvádry v kamenném zábradlí se pokrylo jemnými prasklinkami a z barokních sousoší se k zemi snášel rozvířený prach. Chvění bylo čím dál intenzivnější.
"Co to je?" zahučel ze svého monitoru vlevo pod volantem Hulk.
"Asi se nám rodí další Karlův most," odvětil Kovář.
"Nazdar, Karlíku juniore. Vítej na světě! A co dělá máma?"
Gotická stavba nereagovala na postpubertální hlášky; ostatně, za stovky let, co se jí po dlážděném hřbetě proháněli zbojníci, vojáci, turisté, milenci a třeba i pisálci vlakových příběhů, jich slyšela nepočítané. Tudiž ji nemohlo jen tak něco rozhodit.
Gotická stavba sice mlčela, jako celé ty dlouhé věky, ale měnila se doslova před očima. Z mostních pilířů, z oblouků i z bočních stěn vy-

rážely stovky hub a houbiček. Struktura podhoubí se pár okamžiků předtím rozlezla po celém těle mostu a nyní z každé uzliny, z každého vlákna pučely a bobtnaly a draly se na denní světlo... Inu, co jiného? Samé houby.

Profesor Smotlacha dokázal učiněné divy. Proto ho děti měly rády - a proto ho vládní garnitura trpěla; protože musela. Nikdo lepší, co se týče hub, v tomhle světě nebyl, ostatně, nikdo podobný neexistoval ani v ostatních světech.

Ve stejné chvíli se však k oběma Laurinům už blížily tři střely s prsatou dráhou letu. Po předchozím ostřelování byly rakety zaměřené, mety lokalizované a hlavice nažhavené.

Nic by nemělo vadit totálnímu zničení cílů, pokud by se ovšem v dráze jejich letu náhle nezjevily gigantické holubinky osmahlé. A nenastavily své šedohnědé, matné klobouky zabijáckým střelám. Aby pak zavdaly příčinu svému původnímu jménu - a byly osmahlé.

Mrask, zabodly se střely do stále víc bobtnajících houbových klobouků. Pak to jen křachlo, šlehlo, zašumělo - a to bylo všechno.

* * *

"Na Karlově mostě

Holubinka roste

Nikdo ji tam nezalejvá

Ona sama roste!"

Chuck Hulk si brumlal profláklý hit třetí hip-hopové vlny a bezstarostně se rozhlížel. V širokém obličejí mu zářil ještě širší úsměv, ačkoli by to mělo být fyzikálně nemožné. Hulk se díval kolem sebe a byl spokojený.

A že bylo na co hledět. Projížděli pod souvislým loubím olbřímích hub. Ve spodní části klobouků se bělaly středně husté, tenké lupeny pohlcující tlakovou vlnu explozí a válcovité nohy byly natolik houževnaté, aby odolávaly i přímým zásahům policejních raket.

"Že všichni zdravíme Dědečka Hříbečka," řekl Chuck.

Natálie si jediným tichým povelom odstranila houbová vlákna z povrchu pokožky, to samé vzápětí provedla i s Kovářem. Agent se na ni udiveně požíval.

"Nebudeme to už potřebovat," řekla dívka unaveně.

"Děje se něco?" optal se Kovář.

Namísto oslav ve stylu Hulka se Nat schoulila do klubička a mlčky přepínala záběry jednotlivých kamer. Na žampiónových monitorech Ono-Sendai byly vidět jen houby; co taky jiného, v Houbovém světě... Nahoře, dole, vpravo, vlevo, vepředu, vzadu. Samé houby.

"Myslím, že tohle všechno bylo na houby," pronesla Natálie potichu.

"Nat, jsme přece na druhé straně Vltavy," mávl Kovář rukou. Ani nepovažoval za vhodné komentovat poslední události, které by se z fleku mohly stát námětem k několika hollywoodským blockbusterům.

"Na Malé Straně," dodal na vysvětlenou a pokračoval: "Nad svatým Mikulášem září fantóm, myslím tím cestovní tunel, jak tomu říkáte, a někde tady pobíhá Andrea, aby nám pomohla. Konečně zjistíme, odkud

se sem dostává ten sajrajt, co vás tak dokonale paralyzuje - a zabíjí. Ten hnus, co ohrožuje celý váš svět. To je přece dobrý, ne?"

"Komtesa od lesa tady není," pronesla Natálie a přejela rukou hlavní monitory. Bylo na nich Malostranské náměstí zabrané z přilehlých ulic, potom z několika leteckých záběrů a nakonec se na dvou displejích objevil i vnitřek kostela. "Nemluvě o tom, že se dosud ani neozvala."

"Neozve se, protože na sebe nesmí upozornit," odsekl Kovář.

"Nemáme ani její biosignál," pronesla Natálie s pohledem upřeným kupředu.

"Andrea dokáže věci, děvče, o jakých se ti ani nezdá."

"Tak tomu věř dál," usklíbla se dívka. "Ona tady prostě není."

"Konečná!" přerušilo je halasné oznámení. "Vystupovat!"
"Dík, Chucku," pronesl Kovář s určitým ulehčením v hlase. "Taky si myslím, že dál to nejede."

Za chvíli stáli před pompézní barokní stavbou. Bitevní vřava z pravého břehu utichala a kolem nich už nyní byl kupodivu klid, možná až moc mrtvolný klid.

Hyperfantóm na vrcholu kupole zářil neztenčenou silou. Byla to výzva. Byl to možná rozhodující okamžik celé téhle ztřeštěné, absolutně neplánované mise.

"Jdeme nahoru," řekl Kovář. "Pomůžeš nám, Nat?"

Dívka přikývla, přesně věděla, o co agentovi z jiného světa jde. Neměl totiž nic po ruce, jak by se mohl dostat nahoru. Neměl ani klíče od sakristie, natož pověstné špiónské hračky typu zázračných navijáků, supertenkých lan a bot, s nimiž se dá třeba procházet po kolmé stěně mrakodrapu. Natálie pozvedla ruce. Tohohle chláпка zatím potřebuje - takže mu ještě pomůže.

"Co blbne?" zašeptal za Kovářem Chuck. "To se modlí nebo co?"

"Nebo co," odpověděl Kovář a pak opět, v tomto světě již poněkodlikáté, jen užasle zíral a mlčel.

Z pouličních houbových lamp a z chorošů rozmístěných po domech na Malostranském náměstí začala tryskat bělavá vlákna. Zprvu byla sotva viditelná, ale každým okamžikem sílila. Chrám sv. Mikuláše během několika minut obklopila pavučina z houbových vláken.

"Jsi fakt dobrá, děvče," řekl Kovář. "Škoda, že jsme tyhle figle nemohli použít proti federálům."

"Ani nevíš, co mluvíš," pronesla Natálie tiše. "Kdybychom nepoužili všechny tyhle figle, tak tady bude federálů, vrtulníků a tanků pět-krát víc."

Kovář se na ni jen podíval a pohládl ji po rameni.

"To je dobrý," řekla Natálie. "Vy, dospělí, jste holt nevděční spratci."

* * *

Na střechu chrámu vylezli po houbovém lanoví za pár minut. Byl od-
sud úžasný rozhled na celou starou Prahu. Malostranské uličky se kli-
katily mezi slechtickými paláci i buržoazními vilami, věže kostelů
a houbové energetické přenašeče se tyčily nad okolní zástavbu a na
střechách se bělaly typicky obílené komíny i satelitní přijímače vy-
pěstované ze šťavnatky panenské. To vše bylo lehce nasvícené na-
chovým jasnem pocházejícím z pulsujícího hyperfantómu.

Jenže tímhle nádherným panoramatickým pohledem se nikdo z těch
tří na střeše zrovna nekochal. Měli totiž zcela jiný výhled.

"Vítejte na vyhlídce," ozvalo se zpod černé přilby.

"No nazdar," ujelo Kovářovi.

"Zdar!" odpověděl na sokolský pozdrav hrabě X-Hawk.

Seděl v ebenovém křesle s opěrkami a nohama vykládanými lidský-
mi kostmi. Vznášel se i s křeslem pár decimetrů nad oblou střechou
a za ním ve vzduchu pokojně postávalo čtyřspřeží vraníků zapřažené
do černočerného kočáru s jasně zářícím stříbrným X na dvířkách.

"Doufám, že máte připravenou omluvenku za pozdní příchod,"
starostlivě pronesl hrabě X-Hawk. Pozvedl paži a ukázal nad sebe,
na pableskující kouli. "Přece od rabína víte, agente Kováři, že jste
právě proměškal cestovní okno. A další spoj nejede, bohužel," poký-
val hrabě hlavou, aby vyjádřil lítost a hlubokou spoluúčasť.

"Hrabě, já to vidím jinak," podotkl Kovář. "Pokud se budu držet vaší
terminologie, tak vlak ještě stojí ve stanici."

"Co to tady melete?" přerušila je Natálie. "A kdo je tahle helmov-
ka brázdítá?"

"Myslíte mycenu polygrafu?" obrátil se X-Hawk na dívku. "Vskutku
elegantní houbu. Zvonovitý klobouk bělošedé barvy, radiálně svras-
kalý, a třeň štíhlý, v mládí ojíněný, v dospělosti pak po celé délce jem-
ně rýhovaný. Je vidět, malá dámo, že máte vkus."

"Já myslela spíš na tu vaši srandovní helmu než na eleganci myceny." Chuck Hulk celou dobu zíral z jednoho na druhého.

"Johne, myslím, že mi ti parchanti dali těch houbiček až až," posléze pronesl. "Nebo se tady všichni definitivně zbláznili."

"Obě možnosti jsou správné," řekl Kovář. "Ale teď budu konečně mluvit já, jestli dovolíte!" obrátil se na Chucka a Natálii.

Oba oslovení pokrčili rameny, Nat si trucovitě sedla na měděnou střechu a objala si kolena rukama, Chuck si vzdorně založil ruce na hrudi a odfrkl si skoro jako kůň.

Kovář znovu pohlédl na slabě zářícího hyperfantóma a pak řekl:

"Hrabě, to, že fantóm je stále ještě aktivní, potvrzuje náš předpoklad, že nad tímhle světem poněkud ztrácíte moc. Takže se tady přestane-me dohadovat o blbostech, my vám odpustíme pokus o narušení rovnováhy, vy se klidně vrátíte do svých dimenzí a nic se jako nestalo. Žádné pašování artefaktů a cizorodých látek mezi dimenzemi, žádné narušení rovnováhy, prostě vše, jak má být. Nemluvě o tom, že rabbi Löw vám jistě patřičně vysvětlí, že v tomhle případě jste dost narázil - a že je ve vašem zájmu, abyste vycouval."

JFK hrál o čas. Něco se musí stát, rabbi nebo někdo z Agentury musí přece zasáhnout. Kdyby se tohle odehrávalo v nějakém filmu, teď by přišlo finále. Deus ex machina.

"Elegantní řešení," pronesl po chvíli X-Hawk.

"No, mně se líbí taky," ozval se Chuck. "Jestli teda někdo stojí o můj názor..."

"To je ten šmejd, co nám sem pašuje em-háčka?" postavila se Natálie a založila ruce v bok. Připomínala hlavní představitelku z plakátu na mykopunkový film Podhoubí zkázy - drobnou hezkou dívčinu v černém, zelené oči jiskřící potlačovanou nenávistí, prostě takovou malou vzteklou vílu.

"Co to jsou ty em-háčka?" zašeptal Chuck. "Že se pořád o nich všude mluví?"

"Magické houbičky," odvětila Natálie nepřítomně.

"Agente Kováři, líbí se mi, jak vysokou hru chcete hrát. Líbí se mi vaše odvaha, jenže nesmíte při tom všem zapomenout na jedno - na mě nemáte. Ani netušíte, s kým se to tady takhle ležerně vybavujete," pronášel hrabě X-Hawk zvolna a tón jeho projevu postupně přecházel od počátečního pobavení k naprostému chladu a nadřazenosti.

"Jediný, kdo by se mnou snad mohl takhle mluvit, je komtesa de Villefort, a ta, jak jsem si stačil povšimnout, zde není. Takže já mám jiné řešení. Tímhle vám ukážu, jaký na tento svět mám stále vliv," pozvedl ruku se vztyčeným ukazováčkem, lehce jím kývl a svítící koule hyperfantóma zhasla, jako když se vypne světlo. "A tímhle zase, jak moc se obávám toho vašeho slavného židovského čaroděje," vstal, přešel vzduchem ke dveřím kočáru a otevřel je.

Uvnitř seděl rabbi Löw. Trup mu obepínal průsvitný pás zelenavého světla.

"Promiňte, Jene," pronesl rabín tiše. "Nechal jsem se zajmout výměnou za vaše životy, myslím tím i za život komtesy Andrey. Vyčkejte na kontakt s Agenturou a připravte se na průnik do první paralelní reality, však vy už víte. A tam vzkazte, že tady to brzo skončí. Jak to vyřídíte, to už je na vás."

Kovář si povzdechl. Takovéhle rozuzlení teda neočekával, ani náhodou.

Hrabě X-Hawk se obrátil na všechny tři a ještě než nastoupil do kočáru, řekl: "Až někde potkáte komtesu de Villefort, vyřídte jí můj hluboký obdiv. Je to úctyhodný protivník. A že jsem rád, že mi při každém našem setkání připomene staré dobré časy, kdy jsme spolu ještě neválčili, ale jen bojovali."

"Ta bude určitě nadšená," poznamenal Kovář.

"To určitě, agente," pousmál se hrabě X-Hawk. "Vždycky, když je nadšená, můžete zblízka zahlédnout v jejích zelených očích takové slabé oranžové záblesky. Všimněte si toho někdy. A jinak, pánové a malá dámo, loučím se. Dejte na radu mého váženého zajatce, agente Ková-

ři - vraťte se tam, odkud jste přišel. Bude to pro vás lepší. Sbohem."
X-Hawk zavřel dvířka kočáru a ještě než koně zběsile vyrazili k nebi,
jim blahosklonně pokynul.

"No, tak to bysme měli," pronesl Chuck Hulk. "Villefortovou jsme
nenašli, rabína si odvezl Darth Vader a my budeme rádi, když nás
Smotlacha dostane zpátky do bazální reality. Tomu říkám úspěch."
JFK mlčel. Něco mu pořád vrtalo hlavou. Díval se za mizějícím ko-
čárem temného hraběte a měl pocit, že něco důležitého přehlédl.

Nebo přeslechl.

"Co jsi to říkal?" obrátil se náhle na Chucka.

"Že jsme to tady projeli na celý čáře."

"Ne, to nemyslím. Říkal jsi, že budeme rádi, když se vrátíme do..."

To je ono!" skoro zakřičel a rázně udeřil pěsti do dlaně.

"To vážně nevím, co tě tak potěšilo," namítl Chuck Hulk.

Natálie jen kroutila hlavou.

"Rabín mi říkal, že se mám vrátit do mé první paralelní reality," pře-
mýšlel Kovář nahlas. "Neřekl do bazální reality, tedy do té, v níž exis-
tuje Agentura a v ní jsem žil i já, než mě naverbovali. To byl ten prv-
ní kontakt s Agenturou, jak zdůraznil. Jenže rabbi řekl jasně - do mé
první paralelní reality. A to byl svět se státními čaroději a pívem do-
plňovaným magickou substancí, klapeanem. A na konci toho všeho
byla hyuaka..."

"Pouštíš se na tenký led, Kováři," podotkl Chuck zamračeně. "Na
téhle misi jsi způsobil smrt mého bráchy!"

"Říkal jsem ti stokrát, že za Bertrama nemůžu," sedl si Kovář na stře-
chu a rozebíral dál rabínova poslední slova. "Připravte se na průnik, vy
už víte jak... První realita... Co tím myslel? Můj první a vlastně i dru-
hý přestup mezi dimenzemi byl na bázi dynamických hyperfantómů.
A ten je možný provést jen za určité rychlosti v dané realitě."

Natálie se mezitím napojila na houbový satelit, stejně nevěděla,
o čem se ti dědci baví, a koordinovala postup dětských jednotek pro-
ti již ustupujícím zásahovým oddílům.

"Rabbi nám chtěl říct, že se máme dostat do Palmového světa," uza-
vřel své úvahy Kovář. "A že k tomu máme použít ten samý způsob
průniku, jako když jsem se tam dostal poprvé."

"To znamená?" zeptal se Chuck.

"To znamená, že vyrážíme na nádraží! Podíváme se, kdy vyráží rychlík
Praha - Bohumín."

"To vám můžu zjistit hned," ozvala se Natálie od houbové antény.
Na vrchní ploše klobouku šťavnatky panenské se prosvětlnila část duž-
niny.

"Hele, ta holka z toho snad udělá televizi," žasl Chuck. A moc se
nemýlil. Natálie díky Mykostrukture zmodifikovala tělo satelitu a za
chvilu už po něm přejížděly řádky a sloupce jízdních řádů.

"Nejbližší rychlík vám jede... Tady, to bude ono," zastavila Natálie
rolující informace. Obraz zablikal a rozostřil se. Natálie si nevěřicně
přitiskla dlaně na uši. Kovář zpozorněl: něco se děje, tohle určitě není
reakce na zpoždění vlaku. Dívka chvíli kývala hlavou, pak se obráti-
la na Kováře a ukázala na improvizovaný displej.

"Máš tady někoho," řekla a ustoupila.

"Ahoj, Johne," pozdravila ho Andrea z obrazovky. "Kde se pořád flá-
káš?"

"Proboha, kde se tady bereš?" zalapal po dechu Kovář.

"Špatná otázka. Máš se zeptat, kde na tebe čekám - a ne kde se tady
beru," ušklíbala se Andrea.

"Aha. A kde na mě čekáš?"

"Kde by... na nádraží."

"A proč zrovna na nádraží?"

"A proč ne? Chceš přece někam jet vlakem?"

"To chci, ale to vím asi tak půl minuty."

"Tak vidíš, jak ti umím číst myšlenky."

"Andre, neblázni... Já jsem rád, že jsi v pořádku, ale tohle mi ně-

jak nejde dohromady."

"Víš co? Přijď a ve vlaku to probereme. Kolik mám koupit místenek?"

Kovář se obrátil na Chucka. Ten rozhodně kývl.

"S tebou - tři," sdělil komtese... A obraz náhle zhasl.

"Co se děje, Nat? Ztratil jsem spojení s Andreou!"

"Co by se dělo? Místenky máte zamluvený, tak co..."

Kovář jí položil ruku na paži a řekl jí:

"Prosim tě, obnov to spojení. Já ty místenky objednáám čtyři. Ano?"

Natálie se usmála.

ČESKÁ SPOJKA

Česká Třebová se ztratila z dohledu a biorychlík MYKOLÍNO začal nabírat na rychlosti. Pár desítek kilometrů před nimi, na trati v hlubokých lesích a mezi houbovými plantážemi Vysočiny, se nacházelo místo pro přechod mezi realitami.

JFK se během dvou hodin jízdy z Prahy dozvěděl takřka vše, co potřeboval. Hodně věci vypadalo jako náhoda, jiné zase spíš připomínaly praktiky černé magie, ovšem všechno to do sebe docela zapadalo.

"S Dědečkem Hříbečkem jsme vypátrali jak typ drogy, která z lysohlávek dokáže stvořit smrtící m-houbičky, tak nakonec i její původ,"

vyprávěla mu Andrea, když si po spěšném přivítání na nástupišti Hlavního nádraží a několika vroucích polibcích sedli do vlaku. "Je to Palmový svět a jeho magická hyuaka, na to jsi stačil přijít sám, díky šifře mistra rabbi Löwa. Já mezitím pracovala na zajištění tohoto náhradního přechodu. Malostranský hyperfantóm nejdřív vypadal jako dobrý nápad, ale jen do té doby, než vyšlo najevo, že to je X-Hawko va návnada. Sama jsem mu řekla, že to nemohl vymyslet lépe - a myslím, že měl velké štěstí, že se mu ta lest nezvrtla v jeho neprospěch."

"Tohle jsem právě nepochopil - proč tě X-Hawk pustil? A proč jsi nám neřekla o tom, že ten malostranský fantóm je podraz?"

"Hrabě mě pustil, protože musel," pousmála se Villefortová tajemně. "Víš, John, jsou věci mezi nebem a zemí, které prostě nejdou racionálně vysvětlit."

"Jo, třeba láska," hádal Kovář, založil si ruce na hrudi a opřel se do pohodlného chorošového opěradla. Villefortová mu položila ruku na stehno.

"Správně, ta taky," pronesla Villefortová a políbila Kováře na tvář.

"A nebo věci mezi nebem a zemí z jiného soudku," pokračovala zcela jiným tónem, opět zcela profesionálním. "Například Hawkova překvapující znalost postupů Agentury a jeho informace pocházející podle všeho přímo od samotného vedení EF. To jsou věci, které mě zajímají víc než samotná mise. Ale abych se vrátila k našemu problému: dost jste mě s Chuckem a rabbim překvapili, když jste se dostali až na střechu svatého Mikuláše. Ta záměrně vyvolaná chaotická bitva, zátah na Národní třídu a váš přejezd přes Vltavu, to bylo obdivuhodné. V tu chvíli X-Hawk zuřil vzteky, protože ani nezaznamenal, že jste vyrazili na Malou Stranu. Myslel si, že to celou dobu má pod kontrolou, ale vy s Dědečkem Hříbečkem a jeho Houbaři jste mu udělali pořádnou čáru přes rozpočet."

"Nevypadal nějak překvapeně," podotkl Kovář, "na té střeše."

"Jistě. Od chvíle, kdy se objevil váš superkos, pochopil, odkud vane vítr."

"Takže to byla naše chyba. Upozornili jsme ho na nás."

"To nebyla chyba, John. To bylo jediné možné řešení - i když, přiznávám, úplně šílené řešení. Takhle, když je po všem, to vypadá jednoduše, ale vymyslet uprostřed prohrané bitvy, jak ji zvrátit pomocí jednoho kouzla a jednoho kosa, v tom tě asi zřejmě nikdo nepřekoná. Myslím, že takhle podobně jsi vyřešil i Slavkov nebo tu slavnou hliněnou bitvu o Prahu."

"Je dobře," poznamenal Chuck Hulk. "Jenže mi něco dluží. Až mi dokáže i tohle, pak řeknu, že je nejlepší."

"Chucku," obrátila se na hromotluka Villefortová, "Ty s tím pořádkem nedáš pokoj? Vždyť jsem ti sama říkala, že to s Bertramem bylo jinak, než se po Agentuře povídá."

"Já mám své zdroje," trval na svém Chuck.

"Počkej, Chucku, třeba na to ještě bude čas," ozval se Kovář po delší době. "Ale - jak víme, že X-Hawk o tomhle našem výletu vlakem neví? Je jisté, že tuhle mašinu zrovna neřídí on?"

"Proč myslíš, že se mu rabbi tak ochotně vzdal?" odpověděla otázkou Villefortová. "Když chceš ovlivnit jednání svého úhlavního nepřítele, je nejlépe mu být nablízku!"

"Takže rabbi?"

"Ano, rabbi se nám teď stará o dokonalé krytí. A užívá si velkorysé pohostinnosti pana hraběte. To víš, X-Hawk se vždycky rád nechal obdivovat."

"No, to nevím."

"To je jedno, hlavně, že to vím já."

Villefortová se náhle odmlčela. Vytáhla z chorošové bundy mobil MOKYA GOLD a nechala si ho přilnout k pravému uchu. Mobilní telefon byla vlastně šafránka červenožlutá, dřevní houba se žlutým kloboukem a zlatožlutou dužninou prošípanou nejmodernější komunikační technologií Houbového světa.

"Člun je připravený. Můžeme se přesunout do nákladního vagónu," řekla Villefortová.

Kovář se podíval z okna a náhle ho doslova ochromilo velice silné děja vu...

* * *

Lokomotiva zahoukala, projížděli teď zeleným tunelem v panenském, víc než půlstoletí nedotčeně rostoucím lese, spíš pralese. Jako by mu krajina sama chtěla demonstrovat, že tenhle podivně známý svět je ve skutečnosti úplně jiný. A kromě toho, že má jinou historii, se v něm využívají i zcela jiné technologie. Pokud by se někde dalo tvrdit, že člověk dokázal srůst s přírodou, tak na prvním místě by figuroval Houbový svět a dokonalá symbióza lidstva s houbami. Tady se příroda a člověk dokonale doplňovali - pokud jim do toho nevstoupil někdo třetí a mezi tyto dvě spolupracující entity nevložil svůj smrtící vklad.

S hyuakou a jejími účinky se Kovář setkal ještě před tím, než nastoupil do Agentury. Tehdy se dostal k interdimenzionálním pašerákům, do světa čarodějů pracujících pro vládu, do světa, v němž československá armáda v roce 1938 nevydala hranice republiky nacistickému Německu, ale dokázala se ubránit, i díky magickým silám.

A tak se díky pašeráckým gangům dostal i do dalšího paralelního světa, neoficiálně se mu říkalo Palmový. Právě odsud pašeráci dopravovali kokosové ořechy obsahující magickou substanci klapcan - a v kořenech palem znovu objevili hyuaku.

Nejvýnosnější - a také nejvzácnější - vývozní artikl Palmového světa. Hyuaka totiž ke svému vzniku potřebovala takovou drobnost - masové hroby obětí, tedy spíš hroby lebek. Kovář si tehdy uvědomil, že

v paralelní historii zřejmě vyhlazovací tábory Třetí říše sloužily coby zdroj suroviny pro výrobu hyuaky.

A nyní její účinky objevil i hrabě X-Hawk, který se ostatně spolupráci s nacisty nikdy nevyhýbal, ba naopak. Takže bylo jen otázkou času, kdy magickou substanci vyráběnou pomocí stovek a tisíců usenutých lidských hlav využije ve svůj prospěch.

Kovářovi se v těchto chvílích vybavilo jedno velice trefné rčení: "Nevstoupíš dvakrát do téže řeky." A byl zvědavý, jestli to opravdu platí...

* * *

Natálie celou dobu seděla u okna a skoro nepromluvila.

"Máme asi deset minut," pokračovala Andrea Villefortová. "Takže, jak jsem už vysvětlovala: v Palmovém světě označujeme zdroj hyuaky a zbytek necháme na Military divizi. Jejich paraletouny provedou nejdříve přesně, cílené údery a potom, pro zakrytí této operace, tam vlétnou s těžkými bombardéry a provedou definitivní kobercový nálet. My tedy na všechno podle dohody s vedením máme asi dvě hodiny, pak se otevře návratový tunel. Pokud se zdržíme, ten nálet nepřežijeme."

"Jo, to vypadá rozumně," podotkl Chuck. "V neznámém světě, beze zbraní, s vidinou bombardování vlastních pozic, no uznejte sami, je možné si přát lepší dovolenou? Palmový svět - ráj pro oko i srdce. Druhé dítě zdarma, polopenze zajištěna. V ceně nejsou letištní poplatky a cestovní pojištění."

"Johne," ozvala se po Chuckově lehce hysterickém projevu Natálie. "Pořád si myslím, že vám tam budu dost platná. Jde přece o Houbaře, hyuaka je náš problém."

Kovář se podíval na dívku s velkýma zelenýma očima.

"Nat, ta droga není váš problém. Dostala se sem díky nám, díky našim cestovním tunelům. A kromě toho, že vás zabíjí po desítkách, přímo ohrožuje vývoj celého vašeho světa. A tím se narušuje paralelní rovnováha, to jsem ti přece už říkal... A to je hlavně náš problém."

Nemluvě o tom, že..."

Kovář zmlkl v půli věty.

"Nemluvě o čem?" dívala se na něj Natálie upřeným ohledem.

Andrea Villefortová se podívala na hodiny nade dveřmi kupé.

Chtěla ty dva přerušit, že se konečně musejí rozloučit, ale nějak na to nesebrala sílu.

Ještě chvíli počkám," řekla si v duchu.

Od počátku, kdy spatřila Nat, jí bylo jasné, že takovouhle osobnost by těžko hledala v jakémkoli světě, a že jich za svůj život poznala.

A zároveň si uvědomila, že i tahle malá holka propadla kouzlu Kováře. Jistě, ten rázný, občas hřmotný, někdy kupodivu romantický, ale vždy spravedlivý chlap s otevřeným srdcem a chladnou hlavou zaujal Andreu na jejich první misi; to spolu bojovali bok po boku společně s Napoleonem a Vincentem Vegou proti rakousko-ruské alianci u Slavkova. Andrea se po své zkušenosti nedivila, že se do Kováře zamilovala i tahle dvanáctiletá dívenka. A podle všeho nešlo o nějakou dětskou lásku v obecném slova smyslu, ostatně v jejím světě má slovo "dětský" zcela odlišný význam.

"Nat, tam, kam jdeme, bys nepřežila ani minutu."

"Já nejsem tak úplně neschopná," pronesla Natálie poněkud temně. A v očích se jí zle zablýsklo.

"To jsem nemyslel. Vždyť vím, co se za poslední den všechno stalo a jakou jsi v tom hrála roli. Jenže, holka, máš v sobě příliš té vaší biotechnologie. Vlastně - ty sama celá jsi ztělesněním vaší podivuhodné symbiózy se světem hub. A v tom je právě ten problém."

Natálie na něj hleděla bez jediného pohnutí.

"Při přestupu mezi světy funguje tak zvaný Maurbyho princip. Nedovoluje existenci odlišných technologií v rozdílných světech. Má to něco společného s kauzalitou, psychokinetikou, ale to teď nebudu rozebírat. Prostě by tě tak zvaný Maurbyho zákon v Palmovém světě během chvilky rozložil na prach. Rozpadla by ses na kmenové buňky a výtrusy. A já nechci, abys takhle skončila, chápeš?"

Natálie němě přikývla a Kovář spatřil poprvé za celou dobu na její tváři slzu.

"Tak se zase někdy stav," řekla a utřela si obličej.

"Neboj. Já se vrátím."

Natálie vstala a objala ho kolem ramen.

Kovář objetí opětoval, pohladil ji po útlých zádech a po chvíli tiše

dodal: "Nat, já se vrátím. To mi věř. Už jen kvůli tobě."
"Já vím."

* * *

V nákladním vagónu se Kovář, Villefortová a Chuck Hulk usadili do dřevěného, vydlabaného člunu. Natálie stála u ovládacího panelu hydraulické plošiny, která se běžně používala při opravách trolejí. Nyní, díky konexím Villefortové, a zejména díky tučným úplatkům, sloužil montážní vagón ke zcela odlišným věcem.

Komtesa de Villefort bedlivě sledovala ukazatel času na náramkovém Geiger-Thurgauově indikátoru.

"To je divný," pronesla spíš pro sebe a jako by to mělo pomoci, zatřásla zápěstím, na němž měla indikátor ve stylu klasických analogových hodinek.

"Co je?" ozval se Kovář zepředu.

"Nic. Stejně nemáme čas," odpověděla Villefortová nervózně. "Natálko, zvedni nás ven."

Mykopunkerka přikývla, povzbudivě vztyčila palec a zároveň srazilu páku dolů. Zvedací kříž plošiny se začínal napřimovat, hydraulika tiše duněla a syčela, lesklé válce se obnažovaly - a do toho všeho se začala otevírat střecha.

Vichr vtrhl dovnitř se vši vervou a tři agenti ve člunu, o Natálii nemluvě, sotva slyšeli vlastního slova. Kovář vzhledl ke stále se zvětšujícímu obdélníku nočního nebe - a zařval:

"Andreo! Takhle má vypadat ten hyperfantóm? Protože přesně tohle jsem už zažil - a to jsem o Agentuře neměl ani zdání!"

"Ne, tohle není náš fantóm! Ale určitě vede do Palmového světa!"

V tu chvíli se nacházeli metr nad úrovní vlakové soupravy.

"Proč jseš si tak jistá, sakra?"

"Protože mi Geiger ukazuje koordináty tvého průniku! Zrovna tady, na tomhle místě!"

"Ale to přece..." uvědomil si Kovář to stále se opakující děja vu.

"Za deset, sedm, tři, dva, jedna, kontakt!" zakřičela Villefortová.

A pak je - namísto chladně fialového svitu hyperfantóma - obklopil oheň. Žádný průnik hustou pavučinou, žádný záblesk na druhém konci tunelu. JFK měl jasný pocit, že ho spaluje nesnesitelný žár. Okolí se ztratilo v plamenech, zůstal jen dojem rychlosti a závratě.

* * *

Ljuba Bytewská stála ve velínu hyperdromu technologické sekce ve švýcarském CERNu. Vedle seděl profesor Carl Maria von Wonder a sledoval vlnící se grafy probíhajícího průniku. Za nimi se opíral o kovový sloup z nerez oceli pašerák Rorýs a vychutnával si darovaného Davidoffa.

"Teda řeknu vám, šéfová, za krabici těchtole doutníků bych snad i vraždil," vyfoukl kouř se soustředěním cirkusového eskamotéra. Vyrobil dva obstojné kroužky a jedno přeškrtnuté S.

"Stačí, když se ten váš čaroděj strefí," řekla Bytewská, "a budete mít takových doutníků plný nákladák, samozřejmě že řádně proclený a krabice okolkované."

"To si nechám líbit," uznale pronesl Rorýs. "Takže já teď jen potřebuju..."

"Máme tři, tři a půl minuty," skočil mu do řeči von Wonder. "Z žádného technologického centra nedokážu otevřít magický průnik, myslím bez přesné koordinované součinnosti jakéhokoli čaroděje na druhé straně."

"Já jsem chtěl říct," opět se ozval Rorýs, "že by k tomu doutníčku bodlo... Auvajs!"

Ve chvíli, kdy hekl ono ublížené citoslovce, mu Bytewská sevřela varlata.

"Abych vás k tomu doutníčku nebodla já!" zašeptala mu do tváře a obličej měla brunátný jako pověstné Werichovo červeňoučké jablíčko. "Buďto okamžitě zařídíte vaši část dohody, nebo jste skončil, vy i vaši pašeráci!"

"V tom případě skončí vaši agenti," zašklebil se Rorýs bolestí. "Pusťte!"

Sevření povolilo. Rorýs si přejel hřbetem ruky zpocené čelo.

"Máme povolené ztráty," pronesla Bytewská mrazivě. "My možná přijdeme o pár lidí, ale vy o všechno."

Rorýs se rozhlédl po místnosti. Šedovlasý profesor, zřejmě jedno-vaječné dvojče Alberta Einsteina, krčil rameny a tvářil se tak nějak všelijak.

"Ta ženská to myslí vážně," šlo vyčíst z jeho výrazu, mimo jiné...

Pašerácký vůdce vztekle uhasil exkluzivní doutníček o rakvovitý popelník s vyraženým emblémem žluté květinčky, dárcovský to artefakt ke Dni proti rakovině, a přistoupil k profesorovi: "Tak jo. Vidím, že jsem se dostal do špatné společnosti, ale co nadělám. Chybami se člověk učí."

"Minuta," ohlásil von Wonder.

"Abyste měl ještě čas něco se naučit," upozornila Bytewská.

"No jo, no jo," mávl Rorýs rukou. "Na těch koordinátech, co tady máte prosvětlený, máme našeho státního démona, zběhlého čaroděje Marzika. Stačí mu poslat tu vaši svítící kouli a on už bude vědět.

Nedělá to poprvé. Je to homologovaný mág prvního stupně," stačil se ještě pochlubit svými konexemi.

"Přístupový kód?"

"Abraka dabraka... Ne, to ne! To bylo včerejší heslo," opravil se Rorýs, když zaznamenal přesun té velké zlé ženské blíž k němu. "Dneska to je Patlámo, patlámo, paprt'ála."

"Hexadecimálně, binárně?" optal se von Wonder.

"Normálně. Hubou."

Profesor nevěřicně zavrtěl hlavou a pak zřetelně vyslovil onu zázračnou formuli spojující technologické a magické vymoženosti stovek paralelních světů.

"Patlámo, patlámo, paprt'ála."

"Kontakt," hlesla Bytewská nevěřicně a zírala na řady monitorů. "Já zírám. Ono to funguje."

Rorýs se zklamaně poohlédl po zničeném doutníku.

"No, ale tenhle kousek mi nahradíte, šéfová. Já tady totiž nejsem za blbce."

"Ne, vy tady nejste za blbce," odsouhlasil mu to von Wonder. "Vy tady totiž nejste vůbec," dodal a uchopil Rorýse za paži. Ten se, poněkud vyvedený z míry, nechal převést před nachově zbarvený kruh.

"Co to plácá?" ušklíbl se pašerák s nejistým pohledem a obrátil se na Bytewskou.

"Neplácá. Odměnu máte ve švýcarské bance, ve svém světě. Ted' vás transportujeme zpátky. Nemůžeme dopustit narušení kauzality."

"Čeho?"

"To neřešte. A po ničem nepátrejte," poradila mu Bytewská.

Wonder opět stál u ovládacího pultu, pozoroval displeje plné čísel a náhle netrpělivě sykl.

"Děkujeme vám. A že pozdravujeme pana Marzika."

"Počkejte, to snad..." otočil se k oběma Rorýs.

Nachový kruh za ním se náhle vypouklil ze stěny, pohltil pašeráka a pak zase splaskl.

A Rorýs tu nebyl - ostatně jak před chvílí konstatoval profesor von Wonder.

ZELENÁ ZÁŘE NAD PACIFIKEM

Šplouchnutí a voda, samá voda. Rychlostí vzedmutá vlna se převálila přes před zakrytou khaki celtovinou..

"Klid, zalehnout!" zařval Kovář - a neměl ani čas si v hlavě srovnat neodbytně se opakující pocit, že něco není v pořádku.

Člun se chvíli klouzal setrvačností, pak zastavil a líně se nakláněl z boku na bok. Nabrali sice dost vody, ale na hladině se udrželi. Vodní tříšť, která je v první chvíli obklopila, se už rozptýlila. Současně zesílvalo šumění vln a nedaleký vířkot papoušků.

"Tak jsme tady," pronesl Kovář a ukázal na pobřeží porostlé palmami - a ruka mu strnula uprostřed pohybu. Nedaleko od nich, na bílé písčité pláži, totiž trčely čtyři skoro stejné kanoe, každá pro čtyři muže.

"Tak tohle ještě bude zajímavý," zamumlal Kovář a jako první ponořil pádlo do průzračně zelené vody. Po chvíli vytáhl člun pár metrů za čáru přílivu.

"Johne, tohle jsme už přece jednou zažili," ozvala se Villefortová tiše a dívala se na Kováře, jak poklekl u nejbližší kanoe.

"Opakování - matka moudrosti," pronesl Kovář zamyšleně. "Chucku, máš štěstí. Asi se brzo potkáš s bráchou."

Chuck alias Hulk zafuněl. V tu chvíli opravdu neměl daleko od své komiksové předlohy.

"Tak teď jsi mě fakt našel," řekl, protože nevěděl, co říct jiného.

Kovář neodpověděl, ono ani nebylo co. Chvilí něco hledal v člunech, potom si bedlivě prohlížel celtu přetaženou přes jejich přídě a pak se obrátil na ostatní.

"Musel jsem odsud vypadnout před chvílí. Celta je ještě mokrá."

"Tak to se tady za chvíli objevím i já," podotkla Andrea de Villefort a rozběhla se po pobřeží. Zнала to tady. Mimo jiné se zde poprvé setkala s jedním sice neurvalým, ale kupodivu galantním chlapem. Ini-

ciály jeho jména se čirou náhodou shodovaly s iniciálami dalšího výjimečného muže; v jiných světech dozajista známějšího.

/ F. K.

* * *

"Jsem Bertram, ale známí mi říkají Chuck Dva," pronášel halasně holohlavý kolos.

Stál před skupinou mužů a v rukou svíral automat s nepříjemně velkým zásobníkem a podvěsnou brokovnicovou hlavní. Mezi muži stál i Kovář, v tomto světě a v tomto čase už druhý Kovář. "Doufám, že mi rozumíte, mládenci, protože naše lingvistka je kus pozadu. Ted' to mám na pověť já!" pokračoval Bertram a na dokreslení slov pokropil krátkou dávkou několik kmenů palem, aby nikdo nepochyboval o jeho palebné síle.

"Vy na těch stromech můžete zůstat, ostatní odložte kvěry, jakmile řeknu teď," oslovil sběrače kokosových ořechů s magickou substancí s vysokým obsahem klopeanu. "A kdo ne, bude zastřelen," zašklebil se. "Ted'."

Kovář odložil křesadlovou pistoli a ostatní ho váhavě napodobili. Bertram mezitím postřelil chlapa, který chtěl být hrdina a stále sverpě svíral svou ručnici. Potom je celkem srozumitelným příkazem podpořeným příruční palebnou silou donutil lehnout k zemi a ve stejnou chvíli dorazili další lidé z Agentury, například komtesa de Villefort. Taky druhá v téhle realitě.

"Začneme je poutat," obrátil se na své lidi Bertram alias Chuck Dva.

"Vstaň, nasadíme ti náramky," přikázal jednomu z pašeráků. Ten poslušně vstal a pouta cvakla.

Náhle někdo zakřičel zleva.

"Vzdejte se!"

Byl to pašerák Rorýs, kterému se podařilo nečekaně zmizet. V rukou svíral bronzovou hlaveň ručně kované zbraně a v hlavni měl kilo sekaného železa. Agenti EF, všichni v maskovacích overalech, sice v ru-

kou svírali futuristicky vyhlížející zbraně a stačili vypálit směrem ke skrytému útočníkovi, jenže ve stejnou chvíli zahřmělo jeho ruční dělo. Bouuuuhmm!

"K zemi!" zařval Kovář - pašerák - na agenty v maskáčích. Vzduch se zatměl hlinou a dýmem střelného prachu. Ukrytý pašerák necítil přesně, ale vzhledem k jeho zbrani to stačilo. Trefil jednoho z vlastních lidí - a hlavně Chucka Dvojku. Přival sekaného železa srazil oběti k zemi a kolem nich se do vzduchu rozprskl gejzír krve a mozkomíšního moku.

* * *

Kovář, Villefortová a Chuck ve stejnou chvíli doběhli k obřimu ananasu a skočili za něj.

"Hele, brácho!" ukázal šokovaný Chuck, vztyčil se - a než se stačil nahlas přihlásit ke svému dvojčeti, Kovář jej nemilosrdně srazil na zem. Malíkovou hranou ho udeřil do krku a hromotluka dokonale znehybnil. Chuck sípal nesrozumitelné kletby a občas se mu podařilo výhružně pohnout pažemi. Za jeho ruce by se nemusel stydět ani Pepek Námořník po dvojité dávce špenátu, jenže teď mu ty provazce svalů byly na nic.

"To nemůžeš, sakra! Narušil bys kauzalitu celého jednoho světa!" zasyčel mu Kovář do ucha. "Nějak jsme se dostali mimo univerzální linii času."

"Pusť mě tam!" konečně pronesl Chuck souvislou větu, byť byla hodně krátká.

"Bertram je stejně mrtvej!" zašeptala Villefortová. "Byl mrtvej, než jsme sem přišli, jen vypadal jako živý - protože se tohle všechno stalo už před rokem! Tak co s tím, kurva, chceš dělat, Chucku?"

"Brácho," vzlykl Chuck a těžce se zvedal. "Já tě pomstím!"

"Jo, ale jindy!" sevřel ho Kovář za rameno a rázným cuknutím ho obrátil k sobě. "Musíme označkovat hlavní zdroj toho magického sajrajtu - a potom to tady sežehnou letouny Military. To bude tvoje pomsta. Nikdo tady nepřežije. Rozumíš?"

"Tys ho vlastně nezabil," náhle jakoby procítl Chuck Hulk. "Já myslím, víš, já věřím... Všichni to přece říkali. Oni mi lhali. Proč?"

"To teď neřeš," řekl Kovář. "Máme jasný úkol. Jdeš s námi?"

Chuck zatřásl hlavou, po paralyzujícím úderu se začínal vzpamatoávat.

"Jasný," zavrčel. "Za bráchu - a za tebe, pašeráku," pousmál se smutně. "Promiň," dodal tiše.

Kovář by mohl mávnout rukou, jako že se nic nestalo a tak všelijak, jenže to neudělal. Stalo se toho totiž moc. Člověk, který ho celou dobu obviňoval ze smrti svého bratra, konečně na vlastní oči viděl, jak se všechno odehrálo. A to jeho "za bráchu a za tebe" vydalo v téhle situaci za všechny poklady světa.

"To je dobrý," řekl Kovář. Ještě chvíli sledoval sám sebe, jak tady před mnoha měsíci vyjednával za pašeráky s příslušníky gigantické interdimenzionální korporace. "Teď označíme hlavní naleziště hyuaky a potom padáme."

"Nebyla jsem tenkrát hubenější?" zeptala se Andrea, když se pozořovala zpoza ananasu, ze vzdálenosti necelých dvaceti metrů. Přejela si dlaněmi po bocích a po pevném, placatém břiše. "Nebo to dělá to oblečení?" nedalo jí to a znova pohlédla na profil té druhé Andrey Villefortové.

"Ježíšmarjá, pojď už!" zvedl ji Kovář. "Máme fakt málo času! Pak tady bude horká půda!"

"Vždyť vím," odsekla Villefortová a vyrazila na cestu. "Otázkou ale je, jestli má stejně málo času i letectvo Military Divize. Jestli vůbec má stejnej čas!"

"Počkej, jak to myslíš?"

Andrea Villefortová se zastavila a pozvedla zápěstí levé ruky až před

oči Kováře.

"Takhle," řekla a ukázala na displej Geiger-Thurgauova časového indikátoru.

Kovář si to náhle uvědomil taky.

"No jo, my jsme vlastně na správném místě, ale v nesprávnou dobu," nechtěně parafrázoval známé rčení, ale šel pořád dál.

"Přesně tak," kývla Villefortová a držela se stále těsně vedle něho."

Označujeme ta hyuaková naleziště - a já budu čekat, dokud nepřiletí. Protože v jiném časovém pásmu maják nebude fungovat - buď ještě nebude existovat a nebo už nebude existovat."

"Takže, jestli jsem tě pochopil, tak tam počkám já, až přiletí."

"Ne, počkám tam já. Tohle byl původně můj plán."

"Nebo že bychom tam počkali oba?"

Villefortová přikývla: "Jako v tom romantickém muzikálu My dva a čas."

"Vy dva a Hulk," opravil ji Chuck Hulk, který celou dobu šel těsně za nimi. Měl sice obtíže se soustředit na podrobný obsah jejich debaty, protože stále měl před očima Bertramovu smrt, ale to podstatné si dovedl srovnat v hlavě.

"Johne," předběhl je holohlavý kolos Hulk Jedna a zastavil je, "když teď nemůžu zabít toho hajzla, co mi zastřelil bráchu - kvůli té bláznivé kauzalitě - můžeme ho ale zlikvidovat tím, že sem co nejdřív navedeme letectvo?"

"Minimálně tím narušíme jeho živnost," odvětil Kovář. "A to ho určitě položí."

"To jsem chtěl slyšet. A jinak - ty problémy s navedením bombardů z Military Divize neřešte, máte s sebou přece špičkového agentního technika," pouštěl se záhadně.

Villefortová málem řekla "Kde?", ale včas se zarazila.

Místo toho se podezíravě zeptala: "Jak chceš zajistit stabilitu majáku, když nejsme v odpovídající časové linii? Military Divize sem vltne po stopách našeho průniku a nebude ji zajímat, jak jsme načasovali a umístili maják. Prostě zaměří maják, praskne to sem a zmizí. Jako technik jistě víš, že navigační maják je kalibrován na určitý časoprostor, aby nedošlo k bombardování jiné reality. Jeho nastavení je pro případ zneužití spjaté s jeho nositeli, tedy v našem případě s námi, z bazální reality."

"A kde je teda problém, když ten přístroj je kalibrován na nás - a my tady jsme?" zeptal se Chuck bezelstně, i když v hloubi duše tušil, o co jde.

"V případě časové shodné reality jsou agenti, kteří umísťují maják, v rámci průniku Military Divize současně přenesení ze zaměřené oblasti do bazální reality. Jenže my jsme se dostali v čase zpátky, takže nejsme v totožné časové linii a tudíž to pro nás neplatí. Máme jen dvě možnosti: nechat hyuaku, pašeráky a Houbový svět svému osudu a zmizet odsud - a nebo tady zůstat s majákem do okamžiku definitivního úderu. Máš snad další řešení?"

"Jistě," pronesl Chuck sebevědomě. "Podporujte svého šerifa!"

Villefortová tázavě pohlédla na Kováře.

"Věřte mi," řekl Chuck. "Už jen kvůli bráchovi."

"Fajn," řekl Kovář a pohlédl na Villefortovou, ta nejistě přikývla.

"Věříme ti," pokračoval. "A teď, jestli dovolíte, panstvo, si dáme pár kilometrů poklus, abychom tady pořád jen nestáli a nekecali."

* * *

Dostali se pod strmý horský hřeben, pod nímž rostly největší palmy, jaké kdy kdo spatřil. Tyčily se k nebi do výše Velké Chufěvovy pyramidy, tedy přes sto třicet metrů, i ty nejmenší z rostlin měřily kolem čtyřiceti.

Kovář se vydal k palmě, pod níž během služby u interdimenzionálních Rorýsových pašeráků objevil první masový hrob.

"Tenhle přerostlý palmový háj je jeden obrovský hřbitov," ukázal Kovář kolem sebe. "Kam se hrabou masové hroby v lesích u Katyně. Ovšem s tím rozdílem, že tady nejsou pohřbeni celí lidé, ale jen jejich hlavy. Jsou jich desetitisíce."

Hulk začal našlapovat opatrněji, což při jeho rozměrech a váze nejvíc připomínalo tančícího cirkusového slona.

"Lidské lebky, či spíš jejich původní obsah, vytváří s magickou substancí zdejšího světa tyhle plody," sehnul se Kovář a odhrabal písčitou půdu pod palmou. Narazil na kořen, ještě chvíli odhazoval písek a pak ukázal na černou bouli na krátké silné stopce. "Tak tahle černá brambora je výchozí surovinou pro výrobu hyuaky. Droga, která likviduje děti v Houbovém světě po stovkách a narušuje tím jejich zvláštní symbiózu, jejich systém. Ohrožuje existenci celého jejich světa."

"Takovej malej černej hnus," pronesla Villefortová tiše, s viditelným odporem. "A co to dokáže, prevít."

Chuck Hulk se rozhlédl po blankytně modré obloze. Nikde ani mráčku, nikde ani jeden bombardér.

"Máme ten maják?" zeptal se.

Villefortová si ze zápěstí odepnula timer.

"Obyčejnej Geiger-Thurgau?"

"Neobyčejnej Geiger-Thurgau," prohlásila a jediným stiskem odsunula spodní kryt. "S kouskem kryptonitu."

Kovář se podíval na drobný, jasně zářící krystal a pak pohlédl na Villefortovou.

"Myslíš Supermanův kryptonit? Ten kousek jeho rodné planety?"

Chuck alias Hulk se podrbal na hlavě a zahučel: "Tak moment, bavíte se tady celou dobu o superhrdinovi v červených slipech? Z toho komiksu?"

"Ano, bavíme se tady o podobném hrdinovi, jako je tvůj jmenovec Hulk," podotkl Kovář.

"Aha." Chuck se raději už dál neptal. Nebyl si jistý, jestli by mu to bylo něco platné.

Komtesa de Villefort zacvakla kryt timeru.

"Naši fyzici tomu tak říkají," vysvětlila všechny pochybnosti o svém duševním zdraví. "Hlavní pro nás je, že tenhle kousíček je pro letouny Military Divize viditelný na stovku kilometrů. A vy dva teď vypadněte, protože tady mám práci."

Villefortová poodešla kousek stranou a opřela se zády o hrubý povrch kmene jedné z palm.

"Johne," ozval se tiše Chuck. "Teď mě dobře poslouchej a nepřerušuj mě, prosím."

JFK jen mlčky kývl hlavou.

"Na první pohled to vypadá, že jsme si fifty-fifty. Ty jsi pomohl Nikitě, já jsem s tím fantómem zase pomohl tobě. Jenže já mám vůči tobě jeden hroznej dluh a věř mi, že ten mě teď trápí nejvíc. Obviňoval jsem tě ze smrti bráchy, a díky tomu jsem na tebe i trochu donášel. Jo, netvař se tak překvapeně. To, že jsi zabil Bertrama, mi řekli lidi z Oddělení Vnitřních věcí, a potvrdila mi to i Nikita. Taky se chudák nechala zblbnout. Nevím, o co komu šlo a o co komu jde. Mně je jasný jedno - celou dobu jsem tě nesnášel a vesele na tebe práskal. Ať už šlo o vaše noční tahy s Vegou, schůzky s Andreou nebo rozhovory s Bytewskou, byly to jen prkotiny, ale já měl pocit, že mi to pomáhá. Nepomáhalo," odmlčel se na chvíli Chuck.

Opět pohlédl k nebi, jako by se těšil na přilet bombardérů, a pak jen řekl:

"Prostě tady počkám s tím majákem, ty odsud nějak dostaneš Andreu a nějak se dostanete domů. Pozdravuj Nikitu a že ji líbám. A nechci nic slyšet. Jen prostě odejděte."

JFK se smutně pousmál:

"Chucku, tohle fakt připomínalo poslední zpověď. Já jsem rád, že sis to se smrtí Bertrama vyjasnil, ale po mně nemůžeš chtít, abych tě tady nechal a já odešel. To mě asi ještě dost neznáš. Takže, díky ti za

tvá upřímná slova, a teď půjdu za Andreou, vezmu jí ten zatracený maják a vás odsud už nějak vyženu."

Chuck Hulk se zamyslel. Chvilí hleděl na zem, pak se rozhlédl a přikývl.

"Dobře. Když jinak nedáš. Aspoň, že se zachrání Andrea."

"Jsem rád, že jsi rozumný," poplácal ho Kovář po rameni. "Já teď jdu za naší komtesou a řeknu jí, že jsme se takhle dohodli. Počkej tady. Bude to asi ostré," zasmál se spiklenecky. Chuck Hulk úsměv opětoval a řekl, že tedy počká, a kývl.

Kovář odcházel a Chuck se za ním upřeně díval.

* * *

Debaty mezi Kovářem a Villefortovou byla právě v nejlepším. Divadelní kusy jako Zkrocení zlé ženy nebo filmy typu Válka Roseových by bledly závisť, scénáristé by chytali každé slovíčko, režiséři by si rvali vlasy, proč právě oni nemají tyhle dva ve svém životním opusu a herecké celebrity by hromadně žádaly o předčasný důchod.

Kovář věděl, jak Villefortovou správně vytočit - jenže jaksi při tom zapomněl na to, že ani ona není žádné mejdlo.

"Dobře," rezignoval po chvíli Kovář. "Přejdu tedy k hrubému násilí."

"Tak to bych chtěla vidět," zasmála se Villefortová. "Jak ty mě chceš ublížit, když máš reakce ožralého nosorožce?" Taky věděla, jak ho vytočit.

"Tak dobře, jak chceš," postavil se Kovář do střehu a náhle ztuhl.

Villefortová si trochu poodstoupila od palmy, aby měla kolem sebe místo - a po úderu do hlavy se skácela k zemi jako podřátá.

"Chucku, co blbneš?" vyrazil ze sebe, když spatřil zpoza palmy vycházejícího svalnatého obra. Chuck Hulk v ruce svíral uschlý kus kořene, který před chvílí našel.

"Chtěl jsi ji dostat pryč? Chtěl. Takhle to bude bez problémů. Přehod' si ji přes rameno a jdi."

"Takhle jsme se ale přece nedohodli," poznamenal Kovář.

"Takhle jsi se nedohodl ty. Moje dohoda zněla jinak."

"Chucku, krucinál, nechytej mě za slovo! Já jsem ti jasně řekl..."

Villefortová zasténala. Kovář se k ní sehnul a opatrně ji nadzvedl.

Tlop!

JFK zahlédl shluky tančících jiskřiček, pak se mu zatmělo před očima a padl na zem Vedle Villefortové.

"Promiň, Johnne," poznamenal Chuck alias Hulk a odložil kořen.

"Když s tebou je holt někdy těžká domluva."

Svalnatý obr nejdřív sundal Villefortové timer a dal si jej do náprsní kapsy kombinézy. Potom z druhé kapsy vytáhl sušenou houbovou směs, kterou ukradl Houbařům během dlouhé cesty z Brna do Prahy, po zasekané DEAD Jedničce. Pytlík uspávací směsi byl ve schránce dveří a oni mu jí dali dýchnout, aby od něj konečně měli klid. Jenže ta děcka netušila, že na takhle ohromné tělo je skoro každá koňská dávka malá. Chuck se po chvíli probal, ale dál úspěšně předstíral spánek. Když děti v Praze vystoupily, bylo všechno jen otázkou vteřiny. Chuck Hulk nechal oba agenty vdechnout uspávací výtrusy. Trošku se přitom oba zakuckali, ale pak se zklidnili a zase pravidelně oddychovali. Chuck si přehodil obě těla přes ramena a pomalu s nimi kráčet pryč.

"Ta ženská měla pravdu," řekl si po několik stech metrech. "Ona snad opravdu přibrala."

* * *

Chuck Hulk seděl pod největší palmou.

Měl odsud nádherný výhled. Nevysoké pahorky byly pokryté tisíci odstíny zeleně tropického pralesa, sem tam se ze souvislého porostu nořila bílá vápencová skála a nad tím vším poletovala pestrobarevná

hejna ukřižčeného ptactva. Po celém obzoru se rozprostíralo temně zelené moře. Vlny dorážely na pobřeží a tříštily se o něj v páslech bělostné pěny. Tam, daleko odsud, leží Kovář a Villefortová. Chuck je uložil ve skalní proláklíně pod vápencovým masivem a starostlivě oba přikryl palmovými listy.

Slunce v Palmovém světě mělo i ve dne nádech lehce do zelena.

Jeho západ pak byla učiněná smaragdová óda na radost. Večerní oblaka hrála od oslnivě zelené po temně modrou a odraz v mořské hladině tu neuvěřitelnou světelnou show jen umocňoval.

"Pak že na světě není krásně," pomyslel si Chuck. "A je úplně jedno, o jaký svět jde."

Náhle pohlédl na otevřený timer ležící na velkém plochém kameni.

Krystal kryptonitu začal zářit. Chuck si zastínil oči dlaní. Marně.

"A do prdele," hlesl. Viděl totiž každou kůstku, co jich na ruce měl.

Mohl zblízka pozorovat pravidelně pulsující tepny, byly vidět i ty nejtenčí šlachy a svalové úpony. Ostře zelenavý svit fungoval lépe než nejmodernější rentgen kombinovaný s cétečkem.

Chuck Hulk vstal a sklonil hlavu. Spatřil hrudní koš tvořený pořádnými žeberními kostmi, níže se pak bělaly stehenní kosti, lýtkové a nakonec prstní kůstky na nohou. Chuck zvedl hlavu a rozhlédl se. Okolní svět vyhlížel, jako by jej vymaloval sám Mistr Dalí po větší než malé dávce koksu.

"To je krása," pronesl Chuck posvátně.

Kryptonit zářil stále jasněji a Palmový svět se Chuckovi v těch chvílích začal ztrácet za oslnivě bílou světelnou oponou. Così však i v tom fotonovém rauši stačil ještě zaznamenat.

"No konečně," poznamenal Chuck. "Vás si tak poslat pro smrt."

Nad temně purpurovým mořem se postupně zhmotňovaly obří trupy těžkých bombardérů. Gigantická deltovitá křídla byla rozverně červená, kondenzační pruhy za letouny dovádivě pableskovaly. A stroje se blížily.

"Svůj svět jsem si už zasloužil," řekl Chuck a zavřel oči. Celý okolní prostor zahltil hřmot vzdálených motorů - a pak ještě něco...

Začaly padat první bomby.

MARNOST NAD MARNOST

"John Francis Kovář, agent Divize pro potlačování interrealitního pašování, je tímto obviněn, že vyjmenovanými skutky, a zejména konáním průběžně odporujícím zásadním pravidlům Agentury, výrazně naporouhl rozkolísání rovnováhy mezi třemi zmíněnými dimenzemi, bazální realitu v to nepočítaje," dodal soudce a přísně pohlédl před sebe. Přisedící i porota vážně pokyvovali hlavami.

Venku pršelo. Po vysokých, goticky lomených oknech stékaly proudy vody. Bubnování dešťových kapek připomínalo ze všeho nejvíc sólo pro kulomet Maxim a tři samopaly vz. 58.

"Počasí, že by člověk ven ani agenta nevyhnal," pomyslel si Kovář. Měl toho už za tu hodinu a půl akorát tak plné zuby.

"Můžete říct něco dalšího na svoji obhajobu?" vyzval soudce Kováře. Ten ani nepohlédl k soudcovské stolici. Nebylo proč.

V soudní síni kromě Kováře totiž nikdo nebyl.

Hologramy soudců se jen lehce mihotaly; na první pohled by člověk řekl, že tady ti pánové a dámy vskutku sedí, ale při bedlivějším pozorování bylo podle rozdílů v jejich zobrazení jasné, že každý ze členů soudního tribunálu je "vysílaný" z jiné dimenze.

Kovář podobné posezení již jednou zažil. Bylo to po návratu z mise Armády nesmrtelných, během níž zlikvidoval X-Hawkův plán na ovládnutí světa terakotovými válečníky.

"Na svoji obhajobu?" zopakoval Kovář a pak pohlédl do kamery, která ho snímala. "Jak se může hájit voják, který vykoná na bitev-

ním poli svou práci - a byrokrati mu po skončení války sečtou vyplývané náboje nebo vyřadí bojová hlášení podepsaná chybným podpisovým vzorem? Já myslím, že tahle mise nebyla úplně povedená..."

"To nebyla mise, to bylo vaše svévolné jednání mimo jakýkoliv rámec Agenturních pravidel!"

"Agenturní pravidla jasně mluví o záchraně agentů všemi prostředky, proto jsem se vydal za Villefortovou. Potom tam je také docela zásadní pasáž o zajištění trvalé rovnováhy mezi paralelními světy, a to se nám také podařilo jakž takž splnit. Tím, že jsme odřízli Palmový svět od Houbového, máme v téhle dimenzi nějaký čas na to, aby se tam daly věci do pořádku," znaveně deklamoval Kovář, dnes asi už po páté. "Rád bych, kdyby se k této věci vyjádřila moje nadřízená, major Bytewská, a senior agent Villefortová, aby vám přednesly svůj pohled na věc."

"Tyto příslušnice Agentury byly již vyslechnuty! Nyní jste předvolán vy, tak se nesnažte tímto způsobem mařit vyšetřování!"

"Ale já nic nemařím," mávl Kovář rukou. "Já bych jen rád, abyste měli co nejvíc informací a dovedli si je co nejlíp vytrdit a zhodnotit."

"To není vaše starost, jak s informacemi naložíme!"

"No, právě," podotkl Kovář. "Toho se bojím, jak s nimi naložíte."

"Poněvadž vaše závěrečná řeč nepřinesla nic nového, požádám tedy o závěrečný proslov žalobce z Oddělení vnitřních věcí, poručíka Truffauta."

"Ctihodnosti, již několikrát naše oddělení upozorňovalo na neblahý vliv obžalovaného na chod některých sekcí Agentury, a to nejen na zkušené zaměstnance, jako bezesporu jsou major Bytewská, starší agenti Vega, Villefortová nebo Boorman, ale i na průběh celých pečlivě připravovaných misí," rozplízl se Truffaut do vyumělkovaných, kostrbatých souvětí. "Jistě, dá se namítnout, že zde přítomný John Francis Kovář má i své výsledky, ale to nic nemění na tom, že jeho postupy jsou nestandardní, zpravidla neschválené a v mnoha případech, jak již bylo řečeno, přímo odporující vnitřnímu řádu Agentury. Jak potom lze shovívavě hodnotit poslední akci v dimenzi Houbového světa, když již samotný průnik do něj byl zcela neplánovaný! A skutečnost, že obžalovaný do této ztřeštěné operace zatáhl obyčejného technika, pana Chucka, toliko zdůrazňuje jeho zbrklé jednání. Podotýkám s lítostí, že podle zdrojů Military Divize zemřel technik Chuck při bombardování hyuakových nalezišť."

Kovář sevřel pěsti, až mu zbělely klouby, a tiše pronesl: "To není pravda! Chuck se mnou šel dobrovolně. A jeho smrt dosud KILLER

nepotvrdil. Pouze vyhodnotil jediné hlášení z doprovodného letounu. Chuck se o sebe dovede postarat!"

"Obžalovaný, nedostal jste slovo," přerušil jej předsedající soudce.

"Obžaloba nechť pokračuje."

"Děkuji, ctihodnosti. Dále bych chtěl zmínit zcela nestandardní použití magie v čistě technologickém světě, ostatně, jistě jste všichni viděli záběry superkosa! Taková opovázlivost! Nemluvě o tom, že tato událost zamezila standardnímu průniku do Palmového světa pomocí Malostranského fantóma."

Kovář to nevydržel a povstal:

"Námítka! Jaký standardní průnik? Vždyť to byl X-Hawkův hyperfantóm! Nechce tady snad někdo tvrdit, že Agentura standardně používá fantómy pana Temného?"

"Námítka se zamítá," pokýval hlavou soudce, ale pak rázně udeřil kladívkem do stolu. "Vlastně - jaká námítka? Obžalovaný, vy zde nejste od toho, abyste podával námítky! Ticho bude, jasný?!"

Kovář něco zamručel a posadil se, ale všem bylo jasné, že ticho nebude, jasný!

"A v Palmovém světě to bylo jedno porušení pravidel za druhým," pokračoval žalobce. "Za prvé: jakým právem se Kovář dostal po časové linii zpět?"

"Vždyť jsme o tom do poslední chvíle nevěděli," mávl Kovář rukou a soudce už to vzdal. Jen pozvedl kladívko a až komicky jím pohrozil agentovi.

"Za druhé: jakým právem nechal na místě technika, pana Chucka?" Kovář si jen pohladil místo, kam ho před třemi měsíci udeřil Chuck Hulk, a mlčel. Už to taky vzdal, ale z jiných pohnutek než soudce. Správně pochopil, že celý jeho proces je předem rozhodnutý. Na druhou stranu byl rád, že Bytewská i Villefortová z toho všeho vyvázly celkem bez úhony. Zaslechl něco o tom, jak za něj bojovaly udatněji než rozlícené lvice a že se Villefortová servala se stráží a při nuceném odchodu ze soudní síně trefila soudce ukradeným razítkem přímo do čela. Kovář se v duchu usmál. Uměl si to živě představit. Ostatně, za ty tři měsíce, co strávil s Andreou v Palmovém světě, než je Agentura složitě zaměřila a dostala zpátky - bez součinnosti timeru, který

neměli, to byla takřka nemožná věc -, tak za ty tři měsíce poznal komtesu de Villefort velice dobře... Ale to už je zase jiný příběh.

"A nakonec za třetí: jakým právem ohrozil tento agent svým jednáním Houbový svět? Abychom si to vyjasnili: to jeho příchod pokaždé rozkolísá křehkou rovnováhu mezi světy! To on je přímé ohrožení paralelních vesmírů!"

"Ehm, to by zatím stačilo," podotkl soudce s rozpaky v hlase.

"Děkuji poručíku Truffautovi za jeho vyčerpávající závěrečnou řeč s důrazným závěrem, jenž má jistě výlučně symbolickou rovinu, a přistupme k vynesení rozsudku. Nebo - chcete snad ještě něco dodat, obžalovaný?"

"Ctihodnosti, vždyť jsme ten Houbový svět zachránili," namítl

Kovář s čirým zoufalstvím v hlase.

"To si jen myslíte, agente," pokýval hlavou soudce - a chvíli se zdálo, že ještě něco důležitého chce říct, ale pak jen mávl rukou a zavelel: "Stráž, odved'te obžalovaného."

JFK vstal a ohlédl se ke dveřím.

Do sálu vstoupili čtyři po zuby ozbrojení muži. Na neprůstřelných vestách měli temné kovové odznaky OVV, ta dvě "V" svým zkosením a grafickým řešením připomínala neblaze proslulé runy 55.

"Jménem zákona," přistoupil před Kováře první zakuklenec, velitel stráže, a opřel mu o hrudník okovanou tonfu. Kovář mu takřka nepostřehnutelným pohybem vyrval obušek z ruky a odhodil ji do uličky.

"Nesahejte na mě! Nebo..."

"Nebo co?"

Další strážce srazil Kováře k zemi zezadu, bylo to bezpečnější. Agent dopadl na prošlapanou dubovou podlahu a pro jistotu obdržel ještě několik dalších ran návdavkem. Okované obušky s kolmou rukojetí odvedly své dílo.

"Určitě víš, agente, za co sis tohle zasloužil," poznamenal velitel stroze.

"Já hlavně vím, co si ještě musím zasloužit," pronesl tiše Kovář. Po spáncích a zádech mu stékala krev. Těžce se zvedal.

"Myslíš další nářez?" optal se velitel, sebral tonfu vedle stojícímu strážci a znovu udeřil agenta přes temeno hlavy.

Kovář opět poklesl na kolena

"Ne, ty troglodyte," pozvedl hlavu. "Svůj svět si musím zasloužit."

Potom dostal poslední ránu.

"Ty si zasloužíš jen peklo..." zaslechl ještě předtím, než ztratil vědomí.

A pak byla jen tma.

KONEC

OBSAH

1. Nebeští jezdci.....	5
2. Pod Jezevčí skálou.....	14
3. Experti.....	18
4. Na houbách.....	28
5. Cesta do středu země	33
6. Za trnkovým keřem.....	40
7. Zajatci.....	52
8. Uprchlíci.....	59
9. Jízda.....	69
10. Pán Hub.....	78
11. Kujme pikle.....	84
12. Plodnice stromů rajských jíme.....	90
13. Slova, slova, slova.....	98
14. ... a v houby se obrátíš.....	107
15. Jedno malé kouzlo.....	115
16. Povídky malostranské	121
17. Česká spojka.....	134
18. Zelená záře nad Pacifikem.....	143
19. Marnost nad marnost.....	153

AGENT JFK 12

STÍN LEGENDY

Příchod Johna Francise Kováře do této reality se ztratil v erupci bílého světla, které nezastavila ani tmavě tónovaná okna vyhlídkové galerie.

Svět se vrátil zpátky do šera, ale JFK stále setrval v pozici, v níž díky špinavě béžovému burnusu připomínal arabského sprintera očekávajícího výstřel ze startovní pistole. Hyperprostorový přenos ho srazil na jedno koleno, zabouřil mu v žaludku a roztřásl celé jeho tělo. Agent hledal ztracenou rovnováhu a přitom nasával okolní vzduch. Očekával horké závan pouštního větru, sucho a dusno, ale cítil jen kolomaz, zápach spalin a nezaměnitelnou vůni ozónu, doprovázející přesun mezi realitami. Ani pod dlaněmi necítil písek, nýbrž lamely jakéhosi kovového roštu. Bílá mlha za víčky se změnila v tékající mžitky a JFK otevřel oči.

Všechno bylo špatně.

Se slzícíma očima se Kovář rozhlédl a postavil se. Před sebou neměl nekonečné duny převalující se a šustící pouště, ani oázu s několika málo palmami a zdrojem pitné vody, dokonce ani bílé město vytesané z kamene. Nikoli.

Stál na malé, zřejmě servisní plošině, umístěné za zadními trakty vysokých domů, jejichž střechy se však neztrácely v modravé obloze, ale v podivném, umělém šeru. Kovář si až teď uvědomil, že pod nohama cítí jemné, takřka nezachytitelné vibrace a uvědomil si, že místo, kde stojí, rozhodně neleží někde venku. Někde venku na Zemi... Slyšel klapání ventilace. Při pohledu na páru unikající z chromovaných trubek a špinavé, umouněné stěny ho napadlo jediné slovo: strojovna.

S naježenými chloupky v zátylku se pomalu otočil a přes rozsáhlý výhled, který se mu naskytl, utrousil dvě nepříliš rozsáhlá slova: "Do hajzlu."

agent

John Francis Kovář

11

PODHOUBÍ SMRTI

Jiří W. Procházka

ilustrace na obálce: Jan Patrik Krásný
odpovědný redaktor: Milena Matějková
jazyková redakce: Zuzana Kupková
grafická úprava: Jan Doležálek
DTP: Petr Teichmann
tisk: Sprint Praha

Ve spolupráci s EF
vydalo nakladatelství
Triton, Praha/Kroměříž
jako svou. 1108. publikaci
v edici Trifid svazek č. 222

vydání první
2007
ISBN 978-80-7254-989-4

www.agent-jfk.cz

Doporučená cena 99 Kč